capGABRIELLE DARCY

Iubire în Vestul sălbatic

Traducerea şi adaptarea
în limba română de:
ILEANA JITARU
ALCRIS 1994

Prolog

Josh Spencer se întinse leneş pe scaunul său, apoi îşi puse deoparte paharul şi îşi studie cărţile. Avea o pereche de doiari, o damă de cupă, un decar şi un trei.

Aruncă un dolar în mijlocul mesei.

Prietenul lui, Ben, luă un pumn de alune, le aruncă în gură şi le ajută să coboare pe gât cu ceea ce mai rămăsese pe fundul celei de a patra cutii de bere. După care puse la rândul său miza pentru primul tur al acestei partide de pocher.

— Ia zi, spuse Paulie, un alt prieten al lui Josh, punând la rândul său un dolar pe masă, mâine este ziua cea mare!

— Nu-mi mai vorbi despre asta, mormăi Josh

— Nu înţeleg de ce te enervează atât ideea de a avea o asociată, adăugă Ben.

Strânse la loc evantaiul cărţilor sale pentru a le desface imediat şi a mai arunca o privire.

— Refuz ca o femeie să-şi vâre nasul în treburile mele, atâta tot!

Replică sec Josh.

Aruncă decarul şi treiul, punându-şi toate speranţele în dama de cupă. Jucau de acum de ore bune pocher, aşezaţi în sala cea mare a bungaloului comun, şi totuşi Josh nu câştigase decât de două ori.

— Acum o să ne recite cupletul soţului nefericit, îl ironiză Paulie, dându-i lui Josh două cărţi noi în schimbul celor aruncate.

— Bun, foarte bine, murmură Josh.

Şi totuşi, speranţele lui fuseseră o dată în plus spulberate. Nu mai primise încă o damă pentru a face pereche cu aceea pe care o avea în mână şi nimic altceva care să poată ajuta perechea de doiari. Ben îşi privi şi el cartea pe care o primise în locul celei aruncate pe masă şi

se întoarse apoi spre Josh. Paulie decartă şi el două cărţi. Josh îi privi chipul când acesta îşi văzu cărţile primite, dar nimeni nu avea o expresie mai impenetrabilă decât Paulie când se afla la masa de pocher.

— Ce ai hotărât în legătură cu nepoata lui Bobby? întrebă Ben.

— Să-i răscumpăr partea, zise Josh, mizând încă un dolar.

Ben îşi adună cărţile, dând astfel de înţeles că se retrage din joc.

— Şi dacă refuză să-ţi vândă?

— Pot doar să-ţi spun că eu nu voi ceda în faţa ei! Dacă refuză să-mi vândă partea ei, voi găsi alt mijloc s-o fac să se cărăbănească.

Josh îl văzu pe Paulie luând o bancnotă de cinci dolari din grămada lui de câştiguri.

— Dacă vrei să-mi vezi cărţile, va trebui să plăteşti! spuse fluturându-şi bancnota.

Josh mai adăugă patru dolari la miza pe care deja o pusese.

— Să văd.

Paulie îi arătă o pereche de decari.

— Bine, zise Josh, ridicând din umeri dezamăgit.

Partenerul lui de joc adună potul şi spuse:

— Ştii cum se zice: „Ghinion la joc, noroc în dragoste”.

— Eu sunt excepţia care confirmă regula! replică Josh râzând.

— Unde o să stea? întrebă Ben.

Josh bău o gură de bere.

— După cum spunea în scrisoare, avea de gând să locuiască la unchiul ei.

— Şi tu, tu unde o să te duci?

— Eu n-am de gând să mă mut! La urma urmei, jumătate din casă îmi aparţine.

— Cum o să faci? întrebă Paulie. Ai de gând să-i faci viaţa

imposibilă?

— O să fac orice pentru a o forţa să-şi ia catrafusele, spuse Josh.

Îşi trecu o mână nervoasă prin părul blond.

— Mă întreb cum o fi arătând, murmură Ben, visător.

— Ca o fandosită din New York, îmbrăcată după ultima modă, replică Josh care îşi făcuse deja o părere. Genul acela care îşi imaginează că toţi bărbaţii rămân cu gura căscată de admiraţie în faţa ei.

— Eu pariez pe douăzeci de dolari că este mică, îndesată şi poartă ochelari, spuse Paulie.

— Iar eu, pariez că este foarte sexy, sugeră Ben, oftând extaziat.

— Nu mai visa, bătrâne! îl luă Josh peste picior.

— … Cu fustiţă mini, cu un tricou mulat, şi cu pantofi cu tocuri înalte… se încăpăţână Ben să susţină.

— Hei! calmează-te, zise Josh râzând.

— Eu pariez douăzeci de dolari că este la fel de sexy şi de excitantă ca o planşetă de întins pâinea, insistă Paulie.

— Bine, accept pariul, exclamă Ben.

Josh dădu din cap, neîncrezător.

— Şi eu.

Capitolul 1

Josh frână în spatele unui şir de maşini care făceau manevre pentru a intra în parcarea aeroportului. Aproape regreta că venise. La urma urmei, Carly Gerard era destul de mare ca să se descurce singură. Din depărtare, zări o femeie care părea că aşteaptă. Stătea chiar lângă avionul care face cursa între Tusla, din Oklahoma, şi Poquotte Falls. Cum era singura care corespundea ca vârstă cu aceea a musafirei lui, decise că era vorba despre ea.

În ciuda pantofilor fără toc pe care-i purta, era înaltă şi nu părea deloc corpolentă. Era însă greu să faci o apreciere definitivă asupra siluetei din cauza trenciului lăbărţat care-i ajungea până la glezne. O văzu discutând cu un băiat care împingea un cărucior pe care erau trei valize.

Chiar dacă Josh distingea cu dificultate trăsăturile tinerei, părul ei în schimb nu trecea neobservat. De fapt, chiar claia aceasta de păr ca o flacără îi atrăsese mai întâi atenţia. Putea bănui că îşi dăduse multă osteneală să-şi disciplineze coama bogată şi ondulată într-un fel de coc care la început trebuie să se fi aflat în creştetul capului dar care acum se legăna periculos pe o parte, şi lăsa să-i scape o mulţime de şuviţe rebele.

Maşinile care o blocau pe cea a lui Josh se clintiră din loc şi el reuşi să ajungă lângă necunoscută. Băiatul care cărase valizele le puse jos şi se îndepărtă numărându-şi banii primiţi.

Carly ridică privirea şi zări un jeep pe care era inscripţionat: „Wild West Show”. Apoi, ochii căprui îi fură atraşi de cowboyul care sărea jos din maşină. Acesta purta nişte blugi strâmţi, o cămaşă cu mânecile suflecate, o pălărie Stetson neagră, trasă pe frunte, şi nişte cizme scâlciate. Îl privi fascinată, apropiindu-se. Era primul cowboy în carne şi oase pe care-l vedea.

Ochiul atent al lui Josh remarcă fusta şifonată a lui Carly şi pata aflată chiar în faţă. Apoi, privirea-i albastră urcă încet până la chipul ei. Se aştepta să-i vadă faţa stropită de pistrui, dar pielea sidefie nu părea să aibă vreun defect. Se vedea că nu foloseşte fondul de ten, şi dacă îşi dăduse cumva cu ruj de buze, acesta dispăruse de multă vreme de pe buzele-i senzuale. Era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Dar nu era genul care să-i facă pe bărbaţi să se întoarcă în urma ei. Nu era nici provocatoare, nicio păpuşă de modă. Se întrebă ce motive o fi având de se îmbrăcase ca o fată bătrână sexagenară.

— Sunt Josh Spencer, spuse el venind spre ea, cu mâna întinsă.

Carly se tulbură. Se simţea întotdeauna stânjenită în prezenţa bărbaţilor de vârsta ei, mai ales când erau plăcuţi privirii. Şi viitorul ei asociat era mai mult decât plăcut, era pur şi simplu seducător.

— Carly Gerard, răspunse ea.

Avu o mică ezitare înainte de a-i întinde şi ea mâna. Zău, atletul acesta din faţa ei nu avea de ce să-l invidieze pe Clint Castwood tânăr în forma lui cea mai bună!

— O să-ţi încarc valizele în maşină, spuse el după o scurtă strângere de mână.

Valizele erau grele. Carly se gândi să-l ajute, dar el ridica deja o valiză ca şi cum ar fi fost o mână de paie. Îl privi punând-o pe bancheta din spate, apoi examină jeepul cu neîncredere. Nu se urcase niciodată într-o maşină atât de… rustică, şi gândul de a călători într-un vehicul fără portiere o făcea să fie neliniştită.

Josh se aşeză la volan.

— Ce ai? întrebă Josh în timp ce îşi fixa centura de siguranţă.

— Nimic, te asigur.

Tânăra afişa un aer detaşat deşi încercă rezistenţa

centurii pe care o fixase cu un gest scurt şi, spera ea, discret. Josh îşi ridică pălăria, îşi trecu degetele prin păr şi apoi şi-o puse la loc.

— Parcă nu te-ai simţi în largul tău.

— Ce idee! Mă simt foarte bine.

Zâmbi aparent blazată, dar îşi simţea spatele şi ceafa înţepenite, iar inima îi bătea cu putere.

În timp ce Josh demară, ea îşi plecă privirea spre genunchi şi atunci observă pata care-i „împodobea" fusta. Cu un gest aparent neglijent, îşi puse peste ea poşeta. Nici nu îndrăznea să se gândească la impresia pe care trebuie să şi-o fi făcut gazda ei. O chestiune inutilă de altfel pentru că, oricum, în ciuda eforturilor ei în materie de eleganţă, încă mai aştepta să-i facă un compliment cineva.

— Ai călătorit bine?

— Au fost destule goluri de aer. Vecina mea de scaun s-a cramponat de braţul meu tocmai când duceam paharul la gură şi mi-am vărsat vinul pe fustă.

Nu era cazul să-i povestească faptul că ea însăşi cedase panicii când simţise avionul căzând în gol. Din fericire, era vin alb şi nu roşu!

Josh dădu din cap.

— Îmi amintesc că am stat odată în avion lângă o doamnă grasă care nu înceta să bolborosească „Oh! Doamne! Oh! Dumnezeule!"

Carly îi aruncă o privire pe care o spera relaxată. Chiar înainte de a-şi fi vărsat blestematul acela de vin pe fustă şi agravase situaţia încercând să şteargă pata cu apă, fusese de-a dreptul disperată când constatase că trenciul ei era iremediabil şifonat. Ar fi strâns-o de gât cu plăcere pe vânzătoarea care-i jurase că pânza aceea care imita inul era de fapt un material sintetic neşifonabil…

— Călătoreşti des cu avionul?

— Destul de des, răspunse ea, cu o indiferenţă studiată.

În realitate, era doar a treia oară când călătorea astfel. Prima oară, fusese atunci când vizitase Disney World împreună cu toţi colegii de şcoală; a doua oară, anul trecut, în cursul unei escapade în Bermude, împreună cu cele două colege de apartament. De fapt, cu cele două foste colege, pentru că îndată ce aflase de moştenirea ei, Carly reziliase contractul apartamentului din New York pe care-l împărţise cu Jessie şi cu Christy.

Nici acum nu-i venea să creadă că se află la cârma unei afaceri înfloritoare! De fiecare dată când se gândea, avea impresia că intrase prin fraudă în pielea altuia.

— Erai de multă vreme asociat cu unchiul meu? întrebă brusc.

Josh întoarse capul spre ea. „Ce ochi albaştri are”, îşi zise Carly înainte ca privirea să-i coboare spre torsul lui puternic. Cămaşa întredeschisă lăsa să se zărească puful blond-închis şi muşchii bronzaţi. Se înfioră. Niciodată până acum nu se simţise atât de tulburată de virilitatea unui bărbat.

— Aproape doi ani.

Josh îndreptă jeepul către fluviul de maşini care se revărsa spre autostradă.

— Lucrai pentru el înainte de a vă asocia?

Carly îşi frecă braţele ca pentru a se încălzi. Îi venea greu să-şi găsească o atitudine potrivită; se simţea atât de nervoasă... Acum că luaseră viteză, călătoria cu jeepul i se părea şi mai periculoasă.

— Nu. L-am întâlnit pe unchiul tău într-un bar din Tulsa, într-o seară. Ne-am simpatizat reciproc, am flecărit şi am băut multă vreme. În timpul conversaţiei, mi-a explicat că are un fel de circ, Wild West Show, şi că ar avea nevoie de un asociat. M-am dus să-i văd spectacolul şi, nu ştiu cum, m-am trezit partener de afaceri.

Carly îl privi neîncrezătoare.

— Chiar atât de simplu au decurs lucrurile?

— Absolut.

Privirile li se întâlniră.

— Dacă ai fi fost atât de impulsivă ca şi mine, ai înţelege, spuse Josh.

— Fără îndoială. Ce făceai înainte să te asociezi cu unchiul meu?

— Ce face un cowboy.

— Altceva?

Precedenta lui ocupaţie fusese cea de avocat ambiţios care lucra într-un prestigios cabinet newyorkez, dar de care nu-i mai păsa acum. În schimb, era sigur de faptul că, atunci când în sfârşit ajunsese să aibă o situaţie strălucită, îşi dăduse seama că universul limitat în care se mişca nu-i aducea decât gol şi amărăciune.

— Cowboyii participă la rodeo, păzesc şi mână turmele de vite, se lasă purtaţi de curentul vieţii şi petrec mult timp filosofând asupra sensului ei, răspunse el în sfârşit.

Carly simţi că şi ea gândea oarecum la fel. Multă vreme se crezuse o fiinţă fără mistere, crezuse că se cunoaşte pe sine. Era contabilă într-o mică societate de textile din Manhattan, care se mulţumea cu stereotipiile vieţii cotidiene. Oricum, avea un pronunţat sentiment de siguranţă.

Viaţa ei era liniştită; nu avusese prea multe provocări, decât vreo două întâlniri cu necunoscuţi puse la cale în secret de către Jessie şi Christy. Apoi survenise incredibila veste despre moştenirea ei şi dintr-odată îşi dăduse seama că nu mai era cine se crezuse. Acum, încă se mai căuta.

— Şi ai găsit un sens vieţii noastre?

Poate că întrebarea era indiscretă, dar Carly îşi spuse că dacă trebuia să se asocieze cu acest bărbat, avea dreptul să ştie ce gândeşte.

— Cred că da.

Chiar dacă Wild West Show era un spectacol de valoare culturală discutabilă, se dovedise a fi remediul preocupărilor diverse ale lui Josh. Pe scurt, considera că întâlnirea cu Bob fusese şansa vieţii lui.

— Îmi imaginez că afacerea este destul de greu de gestionat.

Carly se străduia să nu-şi arate îndoielile asupra aptitudinilor ei de a conduce o asemenea întreprindere. La urma urmei, învăţa repede. Era o calitate care-i fusese mereu recunoscută.

— Ştii, în meseria asta nu poţi sta ca o plantă într-un ghiveci, înţepenită în spatele unui birou. Ştii să călăreşti?

— Poftim? Ce să?

— Să călăreşti un cal, fireşte.

Carly uitase să-şi mai păstreze atitudinea sobră şi-şi pusese picior peste picior. Josh îşi imaginase că purta fusta lungă pentru că avea picioare sau genunchi urâţi. Trebui însă să constate că n-avea ce să le reproşeze. Ba dimpotrivă. Se întrebă dacă nu cumva se purta în mod deliberat provocator.

— Nu m-am apropiat în viaţa mea de un cal, răspunse Carly, uşor speriată.

— Va trebui să înveţi. Pun pariu că te pot transforma într-o călăreaţă excelentă înainte să-ţi dai seama.

Spunând acestea, Josh îi făcu cu ochiul. Carly, care şi când mergea se împiedica uneori, nu îndrăznea să-şi imagineze ce se va întâmpla dacă va încerca să se apropie de un cal.

— Şi despre teatru ce ştii? Ai urcat vreodată pe scenă?

— Despre teatru?

Vocea ei se gâtui şi trebui să-şi dreagă glasul.

— Ei bine, da. Aici este vorba despre o meserie care include un spectacol, nu ştiai?

Carly îşi dădu seama că nu se gândise niciodată la acest

aspect al problemei. I se păru dintr-odată că-i aude pe părinţii ei implorând-o să se ducă la faţa locului şi să vadă despre ce este vorba înainte de a lăsa totul baltă în urma ei.

Bineînţeles că nu-i ascultase. Cum ar fi făcut-o de altfel dacă tocmai se ivise ocazia de a obţine ceva la care n-ar fi îndrăznit să viseze vreodată? Numai că, evident, în proiectele ei nu se aflau şi acelea de a deveni actriţă sau… cowboy. Se imaginase mai degrabă stând în spatele unui birou, prezidând şedinţe, conducând campanii de promovare, dând recepţii…

— În legătură cu scena… începu ea.

— Oh! văd că asta te tracasează. Nu este cazul. Defilările organizate sunt destul de rare.

Carly simţi că ameţeşte la gândul de a se afla în faţa unui public dezlănţuit.

— Ai pe cineva la New York? întrebă Josh, pentru a schimba subiectul.

Dacă nu i-ar fi fost mintea plină de scena de teatru, de actori sau de rodeo, Carly ar fi răspuns: „Pe nimeni în mod deosebit”, ceea ce ar fi fost mult mai exact decât acel „nu” pe care catadicsi să-l spună.

Spera ca într-o zi să-l găsească pe bărbatul vieţii sale. Şi-l imagina frumos, amabil şi timid. Ar fi avut o meserie bună, ar fi economisit împreună bani pentru a-şi cumpăra o căsuţă…

Mai târziu, ar fi avut trei copii. Oricum, nu se punea problema să-şi facă astfel de griji înainte de treizeci de ani. Şi mai avea încă trei până atunci. Nu, deocamdată avea alte motive de îngrijorare. Poate că, într-o zi, va reuşi să se ţină în şa, dar să se producă în public… pe scenă…

— Eşti căsătorit? întrebă ea brusc.

— Am fost. Dar tu?

— Nu.

Tânăra se întrebă din ce cauză o fi fost căsătoria lui un eşec, fără să îndrăznească însă să-l întrebe. Absorbită de diversele ipoteze care-i treceau prin minte, tăcu o vreme.

— Unchiul meu Bob a fost căsătorit, zise ea dintr-odată, pentru a rupe tăcerea care nu se mai sfârşea. După informaţiile pe care mi le-a dat notarul său, nu a mai repetat experienţa. Şi când mă gândesc că habar n-aveam de existenţa acestui unchi! Era fratele tatălui meu dar... era oaia neagră a familiei. Tata nu mi-a vorbit despre el decât după ce a aflat că eram singura lui moştenitoare. Ultima oară când l-a văzut pe Bob eu aveam doar şase luni. Atunci, l-a rugat să-mi fie naş.

Acum înţelegea Josh de ce Bob Gerard îşi lăsase moştenire toate bunurile acestei necunoscute. Divorţat fiind şi fără copii, era normal să se gândească la o rudă de sânge, la nepoţica şi... fina lui.

— Nu ştiu ce să cred despre toată această poveste, continuă Carly. După spusele tatălui meu, fratele lui a ieşit într-o dimineaţă să cumpere ziarul şi nu s-a mai întors niciodată. A telefonat însă câteva zile mai târziu, în timp ce tata spumega de furie. Nu numai că Bob şi-a lăsat baltă nevasta, dar pe deasupra l-a lăsat şi pe tata singur să conducă firma de instalaţii sanitare pe care o aveau în asociaţie.

Josh îşi aminti dimineaţa aceea când s-a trezit cu sentimentul că este profund nefericit. Îşi privise soţia care dormea lângă el. Erau căsătoriţi doar de vreun an şi ea pretindea că îl cunoaşte deja mai bine decât se cunoştea el însuşi şi-i trasase deja viitorul. Cu siguranţă, zicea ea, o carieră politică i s-ar potrivi. Ar avea celebritate, onoruri, bani şi putere. Dar ce însemnau atunci jurămintele lor de a se iubi la bine şi la rău? se întrebase Josh.

— Unchiul tău era la vremea aceea îngrozitor de nefericit, spuse el. N-a găsit altă soluţie decât să taie în carne vie.

Ruptura cu fratele lui l-a tulburat mult, mi-a spus odată. Poţi să-i repeţi tatălui tău ce ţi-am spus acum. Poate o să-i facă bine să audă.

— Cu siguranţă.

Carly descoperi cu plăcere o oarecare sensibilitate la interlocutorul său. De îndată ce va admite că ea este mult prea timidă ca să joace rolul Calamity Jane, vor găsi cu siguranţă un compromis rezonabil. Cu inima dintr-odată mai uşoară, îndrăzni să-i pună întrebarea care-i stătea de mult pe buze.

— Ţi-ai părăsit şi tu căminul în modul în care a făcut-o unchiul meu?

Josh zâmbi.

— Eu n-am ieşit să cumpăr ziarul.

Urma un viraj foarte strâns şi Carly se agăţă cu putere de scaunul ei. Îndrăzni să respire abia după ce Josh luă fără probleme virajul. Câteva clipe mai târziu, zări un panou care anunţa că se apropiau de „cel mai mare Wild West Show din toată America”.

Cu emoţie crescândă, Carly mai văzu succedându-se trei panouri plasate la vreun kilometru distanţă unul de altul, fiecare mai mare decât precedentul.

Apoi ajunseră la destinaţie. Era imposibil să ratezi „cel mai mare Wild West Show din toată America”, pentru că acesta se întindea de-a lungul autostrăzii.

Josh intră pe o alee laterală şi se opriră în faţa unei porţi mari. Lăsă motorul pornit, sări jos din maşină şi, cu o cheie pe care o scoase din buzunar, descuie poarta. După ce trecu dincolo, opri din nou şi se duse să încuie grilajul din spatele lui.

— Cum intră oamenii, în condiţiile acestea? se miră Carly.

— Nu deschidem pentru public decât de miercuri până duminică.

— Aha! zise Carly, oarecum uşurată.

Ce noroc că era abia luni; asta îi lăsa la dispoziţie restul zilei şi întreaga zi de mâine pentru a se obişnui cu acest mediu surprinzător. Dar pentru a se adapta cu manierele asociatului ei, îşi spuse că i-ar trebui vreun secol sau două.

La volanul jeepului său, Josh intră sub o cupolă vastă asemănătoare aceleia a unui circ, traversă o parcare neasfaltată şi trecu prin faţa unui amfiteatru format din gradene. Chiar în faţă, trona un decor al unui oraş fantomă din epoca în care se produsese cucerirea Vestului, care părea răsărit direct dintr-un film western.

— Nu-i prea impresionant, constată Carly.

În imaginaţia ei, se aşteptase la un fel de Disney World la scară mai mică. În faţa dezamăgirii dezvăluită de expresia de pe faţa ei, Josh reevaluă în jos suma pe care se gândise să i-o propună pentru a cumpăra partea ei. Fără îndoială, nu va fi chiar atât de lacomă pe cât se temea el.

— Mergem să-ţi arăt bungaloul în care vei locui. După aceea, vei putea vizita în voie toate instalaţiile pe care le avem aici.

După ce Josh mai depăşi nişte panouri din spatele decorului, Carly făcu ochii mari. Văzu grajdurile, o păşune împrejmuită ca un ţarc şi două bungalouri de mărimi inegale. Însoţitorul său opri jeepul în faţa verandei celui mai modest. Opri motorul şi coborî din maşină. Carly nu se mişcă; privea în pământ.

— Pot să te duc în braţe, dacă vrei.

Ploaia din noaptea trecută transformase solul într-o mocirlă.

— Nu, nu, nu este nevoie, se grăbi ea să protesteze.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi întinse un picior în speranţa că va atinge prima treaptă fără să-şi murdărească pantofii. Piciorul chiar ajunse la locul sperat, dar nereuşind să prindă în acelaşi timp şi balustrada scării, îşi pierdu echilibrul. Josh se repezi şi o prinse chiar în clipa în care era

cât pe ce să cadă în noroi.

— N-ar fi trebuit să-mi refuzi galanteria, îi şopti el la ureche.

Mâinile i se încleştaseră pe talia ei subţire şi putea să-i respire parfumul delicat al părului. Suflă uşor pentru a îndepărta o şuviţă care-i flutura în faţa buzelor.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat plăcerea, replică ea, pe acelaşi ton poznaş.

— Şi tu ţi-ai cam stricat pantofii, constată Josh lăsând-o jos.

Replica uşor frivolă de adineauri a lui Carly îl uimise la fel de mult ca a sa, de altfel. Şi-o imaginase serioasă şi austeră ca o bibliotecară de provincie mai degrabă, decât o tânără cu simţul umorului. În sfârşit, nu trebuia să se mire de nimic. „Femeile au avut întotdeauna sclipirea de geniu pentru a găsi cuvântul potrivit când este cazul să descurajeze vreun imbecil”, îşi zise el, oftând resemnat.

— În cea mai mare parte a timpului, avem aici noroi până la genunchi, adăugă Josh. Sper că ţi-ai adus cizme…

Carly dădu afirmativ din cap. Nu avea cizme de călărie, dar cizmele ei de cauciuc vor fi foarte potrivite. Nu ştia că în Oklahoma plouă atât de des.

Josh împinse uşa bungaloului.

— Iată aşadar casa unchiului meu… murmură Carly privind în jurul ei.

Se intra direct într-un salon, o încăpere frumoasă, simplă, fără bibelouri. Pe canapea era întinsă o cuvertură de artizanat, cu motive indiene de prin partea locului. Tonurile de ocru se asortau cu cele ale covorului. Un perete întreg era ocupat de un şemineu. Carly îndrăgi imediat această încăpere pe care o aprecie primitoare şi caldă.

— Casa unchiului tău este de fapt a mea, preciză însoţitorul ei.

— Poftim? Cum aşa?

Reacţia ei depăşea speranţele lui. Chipul ei fin se crispase şi-l privea stupefiată.

— Eu i-am moştenit casă, crezu ea de cuviinţă să precizeze.

— Doar jumătate de casă.

— Imposibil… bâigui ea.

— Bungaloul are două camere. Aşa că nu-ţi face griji. De altfel, ştiu să mă stăpânesc.

Carly nu se îndoia de asta. Niciun bărbat care ar fi arătat la fel de bine ca Josh Spencer n-ar fi catadicsit să arunce vreo privire spre ea. Oricum, succesele ei la bărbaţi se puteau număra pe degetele de la o mână. Numai că nu aceasta era problema.

— Doar nu-ţi închipui că o să locuim împreună!

Ideea aceasta părea că o scoate din sărite. Era un început promiţător, se bucură Josh în sinea lui. Îşi cufundă privirea albastră în ochii căprui ai lui Carly. Se priviră astfel în tăcere, capul ei ajungând abia la bărbia lui Josh, care măsura cam un metru nouăzeci

— Nu este loc în altă parte. Doar dacă nu vrei să stai în bungaloul comun cu majoritatea oamenilor care lucrează în spectacol. Acolo n-ai avea cine ştie ce intimitate, după cum îţi poţi imagina.

Carly îşi muşcă buzele. Ce se tot lăudase el cu aşa-zisa lui galanterie? Nu s-ar fi putut duce chiar el să doarmă împreună cu ceilalţi angajaţi?

— Şi femeile? Ele unde locuiesc?

— Acasă la ele, în oraş.

Carly avu impresia că o aude pe mama ei certând-o: „Haide, Carly, păstrează-ţi calmul şi strânge din dinţi; nu-l face pe adversar să bănuiască faptul că te-a dărâmat. Contraatacă!”

— Voi dormi la hotel. Am văzut unul pe marginea autostrăzii.

— Da, este „Red Star”, dar se află la vreo zece kilometri de aici. Şi cum te vei deplasa fără maşină? M-aş fi oferit cu dragă inimă să te conduc, dar i-am promis unuia din oameni că îi dau maşina astă-seară, şi se întoarce abia miercuri dimineaţă.

Aceasta fu singura scuză care-i trecu prin minte lui Josh. Pentru câţiva dolari, Denny Robbins va intra cu siguranţă în jocul ăsta.

— Şi nu mai există un alt vehicul?

Îl judecase greşit, îşi reproşă Carly. Se vedea bine că făcea imposibilul ca să-i fie pe plac, credea ea. La urma urmei, era şi casa lui; cu ce drept i-ar fi putut cere să se mute?

În ceea ce-l privea, Josh nici nu se gândea să-i dezvăluie că are şi o motocicletă. Toţi bărbaţii care participau la show aveau câte una şi le parcau într-o magazie. Cu siguranţă, Paulie Ben şi Billy Jack vor accepta să le ferească de privirea ei atâta timp cât va fi nevoie. Dacă ea va rezista două zile, înseamnă că era al naibii de încăpăţânată

Josh era gata să facă pariu că nu va rezista.

— Nu, nu există. Ascultă, am putea să vorbim despre asta mai târziu? Acum, o să-ţi aduc valizele. După aceea, dacă îţi pui cizmele, îţi voi prezenta parcul nostru de distracţii.

Nu-i putea propune încă nicio tranzacţie înainte să vadă în ce anume consta moştenirea ei.

— Nu prea am chef să mai ies astăzi, răspunse ea.

— Ţi-e foame?

— Nu, mulţumesc.

Carly îşi feri privirea. Bun, hotărârea pe care o luase de a rupe iremediabil cu trecutul ei se dovedise a fi o pacoste. Numai că răul fusese deja făcut, nu mai avea cale de întoarcere. Şi apoi, se cam săturase să facă parte dintre aceia care, la cea mai mică dificultate, îşi ascund capul în

nisip.

— Ce ai vrea să faci? o întrebă Josh.

Ea oftă.

— Poate să arunc o privire peste registrele fiscale?

În această privinţă, cel puţin, se afla pe un teren cunoscut.

— Crezi că vei pricepe ceva?

— Sunt contabilă de meserie.

— Registrele le ţinea numai unchiul tău. Sunt în biroul lui.

Carly îşi urmă gazda până la o încăpere din apropiere. Se aşeză la birou în timp ce el scotocea prin dulapuri. Nu prea era alt mobilier în încăpere. Privirea îi căzu pe un cap de cerb care împodobea unul dintre pereţi şi simţi un nod în stomac.

Josh scoase la un moment dat o cutie de pantofi dintr-un sertar. O desfăcu şi scoase la iveală un teanc de hârţoage pe care le împinse spre Carly.

— Astea sunt „registrele fiscale”? exclamă ea, îngrozită.

— Unchiul tău avea un mod foarte personal de a proceda.

Dintr-un alt sertar, Josh mai scoase un blocnotes.

— O dată pe lună, ne vizitează un contabil. L-am rugat să vină mâine ca să te pună în temă.

Carly dădu din cap. Deschise blocnotesul; era plin de „hieroglife” indescifrabile.

— Nu-ţi mai bate capul cu astea şi aşteaptă până mâine ca să te mai dumireşti.

— Dacă nu te superi, aş vrea totuşi să încerc să descifrez aceste note, zise ea, închizând carneţelul.

Chiar şi cu ochelarii de citit, se îndoia că va fi în stare să traducă aceste semne cabalistice, dar refuza să se lase descurajată.

Colocatarul ei ridică din umeri.

— Cum vrei.

După ce el ieşi, Carly îşi scoase ochelarii din poşetă şi-i

puse pe nas. Înainte să se apuce de treabă, nu se putu abţine să mai privească odată cu aversiune spre capul de cerb care trona deasupra biroului.

Îşi dorea din tot sufletul să nu existe vreo relaţie simbolică între acest trofeu şi ea însăşi.

Capitolul 2

— Cina este gata! anunţă Josh, trecându-şi capul prin uşa întredeschisă.

Trecuse o oră de când Carly se închisese în birou. Răgazul acesta îi permisese lui Josh să pună la punct, împreună cu complicii săi, o strategie.

Ea îi adresă un zâmbet strălucitor care-l surprinse prin farmecul şi perfecţiunea lui. Spre regretul lui, trebui să recunoască faptul că era într-adevăr frumoasă.

Dacă hârţoagele din cutia de pantofi îşi păstraseră secretul, Carly progresase în schimb considerabil pe un alt plan.

— Cărui fapt datorez onoarea acestui zâmbet? întrebă Josh.

— Mi-am rezervat o cameră la motelul „Redătar” şi am închiriat o maşină cu şofer. Când voi termina aici, va fi de-ajuns să sun la agenţie.

Cum să se fi aşteptat Josh la aşa ceva?! Isteţimea şi resursele acestei tinere îl luaseră pe nepregătite.

— Habar n-aveam că există asemenea servicii prin partea locului…

Carly îi zâmbi din nou.

— Am putea să ne înţelegem în privinţa unui aranjament financiar care mi-ar permite să închiriez o casă; un fel de… troc pentru a renunţa la partea mea din casa lui Bob. Şi îmi voi cumpăra o maşină de ocazie din banii mei.

— Vom mai vorbi despre toate astea după masă, dacă vrei.

Josh avea sentimentul neplăcut că pierde controlul situaţiei. Cu un gest nervos, îşi trecu mâna prin păr.

— Te conduc la camera unde ţi-am dus bagajele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai propus să mă conduci la hotel, zise ea. A fost foarte drăguţ din partea ta.

Şi chiar credea asta. Era aşadar un bărbat curtenitor, mai mult decât plăcut privirii, seducător şi sensibil. Era un adevărat cocteil exploziv!

În sinea lui, Josh suporta reproşurile conştiinţei sale. Tânăra aceasta avea într-adevăr un zâmbet adorabil. Şi când se gândea că el o minţea…

— Mor de foame! spuse ea. Acum abia îmi dau seama. Cine găteşte aici?

Tânăra se simţea foarte mulţumită de ea însăşi. Se descurcase bine până acum. Şi cine ştie? Poate că, până la urmă, va rămâne insensibilă la farmecul gazdei sale.

— Gaby Hale, răspunse el fără s-o privească.

Împinse uşa unei camere în care trona un pat imens şi rămase în prag. Decorată în cel mai pur stil al Vestului colonial, lui Carly i se păru la fel de primitoare ca salonul. Îşi zări bagajele într-un colţ, aproape de o fereastră.

— N-o să întârzii mult, spuse ea închizând uşa.

Într-adevăr, după vreo douăzeci de minute, îl regăsi pe Josh în salon. Era evident că încercase să-şi aranjeze un pic părul şi se schimbase.

Chiar dacă era contrariat încă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, Josh nu putu să nu aprecieze schimbarea. Carly îşi pusese o cămaşă în carouri, nişte blugi strâmţi şi cizme negre de cauciuc. În ţinuta aceasta care nu-i ascundea deloc silueta, îi descoperi nişte contururi şi o supleţe care-l lăsară o clipă fără grai.

— Ai face mai bine să-ţi pui o vestă. Chiar şi vara, nopţile sunt reci pe aici, zise el în sfârşit.

Mişcată de această solicitudine, Carly se întoarse în cameră să-şi caute o haină călduroasă. Era mijlocul lunii iunie şi soarele încă nu apusese. Străbătură în tăcere distanţa scurtă dintre bungalouri. Josh reflectă la un nou plan de bătaie. Nu se aşteptase ca ea să ocolească atât de abil primul obstacol pe care-l i-l aşezase în cale.

Amintindu-şi zâmbetul radios pe care i-l adresase, îi aruncă o privire ranchiunoasă. Care bărbat nu s-ar topi în faţa unui asemenea zâmbet?

Carly rămânea cufundată în gândurile ei. Tocmai înfruntase prima promovare adevărată din viaţa ei şi acum îşi savura triumful.

Ajunşi la uşa clădirii comunitare, îşi şterse cu grijă cizmele de grătarul din fier forjat. Apoi, Josh se dădu la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre. Carly auzi mai întâi o hărmălaie de voci şi abia zări chipurile celor prezenţi.

La o masă lungă se aflau aşezaţi patru oameni şi multe locuri libere. Un al cincilea se afla în faţa unei impunătoare maşini de gătit şi amesteca într-o cratiţă. O aromă delicioasă de usturoi şi ierburi aromatice umplea încăperea. La intrarea lui Carly, discuţiile încetară şi toate privirile se întoarseră spre ea. Uşor stângace, se apropie instinctiv de Josh.

Primul care rupse tăcerea fu bărbatul de lângă maşina de gătit.

— Iat-o deci pe nepoata lui Bob, spuse el zâmbind. Ce mai faci, micuţo? Pe mine mă cheamă Art, dar toată lumea îmi spune Gabby.

Tânăra îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet. Era pentru prima oară când cineva îi spunea „micuţo”, tocmai ei care îşi dominase întotdeauna colegii de clasă, fie fete sau băieţi, pe care-i depăşea în înălţime cu aproape un cap. Chiar şi la universitate…

— Bună seara, Gabby, răspunse ea luând mâna întinsă.

Câţi ani să fi avut Gabby? Cincizeci? Şaizeci? Era greu de spus. Părea plin de vigoare şi fizicul său atletic contrasta cu faţa zbârcită şi arsă de soare. În orice caz, era mai în vârstă decât ceilalţi colegi ai lui care, ca şi Josh, păreau să aibă în jur de treizeci de ani.

Uimit şi fascinat totodată, acesta o observa pe Carly a

cărei privire se luminase la primirea călduroasă pe care i-o făcuse Gabby. Se gândi că nu văzuse niciodată nişte ochi cu asemenea nuanţe aurii.

Ceilalţi bărbaţi de la masă se ridicară şi Josh făcu prezentările. Carly parcă auzea în minte observaţiile pe care i le făcea adeseori mama sa: „Stai deoparte, ce naiba!” Şi, cu inima bătându-i nebuneşte, şi cu un nod în gât, ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii.

Primul care-i fu prezentat fu Denny Robbins, un tânăr cu părul foarte negru, ondulat şi îmbrăcat în blugi şi un tricou.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Gerard, zise el cu o voce tărăgănată.

— Este de-ajuns să-mi spui Carly.

Se vedea bine că tânărul era foarte satisfăcut de înfăţişarea lui fizică. Carly trebui să recunoască faptul că era atrăgător fără ca totuşi să resimtă faţă de el o emoţie deosebită. Acest lucru i se păru de altfel ciudat pentru că, privind cu atenţie, chipul lui Denny avea trăsături mai regulate decât cele ale lui Josh.

Urmă apoi Paulie Mitchell care îi întinse mâna, apoi veni rândul lui Ben Keane şi în sfârşit cel al lui Billy Jack Guthrie. Fiecare dintre cei trei bărbaţi, în felul lor, erau plăcuţi. Totuşi, Carly se simţi mai atrasă de Billy Jack, un personaj timid şi stângaci în care recunoscu un suflet pereche. De fapt, cu excepţia lui Denny Robbins, i se părură toţi, la prima vedere, simpatici.

— Să dăm întâietate doamnelor! spuse Gabby oferindu-i un scaun.

Carly îşi puse vesta pe speteaza scaunului şi se aşeză. Se bucură că Josh se aşeză în dreapta ei şi Billy Jack în faţă.

— Este prima vizită în Oklahoma? întrebă Denny.

— Da.

Agasat, Josh îl observa pe Denny etalându-şi farmecele, ca de fiecare dată când se afla în prezenţa unei

reprezentante a sexului opus. Gabby aduse pe masă o cratiţă cu tocană, apoi o alta cu cartofi fierţi.

— O să te pun cât de curând puţin la îngrăşat, micuţo! spuse el servind-o pe Carly cu o porţie copioasă din tocana lui.

— Este mult prea mult, obiectă ea fără convingere.

— Mănâncă până este caldă, o sfătui „maestrul bucătar”.

Acesta continuă să servească şi farfuriile tuturor se umplură curând.

— Aş fi foarte fericit să te ajut să descoperi şi alte peisaje din Oklahoma decât Poquotte Falls, zise Denny cu un zâmbet cuceritor. Trebuie să vezi cel puţin Tulsa şi Oklahoma City.

— Cred că voi fi foarte ocupată, se fofilă politicos Carly.

Josh simţea o asemenea iritare faţă de manevrele lui Denny încât nici nu auzi refuzul mascat al lui Carly. Fir-ar să fie! Există oare pe lume vreo femeie pe care Denny să nu încerce să-şi pună labele murdare?

— După câte am înţeles, nu-ţi cunoşteai unchiul, adăugă Denny în timp ce toţi ceilalţi începeau să mănânce.

— Nu, nu-l cunoşteam.

— A fost un tip ca lumea, interveni Gabby. Adora să joace pocher şi mergea până la Tulsa ca să joace. Aproape întotdeauna pierdea, dar asta nu-l descuraja!

— Vă amintiţi noaptea în care ne-am înţeles cu toţii să-l lăsăm să câştige? întrebă Paulie, cu chipul lui aspru luminat de un zâmbet.

Îşi păstrase pe nas ochelarii de soare cu lentile la fel de închise la culoare ca şi părul său.

— Daaa… şi totuşi a pierdut! completă Ben, înlăturând de pe frunte o şuviţă blondă care-i căzu imediat la loc.

— A fost cel mai bun „Buffalo Bill” pe care l-am avut vreodată, declară Gabby între două înghiţituri. Aşteaptă numai să vezi spectacolul, micuţo. O să te înfioare de

plăcere.

„Micuţa” zâmbi.

— Participi şi dumneata?

Bătrânul cowboy scutură din cap.

— Am şi aşa destulă treabă cu bucătăria şi cu menajul! Ştii bine că băieţii ăştia sunt nişte bădărani, doar sunt cowboy.

— Pe cine faci tu bădăran? exclamă Paulie.

— Tu eşti cel mai mare dintre toţi! replică Gabby.

Se întoarse apoi spre eă.

— Paulie îl joacă pe Butch Cassidy, iar Ben, pe Sundance Kid, tâlharii de drumul mare cu inimă largă.

— Şi dumneata, ce personaj joci? îl întrebă Carly pe Billy Jack care nu scosese o vorbă până atunci.

— Eu nu joc, mormăi el cu privirea plecată.

Avea un păr lung şi foarte drept, nişte ochi căprui-deschis, o strungăreaţă între incisivi şi un fel de a fi cam aspru.

— Eu sunt doar figurant.

— Denny este „Jesse James”, continuă Gabby. În fine, atunci când catadicseşte să-şi arate mutra. De altfel, ne pierdem cea mai mare parte a timpului căutându-l. Când nu-l găsim, îi ia locul Josh.

Acesta tocmai hotărî în sinea lui că la prima abatere de acest fel a lui Denny, o să-l dea afară. În clipa aceasta, nu se simţea deloc dispus să-i mai ierte lipsa de conştiinţă profesională.

Alături de el, lui Carly nu-i era deloc greu să-şi pună la treabă imaginaţia şi să şi-l reprezinte pe Josh în rolul miticului Jesse James, „brigandul cel iubit de toţi”.

— Se mai întâmplă ca Josh să joace şi rolul lui Wild Bill Hickock, un as al cazinourilor, continuă Gabby. Şi joacă al naibii de bine.

— Încetează, o să mă faci să roşesc! exclamă Josh.

Tânăra izbucni în râs. Josh nu găsise o replică mai spirituală, ceea ce nu-l împiedică însă să se bucure de veselia vecinei lui de masă.

— Eu n-aş putea niciodată să joc în faţa unui public, zise aceasta. Nici măcar nu ştiu să călăresc, şi aş muri de ruşine dacă aş fi fluierată sub o ploaie de popcorn şi roşii coapte!

— Să te fluiere? Ce idee năstruşnică! exclamă Gabby. Oamenii ştiu totuşi să se abţină. Dacă te tentează, poţi chiar să încerci să joci comedie, dar nimeni n-o să te oblige să călăreşti.

Carly privi spre Josh, care însă îşi întoarse capul în cealaltă parte, cu o obstinaţie suspectă. Îşi aminti totuşi că-l auzise vorbind despre frecvente discuţii înfierbântate în această privinţă.

— Hei, Josh! zise Gabby. Îţi aminteşti că, atunci când vă mai dondăneaţi, Bobby zicea că eşti şmecher?

Josh îşi ţinu respiraţia. Încercă să-i dea de înţeles din priviri bucătarului că discuţia aceasta era pe un teren minat.

— Bobby? Este vorba despre unchiul meu Bob? întrebă Carly.

— Exact, răspunse Gabby, luând o bucată de pâine ca să şteargă sosul de pe farfurie.

— De ce zicea că eşti şmecher?

— Era o glumă între noi.

Josh nu-şi ridică privirea din farfurie, deşi aceasta era de acum goală.

Gabby îşi mesteca alene bucata de pâine.

— Unchiul tău gândea ca cei mai mulţi dintre oameni, şi anume că toţi avocaţii sunt cam şarlatani. Dar, ca să fie mai blând cu el, îi spunea că este şmecher.

— Josh! Avocat! exclamă Carly.

Gabby îi zâmbi.

— Se pare că nu ţi-a spus că practică avocatura la New

York într-un cabinet luxos şi foarte bine cotat?

Bucătarul îşi lovi cu palma genunchiul.

— Ia te uită! Acum îmi dau seama! Voi doi veniţi de la New York! Aşa că aveţi cel puţin un punct comun.

De ce o minţise Josh? se întrebă Carly. Pentru că s-a gândit că un cowboy romantic o va impresiona mai mult decât un avocat newyorkez? Era o prostie! De ce ar fi încercat s-o impresioneze? Şi apoi, toată povestea aceea cu obligaţia de a şti să călăreşti şi ocările care ar fi aşteptat-o dacă greşea; nu, zău, nu înţelegea.

— Bun, eu am şters-o, spuse Denny ridicându-se.

O privi pe Carly.

— Chiar nu vrei să te duc să-ţi arăt Tulsa?

— Chiar nu vreau. Mulţumesc, totuşi!

— Cine mai vrea tocană? strigă Gabby. Dar tu n-ai mâncat nimic, micuţo! Nu eşti cuminte!

Ruşinată, ea îşi privi farfuria pe jumătate plină. N-ar mai fi putut înghiţi niciun strop.

— Eu aş mai vrea, zise Ben.

— Ai picioare, nu-i aşa? îl repezi Gabby. Şi ştii foarte bine unde este mâncarea.

Josh aruncă o privire rapidă spre Carly.

— Vrei să pleci acasă?

Ea încuviinţă.

— A fost o mâncare delicioasă, îi spuse ea lui Gabby. Îţi promit că data viitoare când voi fi mai puţin obosită, o să mănânc mai mult.

— Dar o ceaşcă de cafea bei, nu-i aşa? îi propuse bucătarul! Am făcut cafea proaspătă.

Josh nu-i lăsă lui Carly timp să răspundă.

— Călătoria aceasta a istovit-o. Are nevoie de nişte ore de odihnă ca lumea.

Ea se ridică.

— Vă mulţumesc pentru primire, domnilor!

Cu câteva priviri de conspiratori aruncate pe furiş lui Josh, Paulie şi Ben îi urară noapte bună lui Carly. Billy Jack se mulţumi doar să dea din cap.

— Pe mâine! le strigă Gabby când Josh şi Carly trecură pragul.

Afară, cerul îşi schimbase culoarea spre un albastru-metalic şi o adiere proaspătă îi întâmpină.

— Pune-ţi haina, o sfătui Josh.

— Nu-mi este frig! răspunse ea.

Putea să-şi păstreze pentru el curtoazia prefăcută! Era teribil de supărată pe el pentru că o minţise atât de ipocrit. Josh se opri. Fără să-i ceară părerea, îi puse haina pe umeri şi inima lui Carly începu să bată aiurea.

Ajunşi la uşa casei, Josh îşi scoase cizmele. Ea se pregătea să-l imite când el îi propuse.

— Sprijină-te de perete. O să te ajut.

— Pot şi singură.

Josh o privi tăcut cum îşi scotea cizmele pline de noroi. Când rămase doar în şosete, îl privi cu un aer belicos. Gazda ei împinse uşa şi apăsă comutatorul.

— Ia loc, îi spuse el.

Aşteptă până când ea îşi alese fotoliul cel mai îndepărtat, apoi se aşeză pe canapea. Îi despărţea o măsuţă joasă. Într-o tăcere apăsătoare, Carly îl privi pe Josh masându-şi fruntea. Părea stânjenit. În sfârşit, după un secol de tăcere, se lăsă pe pernele canapelei şi o privi.

— Te întrebi, fireşte, de ce ţi-am ascuns faptul că sunt avocat.

— Într-adevăr; de ce m-ai minţit?

— M-am temut că vei deveni bănuitoare şi vei refuza să negociezi cu mine.

Carly păru uimită.

— Nu înţeleg…

Joash simţi cum se închide în ea ca o floare retractilă. I se

părea frumoasă cu părul acesta care-şi recăpătase libertatea şi şuviţele ca flăcările care-i încadrau chipul. Ar fi dat orice ca discuţia să nu fi luat această întorsătură sordidă.

— Aveam de gând să-ţi propun să-ţi răscumpăr partea de moştenire, mărturisi el oftând. Aş fi foarte generos, să ştii. În fine, o să te mai gândeşti la asta după ce vei lua legătura cu contabilul.

— Nu vrei să rămân aici…

Nicio clipă nu se gândise la această eventualitate. Josh hotărî într-o clipă să nu mai tergiverseze.

— Refuz să mă asociez cu o femeie.

Şi dintr-odată, totul se limpezi: de la bun început, el se străduia s-o descurajeze.

— Ce ai împotriva femeilor?

— Îmi este greu să-ţi explic.

— Te întreb, totuşi!

— Modul nostru de viaţă de aici n-are nimic glorios, Carly.

— Sunt sigură că tu ţi-ai abandonat un mod de viaţă mult mai strălucitor decât al meu venind aici! Eu nu alerg după glorie!

Când se gândea că, naivă, îi mulţumise că se purtase amabil cu ea! Atenţiile lui nu erau decât prefăcătorii, şiretlicuri destinate a o împiedica să vadă că încerca s-o înşele. Carly nu-şi amintea să mai fi fost umilită astfel în viaţa ei.

— Atunci, după ce alergi, fir-ar să fie, Carly?

Nu exista altă soluţie decât s-o determine să plece, gândea Josh. Nu va lăsa ca o altă femeie să-i otrăvească viaţa! Chiar dacă, de data aceasta, niciun grăunte de sentiment nu-i ameninţa inima, ţinea foarte mult la liniştea lui sufletească.

— Nici nu mă gândesc să vând, replică ea tăios. Voi învăţa ce trebuie făcut – şi chiar mai mult – pentru a fi

performantă. Aşadar, nu te teme că mă voi transforma într-o povară numai pentru că mă crezi… o specie inferioară!

— Nu mă tem de aşa ceva. Pur şi simplu, nu va merge. Şi dacă te vei gândi mai bine la această problemă, vei fi de acord cu mine. În Oklahoma, viaţa este dură şi nu seamănă deloc cu aceea pe care o duceai la New York.

— Dar tu cum te-ai obişnuit? întrebă Carly, surprinsă de fermitatea tonului ei.

— Eu sunt bărbat.

Este cu totul altceva.

Încăpăţânarea acestei tinere îl îngrozea. Prezenţa ei era atât de deplasată într-un parc de distracţii ca aceea a unui elefant într-un magazin de porţelanuri. Cum de nu era în stare să-şi dea seama de asta?

Carly îşi ridică trufaş bărbia şi se gândi la „învăţăturile” mamei sale. Trebuia să găsească o replică potrivită care să-l pună definitiv la punct pe acest personaj antipatic!

— În caz că n-ai aflat până acum, dă-mi voie să-ţi aduc la cunoştinţă un lucru: de ceva vreme, toate meseriile sunt accesibile şi femeilor. Într-o bună zi, vom ajunge chiar şi la Casa Albă!

În faţa expresiei furibunde a lui Carly, Josh făcu o mutră plictisită.

— Fie. Pretinzi că poţi să fii egală cu mine.

Ei bine, dovedeşte-o!

Chiar dacă ea nega, acum acest lucru evident, mai devreme sau mai târziu îşi va da seama cât de nepotrivită este această asociere.

— Chiar asta am de gând să fac, închipuieşte-ţi!

Cu aceste cuvinte, se ridică şi se îndreptă către bucătărie, unde remarcase telefonul. Se simţea dintr-odată plină de o siguranţă de sine necunoscută ei până acum.

— Ce faci? îi strigă Josh pe un ton aspru.

— Telefonez la agenţia de închiriat maşini, îi strigă ea cu

o voce şi mai aspră. Îmi imaginez că eşti grăbit să te duci la culcare. Noapte bună, nu te mai reţin.

Josh îşi încleştă maxilarele.

Telefonul aflându-se totuşi suficient de aproape, reuşi să înţeleagă câteva cuvinte şi pricepu că, pentru moment, niciun şofer nu era disponibil.

— Trebuie să telefonez peste o oră, zise Carly trecând pe lângă el. Voi profita de acest timp pentru a examina mai îndeaproape registrele unchiului meu.

Josh o privi închizând uşa biroului în urma ei, apoi îşi prinse capul în mâini. Îl cuprinsese o migrenă cumplită. O durere de cap ciudată, provocată de nişte forme senzuale şi de o claie de păr roşu ca focul.

Capitolul 3

Josh aruncă o privire spre uşa biroului unde Carly se închisese de mai bine de o oră. Aşteptând ca ea să se hotărască să iasă, măsurase salonul în lung şi-n lat, aprinsese şi stinsese televizorul de mai multe ori şi băuse o bere. O clipă, se gândise să se ducă la ceilalţi, care rămăseseră în bungaloul comun, pentru a mai sta de vorbă sau să facă un tur cu motocicleta, pentru ca până la urmă să se hotărască să aibă răbdare.

Se uită la ceas. Trecuse de mult o oră. De ce nu mai telefona Carly după maşină? Era oare atât de absorbită de registrele lui Bob încât uitase cât este ceasul? Dar dacă... Dacă plângea?

Gândul acesta îl făcu să sară de pe canapeaua pe care se întinsese. Fără să şovăie, alergă şi împinse uşa biroului. Atunci, o văzu pe Carly din spate, aşezată la masa de lucru, cu capul sprijinit pe braţul îndoit. Părul ei incendiar, scăpat din agrafele cocului, i se revărsase pe umeri.

Acum, Josh era sigur că plângea. Ros de remuşcări, se apropie în vârful picioarelor.

— Carly...

Cum ea nu răspundea, se apropie mai mult. Ea nu plângea... dormea. Îi auzi respiraţia regulată şi liniştită. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului, unul din braţe rămânându-i agăţat de păr. Pleoapele îi erau netede şi sidefii, nicicum înroşite de plâns.

Josh lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Cu un zâmbet, remarcă faptul că acoperişe capul de cerb împăiat cu haina ei. Se părea că nu fusese singurul care o indispusese!

Carly se mişcă în somn şi ochelarii îi alunecară de tot căzând pe birou. Se răsuci uşor ca şi cum ar fi încercat să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Era o prostie, îşi zise Josh. N-o s-o trezească acum şi s-o expedieze la hotel. Va fi

mult mai simplu s-o transporte în cameră.

Totuşi, amintindu-şi refuzul ei trufaş atunci când îi propusese s-o ajute să-şi scoată cizmele, o privi îngândurat. Crezuse oare că îi făcea avansuri? Dar oare îi făcea? „Nu”, gândi Josh foarte sigur pe el.

Îi desprinse încet ochelarii încurcaţi în buclele roşcate şi-i puse peste un teanc de hârtii fără ca ea să reacţioneze. Se aplecă apoi, îi luă braţele îndoite pe birou şi le trecu după gâtul lui. Apoi îşi trecu o mână pe sub braţul ei, cealaltă pe sub genunchi, şi numără până la trei, apoi o ridică.

N-avea de gând să profite de faptul că era adormită. Dar, cu mâinile acestea plasate unde n-ar fi trebuit să se afle, nu putea rămâne insensibil la formele ei perfecte. Rămase o clipă nemişcat, aşteptând să vadă dacă se trezeşte. Dar Carly se mulţumi doar să geamă uşor în timp ce braţele i se agăţau mai strâns de gâtul lui Josh.

El se crispă. Dacă atunci când era trează n-o putea acuza că este provocatoare, acum, adormită, era cu totul altceva! Mergând foarte încet, se îndreptă spre cameră, unde trebui să apese cu cotul pe întrerupător.

O puse pe patul mare, desfăcându-i uşor braţele de pe gâtul lui. O auzi gemând înăbuşit, ca o tânguire. El rămase o clipă cu coatele pe pat, înainte de a încerca să se ridice fără a risca s-o trezească din somn. Ea gemu din nou, inexplicabil.

Îi privi atent chipul. De aproape, remarcă pe nasul ei fin câţiva pistrui care nu-i răpeau deloc din farmec, dimpotrivă. Privirea lui Josh alunecă spre buzele-i roz şi cărnoase. În colţul buzei superioare se afla o mică aluniţă. I se păru atât de adorabilă, încât fu ispitit s-o atingă cu buzele.

Dar când gândul acesta aberant îi trecu prin minte, se ridică brusc, furios împotriva lui însuşi. Carly tresări. Îşi aşeză, în somn, mâinile pe lângă corp şi-şi găsi o poziţie confortabilă. Josh se duse să ia o pătură din dulap şi o înveli

cu grijă. O văzu ghemuindu-se sub pled, lucru care-l făcu să zâmbească. Liniştit acum, stinse lumina şi ieşi tiptil.

Când ajunse la bungaloul comun, nu mai zâmbea. Îşi luase periuţa de dinţi, maşina de ras, trusa de toaletă şi haine de schimb.

— Ehe! zise Paulie cu un zâmbet ironic. Până la urmă, te-a dat deci afară!

Împreună cu Ben şi Billy Jack, juca o partidă de cărţi la masă.

— Nicidecum! Eu am hotărât că voi dormi aici, cu voi. Faceţi-mi loc. Joc şi eu.

— Aha, mi-am amintit! exclamă Ben. Am câştigat pariul. Mie mi se pare cât se poate de seducătoare.

Josh se crispă.

— Există vreo fustă care să nu ţi se pară la fel de seducătoare?

Prietenul lui zâmbi.

— Nu prea multe, recunoscu el fără să se formalizeze.

— Aţi pariat pe chestia asta? interveni Billy Jack în discuţie.

— Mda… recunoscu Ben. Ia spune, tu ce crezi despre ea? Fii atent ce spui, votul tău este hotărâtor.

— Îmi place. Este frumoasă. E dulce…

Amintirea lui Carly Gerard ghemuită în braţele sale, sânul ei în palma lui, îl obseda pe Josh. Parcă îi auzea şi acum geamătul acela de copil speriat. Scoase din buzunar un teanc de bani, extrase o hârtie şi o puse pe masă.

— Douăzeci de dolari ca să taci din gură, zise el punând bancnota în faţa lui Ben.

— Cam ieftin, amice! se sclifosi acesta luând bancnota fără să clipească.

— Aş vrea totuşi să ştiu de ce tu eşti aici şi ea acolo, riscă Paulie o întrebare, cu un aer nevinovat.

— Haide, dai cărţile sau nu?

Paulie luă pachetul de cărţi.

— Pregăteşte-te de o jecmăneală, zise el râzând.

„Asta ar încorona toată seara”, gândi Josh. Pierduse deja prima rundă împotriva lui Carly Gerard.

Carly deschise ochii, se întinse ca după un somn bun şi căută cu privirea ceasul deşteptător. Nu văzu nici ceaul, nici televizorul… Ştia că toate camerele de hotel au un televizor. Cu o tresărire bruscă, îşi dădu seama că nu se află la Red Star Motel, ci în casa unchiului Bob.

Se ridică pe perne dintr-o mişcare. Pledul alunecă şi văzu că dormise îmbrăcată. Prin uşa rămasă întredeschisă, zări salonul gol. Se ridică uşor din pat şi se îndreptă spre bucătărie, de unde se auzea un zgomot vag.

— Ai dormit bine? o întrebă Josh de îndată ce o zări.

— Foarte bine. Dar cum…

— Eu te-am dus în pat.

Zâmbea, hotărât să se poarte agreabil cu ea.

— M-ai dus în braţe? întrebă ea.

Prin mintea ei se perindau fel şi fel de imagini asupra cărora nu voia să insiste. Niciun bărbat n-o mai dusese în braţe, talia ei suplă şi înălţimea nu prea se pretau la aşa ceva. Ar trebui oare să-i mulţumească?

Josh îi zâmbi din nou, mai insistent. Cocul pe care-l avusese în creştet i se desfăcuse şi toate acele şuviţe de aur roşcat care-i încadrau chipul şi-i cădeau peste ochii verzi o făceau să arate teribil de nostimă. De altfel, el nici nu era prea sigur că-l vede prin perdeaua aceea de păr.

— În cazul în care te interesează, află că am dormit împreună cu băieţii.

Ea întoarse capul. În dimineaţa aceasta, era prea frumos pentru ea, şi parfumul proaspăt al loţiunii lui de ras îi evoca o amintire confuză pe care nu reuşea s-o precizeze. Ca şi cum ar fi simţit-o într-un vis tulburător, de altfel, pentru că inima îi bătea dintr-odată cu putere, în mod inexplicabil.

— Pot să folosesc duşul? întrebă ea.

— Doar îţi aparţine jumătate şi ţie! Până atunci, voi pregăti micul dejun. Îţi place omleta?

Josh nu avusese nevoie în dimineaţa aceasta de ceas deşteptător. Dormise prost, chiar dacă patul fusese confortabil. Pentru că, în cursul insomniei lui rebele, se întrebase necontenit dacă după plecarea lui se trezise şi chemase o maşină. Întrebare inutilă, fireşte, dar care, în ciuda eforturilor lui, nu încetase să-l obsedeze. Îşi irosise încă şi mai mult timp reproşându-şi atitudinea pe care o avusese în decursul discuţiei lor în legătură cu răscumpărarea părţii ei. Pe scurt, se simţea mizerabil pentru meschinăria lui.

— Îmi plac ouăle în general, dar n-aş vrea sub nicio formă să te deranjez.

Deodată, mintea lui Carly se limpezi de tot; îşi reaminti că erau adversari, nu prieteni. O concluzie care nu ajută prea mult ca inima să-şi recapete ritmul normal. Întotdeauna, suportase greu înfruntările; prefera o discuţie temperata de toleranţă ambelor părţi

— Nu mă deranjează deloc, spuse el pe un ton impersonal.

— Atunci, aş bea şi o ceaşcă de cafea, după duş.

— Preferi să ţi-o prepari singură sau vei catadicsi să bei din cea făcută de mine?

Carly nu răspunse şi întoarse spatele.

Sub duş, analiză această nouă mică dispută. La început, el se purtase amical. Ea fusese cea care-l provocase purtându-se atât de distantă. Şi totuşi, aceasta era singura atitudine de adoptat. Dacă nu o accepta, n-avea decât să plece în altă parte.

Deodată, îi trecu prin minte o altă idee. Săpunul pe care-l ţinea în mână… îl folosise şi el pentru a se spăla. Trupul lui gol… în ciuda faptului că apa era caldă, plăcută, lui Carly i

se făcu pielea de găină.

După o jumătate de oră, îmbrăcată în blugi, o bluză de pânză albastră şi cizme negre de cauciuc, reapăru în bucătărie. Văzând-o îmbrăcată astfel, Josh se gândi că parcă erau gemeni, cu diferenţa că albastrul cămăşilor lui era mai închis şi blugii lui Carly mai mulaţi. Ea îşi legase părul în coadă de cal, dar şuviţele rebele încă umede, scăpaseră deja şi-i cădeau cârlionţat în jurul feţei.

Luă ceaşca pe care el o pusese în faţa ei şi-şi turnă cafea. Adăugă lapte şi două linguriţe de zahăr. Josh tocmai îşi terminase omleta din farfurie. Carly îi aruncă o privire invidioasă. Omleta părea atât de apetisantă, cremoasă, exact cum îi plăcea ei.

— Oferta mea este încă valabilă, zise Josh, surprinzându-i privirea. Cum îţi place?

— Exact cum este a ta. Dar numai dintr-un ou.

Carly schiţă un zâmbet. Era chiar pentru prima oară când un bărbat îi pregătea micul dejun.

Pentru că, în afară de tatăl şi de fratele ei, nu luase niciodată micul dejun în prezenţa unui reprezentant al sexului opus!

— De ce n-ai dormit în camera ta?

Josh îi aruncă o privire ironică. Faţa îi era încă înroşită de la apa fierbinte a duşului, şi acum că ştia unde să-i caute, distinse cu uşurinţă pistruii.

Scoase un ou din frigider şi-l sparse în tigaia de pe aragaz.

— M-am gândit că te-ai fi simţit stânjenită.

Se gândise bine. Această „promiscuitate” i-ar fi fost insuportabilă lui Carly.

— Nu te deranjează să dormi cu angajaţii tăi? Oricum, doar eşti patronul.

El îşi aţinti privirea albastră spre chipul ei înainte să spună:

— Ţi-ar plăcea să ai relaţii oficiale, formale, cu persoane pe care le întâlneşti zi de zi, cu care lucrezi zi de zi?

— Nu, recunoscu ea cu sinceritate.

Văzute astfel, relaţiile distante, aproape protocolare, pe care le avea la biroul ei newyorkez, i se păreau absurde şi inutile.

— Ce fel de om era patronul tău? întrebă Josh punând două felii de pâine în prăjitor.

— Oh! Un tiran! răspunse ea repede. Toţi angajaţii se târăsc în faţa lui.

Josh zâmbi.

— Pun pariu că nu-ţi plăcea ce făceai acolo.

Îi puse oul pe farfurie şi i-l aduse împreună cu furculiţa şi cuţitul.

— De fapt, adoram contabilitatea. Şeful meu direct era fermecător. Era fiul tiranului, dar noi ne înţelegeam de minune.

— Până în ce punct?

Ştia că întrebarea lui este teribil de indiscretă, dar nu putuse să se abţină s-o pună. Era foarte curios în ceea ce priveşte viaţa privată a lui Carly.

— Nu „până acolo”, dacă asta voiai să ştii.

Josh zâmbi din nou.

— Mi-ai spus, de fapt, că n-aveai pe nimeni la New York.

— Pe nimeni… la modul stabil. Dar tu? Există vreo femeie în viaţa ta?

Carly aproape se aştepta să-l vadă numărându-le pe degete.

— Pe nimeni în mod deosebit.

El o privi începând să mănânce albuşul prăjit al oului, păstrând gălbenuşul la sfârşit. Şi el proceda de obicei aşa.

— Aş fi crezut totuşi că ai o prietenă, se auzi Carly spunând, spre stupoarea ei.

— Şi eu aş fi băgat mâna în foc că ai lăsat acolo un biet

tip înlăcrimat, ghemuit pe ştergătorul de la uşa ta.

Carly părea atât de proaspătă, atât de inocentă. Oare naivitatea sa era reală sau prefăcută?

— Am avut unul. Lucra în aceeaşi instituţie cu mine. Ne-am cunoscut în lift.

„Ne-am cunoscut în lift!” Chiar nu avea altceva mai romantic de povestit?

— Şi?

Josh avu deodată ciudata senzaţie că încă îi simte trupul fierbinte cu palmele sale. Începu să bată nervos cu degetul în masă.

— N-a mers.

Stan Reddings şi cu ea luaseră o lună întreagă acelaşi lift înainte ca el s-o invite la cină. Relaţia lor a durat opt luni. Stan era o prezenţă agreabilă. Cu el, viaţa părea foarte uşoară. În orice caz, lipsită de pasiune, ceea ce de fapt lui Carly nu-i displăcea deloc. Înaintea lui Stan mai avusese un prieten. Nici el, nici ea, nu avuseseră o „revelaţie fulgerătoare”. Din punctul ei de vedere, relaţiile cele mai bune sunt acelea calme şi într-o armonie perfectă a caracterelor. Toată lumea ştie că pasiunea nu durează mai mult decât un foc de paie.

— Nu aveaţi interese comune? întrebă Josh.

Ce să-i răspundă? Adevărul era că Stan cunoscuse o altă fată, o fată care lucra în aceeaşi clădire cu ei şi care folosea acelaşi lift. Îngândurată, dădu din cap. Din fericire, la puţin timp după aceea, Stan fusese mutat în altă parte şi ea nu se mai istovea urcând pe scări cele zece etaje, de teamă să nu se întâlnească în lift cu rivala sa.

— Cum îţi petreceai timpul liber?

„Ce te-a apucat, Spencer? Cu ce te-ar ajuta să afli cum îşi petrecea ea timpul liber la proiectul tău de a-i răscumpăra partea de moştenire?”

Ce-i plăcea ei să facă? se întrebă Carly. Ei bine, citea, se

ducea la cinematograf, vizita muzee. Câteodată, chiar tricota. Din păcate, nu-şi termina niciodată lucrul. Pe scurt, nimic extraordinar…

— Spectacole, cărţi, lucruri banale, răspunse ea vag. Pot să te întreb şi eu ceva?

— Dă-i drumul.

— De ce ai renunţat la meseria ta?

În realitate, întrebarea ei făcea o aluzie discretă la divorţul lui. Se gândea că relaţia cu fosta soţie nu era străină de aversiunea lui faţă de tot ce însemna feminin.

— Nu-mi plăcea anturajul, mediul acela de lacomi, de avari. Nu mă mai gândeam decât cum să fac să-mi cresc clientela. Ieşirile mele în lume, chiar şi plăcerile, nu mai erau momente de relaxare, ci doar un mijloc de a-mi face propria campanie publicitară.

Josh ştia că nu se va mai lăsa niciodată antrenat în această cursă nebună după bani. Acum, era fericit. Uneori totuşi, un vag sentiment de nemulţumire venea să aducă o notă falsă în simfonia de linişte pe care o trăia.

Carly îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Nu mai aveai, pentru tine, nicio clipă ca să mai simţi mirosul trandafirilor, nu-i aşa?

El îi făcu, glumeţ, cu ochiul.

— Aşadar, la New York cresc trandafiri? Eu n-am văzut niciodată.

— Cu greu mi te imaginez avocat…

La drept vorbind, în viaţa ei nu întâlnise un om al legii atât de seducător.

— Şi acum, cum mă vezi?

Carly răspunse fără ezitare:

— Ai înfăţişarea şi manierele unui adevărat cowboy.

Răspunsul ei îl încântă pe Josh.

— Eu, în schimb, semăn exact cu ceea ce sunt. O contabilă. Am exact mutra profesiei!

— Cu claia asta de bucle arămii? N-aş zice!

I-ar fi spus mai multe, dar tăcu. Nu pentru că s-ar fi temut că va pierde teren în faţa ei dacă i-ar face un compliment; pur şi simplu, i se părea bizar să dea impresia că flirtează cu ea.

Carly se abţinu să-l întrebe ce voia să spună cu asta. I se păruse totuşi un compliment… Dar, cu excepţia tatălui său, nimeni nu-i mai admirase vreodată părul. Codiţele ei roşcate îi aduseseră mai mult porecle decât laude.

— Ai ceva planuri pentru astăzi? întrebă ea.

— Mă rog, nimic deosebit…

În ceea ce o privea, Carly îşi făcuse un plan grandios, acela de a se cufunda în documentele unchiului său şi de a sintetiza esenţialul pentru a-i dovedi lui Josh că ar fi o bună parteneră de afacere.

Acesta o privi ducându-şi ceaşca de cafea la buze şi se gândi că, probabil, se răcise.

— Vrei cafea caldă?

— Da, mulţumesc.

Cu un zâmbet recunoscător, îi întinse ceaşca lui Josh, care se duse s-o umple cu cafea caldă.

— Apropo de hotel, mi se pare o prostie să faci naveta. Eu pot foarte bine să dorm în continuare cu băieţii, să ştii.

Ţinea neapărat să mai corecteze ceva din duplicitatea pe care o avusese ieri. Carly privi în jos.

— Ştiu foarte bine că speri să mă vezi întorcându-mă la New York.

— N-am să te mai mint. Totuşi, nu pot să-mi imaginez că vei rămâne definitiv aici. În sfârşit, poate că am o soluţie.

Josh se întrerupse. Avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi preciza ideea care-i trecuse prin minte.

— Care?

De data aceasta, Carly îl privi drept în ochi.

— Dacă ţi-aş trimite în fiecare lună un cec la New York?

N-ai mai fi nevoită să lucrezi.

— Dar mie îmi place să muncesc!

Agasată de ideea lui, Carly duse farfuriile la chiuvetă şi începu să le spele sub privirea lui Josh. Când termină, se întoarse spre el.

— La revedere!

Plecarea ei precipitată îl luă pe nepregătite. Până să reacţioneze, ea era deja la uşă. Se repezi în urma ei.

— Unde te duci?

— Să învăţ să călăresc!

Carly nu trântise uşa, dar replica ei răsună în urechile lui Josh ca şi cum ar fi făcut-o. Şi încă violent.

Hotărât lucru, domnişoara Carly Gerard promitea să fie un adversar deosebit de puternic. Mai încăpăţânată decât se aşteptase el.

Capitolul 4

Stăpânindu-şi cu greu iritarea, Josh mai aşteptă vreo zece minute înainte să iasă şi să se îndrepte spre terenul aflat în spatele clădirilor. Se prefăcea nepăsător, mergând agale, pentru cazul în care Carly ar fi privit spre el, dar n-o văzu nicăieri. Se întreba care dintre prietenii lui, Ben, Billy Jack sau Paulie, o convinsese să ia lecţii de călărie. Toţi voiau s-o înveţe pe Carly să călărească, dar, bineînţeles, dacă Danny s-ar fi aflat prin preajmă, şi-ar fi eliminat foarte uşor rivalii, cu o singură ocheadă fierbinte.

Josh îşi trecu o mână prin păr. Ea învăţa cu vreunul din ei să călărească? Ceea ce conta, era faptul că el nu reuşise s-o descurajeze vorbindu-i despre pericolele echitaţiei.

Cu aceste gânduri în minte, Josh îl zări pe Bill Jack care ieşea din grajd ţinând-o de frâu pe Lady Luck, o iapă tânără, rotată. Carly mergea lângă el, cu faţa întoarsă spre animal. Chiar dacă nu-i distingea trăsăturile, Josh şi-o imagina pe viitoarea călăreaţă, ale cărei sentimente erau probabil împărţite între teamă şi determinare.

— Este chiar aşa cum spui, blândă şi supusă? îl întrebă Carly pe Billy Jack.

În clipa aceea, îl zări pe Josh, cu un ciocan în mână, preocupat de bariera de lemn care delimita ţarcul.

— Nu i-ar face rău niciunei muşte, domnişoară Grant! afirmă Billy Jack cu convingere.

— Spune-mi Carly, te rog.

Ea respiră adânc. Apropierea lui Josh o făcea să fie nervoasă; era chiar ultima persoană în faţa căreia ar fi dorit să se facă de râs!

— Carly, repetă Billy Jack, cu ochii în pământ.

— Vrei să-ţi spun şi eu Billy Jack, nu-i aşa?

Fără să vrea, Carly era distrată, atenţia fiindu-i îndreptată spre Josh, care încerca soliditatea unui stâlp.

— Păi… da, fireşte. Ea zâmbi.

— Îmi place foarte mult prenumele tău, sună foarte „western”.

Tânărul zâmbi şi el, stânjenit. Cu coada ochiului, Carly îl văzu pe Josh apropiindu-se de ei. Ţinea nişte cuie în gură şi lovea cu piciorul fiecare stâlp pe lângă care trecea.

— Astăzi, o să ne mulţumim doar să te obişnuieşti cu şaua, zise Billy Jack. Carly încuviinţă din cap, zâmbind. Părea uşor…

— Dacă eşti pregătită, îţi arăt cum să încaleci. Cu capul dat pe spate, Carly estimă înălţimea iepei. Cum să-şi imagineze că s-ar putea căţăra atât de sus? se gândi să ceară un taburet.

— Dacă îmi dai voie, îi spuse ea lui Billi Jack, aş vrea să fac mai întâi nişte mişcări de încălzire.

Îşi aminti de cursurile de yoga, făcute cu ani în urmă, pe vremea când această practică era într-o adevărată efervescenţă. Pe vremea aceea, reuşea să adopte nişte poziţii care la prima vedere păreau imposibile. Efortul făcut atunci trebuia să-i servească acum la ceva.

— Nu-i nicio grabă.

Josh, care observa scena de la distanţă o văzu dintr-odată pe Carly făcând nişte contorsiuni ciudate care ar fi ţinut mai degrabă de fachirism sau de program de muzic-hall. Era întoarsă cu spatele la el şi Josh îi vedea coada de cal balansându-se între umeri. Apoi, privirea îi căzu pe Billy Jack care o contempla cu evidentă fascinaţie.

Carly văzu privirea admirativă a lui Billy Jack şi-şi zise că acesta ar fi candidatul perfect la titlul de bărbatul vieţii sale. Aveau amândoi acelaşi caracter; era sigură că s-ar fi înţeles bine cu el, la fel cum se înţelesese şi cu Stan Reddings. Şi în plus, Billy Jack avea şi o înfăţişare mai plăcută decât cea a bietului Stan. Totuşi, reflectând la calităţile pe care le aştepta de la un bărbat, Carly nu se

amăgea. Ştia foarte bine că îşi ocupa în realitate gândurile cu astfel de poveşti numai pentru a evita să se gândească prea mult la Josh Spencer.

— Sunt gata, anunţă ea în sfârşit, ferindu-se cu grijă să privească spre acesta.

Billy Jack îşi şterse fruntea de sudoare.

— Stai aproape de flancul lui Lady Luck, îi spuse el fără să dea drumul frâului.

Carly îşi ridică privirea spre cer ca pentru a cere ajutor, apoi privi spre iapă.

— Poţi s-o mângâi, îi sugeră Billy Jack.

Ea îşi puse cu prudenţă o mână pe gâtul animalului şi o mângâie fără convingere.

— Acum, prinde oblâncul şeii.

Carly se supuse, agăţându-se cu o asemenea forţă, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Strecoară-ţi piciorul drept în scară.

— Piciorul drept? se miră Carly.

Piciorul stâng era totuşi mai aproape de scară…

— O să-ţi arăt.

Ea dădu drumul oblâncului şeii şi se îndepărtă de cal – al cărui miros de altfel, nu-l prea aprecia. Cu mişcări lente, descompuse, Billy Jack se ridică în şa. Eleva lui îl observa cu atenţie şi conchise că exerciţiul acesta nu era prea greu.

Cu cuiele încă în gură, Josh privea scena cu o asemenea atenţie, încât uită de ciocan, rătăcindu-l prin iarbă. Ceea ce de altfel n-avea nicio importanţă, pentru că făcuse de fapt aceste lucrări de consolidare a stâlpilor cu câteva zile în urmă…

Billy Jack sări jos cu uşurinţă.

— Acum este rândul tău.

Carly se prinse bine de oblâncul şeii, îşi puse piciorul drept în scară, se aplecă aşa cum făcuse Billy Jack şi ţinându-şi respiraţia, făcu un salt şi dădu cu capul în coama

deasă lui Lady Luck.

— Te apleci prea mult, îi spuse mentorul ei.

Carly murmură ceva printre buze în timp ce scuipă câteva fire de păr din coamă şi-i aruncă lui Billy Jack o privire furioasă pe care şi-o corectă imediat printr-un zâmbet.

— Sprijină-te cu toată greutatea pe piciorul din scară, reluă Billy Jack. După aceea, ridici piciorul stâng şi-l arunci peste şa. Poţi să te ajuţi strecurându-ţi un braţ după gâtul lui Lady Luck.

Josh se apropiase pe nesimţite, astfel că deşi Billy Jack vorbea destul de încet, nu pierdu niciun cuvânt din sfaturile lui.

Teama lui era acum aproape la fel de mare ca cea a lui Carly. Imaginându-şi-o deja căzând de pe cal şi frângându-şi gâtul, se înfioră. Şi toate astea, numai din cauza încăpăţânării ei blestemate.

De teamă ca nu cumva să sugrume bietul animal, Carly ignoră ultima sugestie a lui Billy Jack. Fără să se descurajeze, îşi fixă piciorul drept în scară şi-şi luă elan. Fără succes însă, pentru că piciorul stâng refuză pur şi simplu să se desprindă de pământ.

Se pregătea să se lase păgubaşă, când privirea ei o întâlni pe cea a lui Josh. Amândoi întoarseră în grabă capul. Totuşi, Carly avusese timp să-şi reamintească afirmaţiile înfumurate pe care le făcuse adineauri. Strânse din dinţi şi hotărî că nu va renunţa, chiar dacă încăpăţânarea ei ar fi costat-o viaţa.

— Dacă nu te deranjează să te ating, murmură Billy Jack, pot să-ţi dau o mână de ajutor.

Carly îi aruncă o privire recunoscătoare. În starea de spirit în care se afla, ar fi acceptat şi ajutorul diavolului în persoană!

Tânărul o prinse de talie.

— Sprijină-te de mine şi mai încearcă o dată.

Josh avea senzaţia că muşchii lui încordaţi vor plesni. Nu era nevoie de o mare analiză psihologică pentru a înţelege că simţea tot ce ar fi simţit orice bărbat văzându-l pe altul că pune mâinile pe femeia lui.

„Femeia lui”! Respinse cu toată forţa această idee. Carly Gerard nu-i aparţinea; nici măcar nu o dorea. „Femeia lui”! Astea da divagaţii demne de un cowboy!

Billy Jack o ţinea pe Carly aproape la fel cum o ţinuse el aseară, când trebuise s-o ducă în pat. Şi după faţa îmbujorată a tânărului, se putea ghici cu uşurinţă cât este de tulburat.

Carly nu prea îşi dădu seama cum decursese operaţiunea, dar până la urmă ajunse în şa. Îi adresă „profesorului” ei cel mai strălucitor zâmbet. O privire fugară aruncată spre Josh o convinse de furia reţinută a acestuia.

— Cum te simţi? o întrebă Billy Jack.

— Mă simt căţărată la înălţime! răspunse ea încercând să glumească dar, în acelaşi timp, să-şi stăpânească un fior de ameţeală. Zâmbi iarăşi.

Privirea lui Josh trecea de la Carly la Billy Jack în timp ce fixa vârful unui cui într-o scândură.

Îl lovi apoi atât de tare, încât fu cât pe ce să despice scândura. Privirea ironică pe care i-o aruncă pe furiş Billy Jack îl scoase din sărite.

— Acum, o s-o conduc pe Lady Luck la pas. Eşti gata?

— Gata… murmură Carly.

Cu frâul în mână, fără s-o piardă din ochi, Billy Jack conduse animalul. Privirea lui Carly o întâlni pe cea a asociatului şi adversarului ei, dar pentru foarte scurt timp, pentru că Billy Jack manevră calul în aşa fel încât curând Josh nu mai văzu decât spatele lui Carly şi crupa lui Lady Luck.

— Este în regulă? întrebă tânărul.

— Păi… da. Cred.

— Acum, o să mergem puţin la trap, de acord?

Carly respiră adânc, pentru a se elibera de teama care o apăsa şi încuviinţă din cap.

Josh mai înfipse un cui în aceeaşi scândură. De data aceasta reuşi s-o despice de tot şi trebui să consolideze fisura cu ajutorul altor cuie. Până termină, Carly tocmai ajungea cu faţa spre el. Stătea cam ţeapănă în şa, dar privirea căpruie îi strălucea de mândrie. „Jos pălăria!” îşi zise el, plin de admiraţie pentru voinţa ei de a nu ceda.

Ea întoarse puţin capul, cu grijă să nu se dezechilibreze, şi-l privi trufaş. Josh îşi feri privirea. Măcar să nu-şi dea seama că toată atenţia lui era îndreptată spre ea. Mai vru să bată un cui, dar îşi dădu peste degete şi înjură în sinea lui.

— Vrei să ţii tu frâul? îi propuse Billy Jack, în extaz.

„Nu”! fu cât pe ce să strige Josh în timp ce îşi sugea degetul rănit. Considera că nu era încă pregătită pentru asta.

— Voi încerca, răspunse ea, cu oarecare teamă.

Nu se ştia atât de temerară. De obicei, evita să-şi asume riscuri. Numai că astăzi era vorba despre o cu totul altă Carly Gerard care, fără ştirea ei, se strecurase în pielea ei de newyorkeză.

Billy Jack îi ordonă lui Lady Luck să stea nemişcată în timp ce el îi explica lui Carly modul corect de a ţine frâul. Ceea ce o obligă să dea drumul oblâncului şeii şi se clătină uşor. Preţ de o clipă, Carly, Josh şi Billy Jack îşi ţinură respiraţia. Dar, foarte repede, ea prinse din nou oblâncul.

— Nu mă simt încă prea sigură, zise ea cu o voce slabă.

Josh îl privi cu reproş pe tânărul cowboy. Ce idiot să-i propună atât de repede lucrul acesta! Dar Billy Jack, care n-o pierdea din ochi pe Carly, nu remarcă expresia supărată a patronului său. Josh îşi zise că băiatul era îndrăgostit

nebuneşte de ea.

După vreo oră, încă puţin crispată în şa, Carly hotărî că muşchii ei îndurase o tortură suficientă pentru azi. Simţea cârcei în coapse, în glezne, în umeri, şi o durea tot spatele.

Billy Jack trase de zăbala lui Lady Luck şi-i explică apoi lui Carly cum să coboare.

— Scoate piciorul stâng din scară, trece-l peste oblâncul şeii în partea dreaptă şi aşază-te ca o amazoană.

Carly rămase însă nemişcată. Nu pentru că ar fi refuzat acest nou exerciţiu, dar muşchii nu voiau s-o mai asculte, încordaţi la maximum. Dintr-odată, i se păru că Empire State Building era mult mai puţin înalt decât Lady Luck. Faptul că se cocoţase în şa ţinea deja de complexitatea unei probe olimpice, dar să mai şi coboare? Oare iapa ştia că n-are voie să ridice botul, să se mişte, să se cabreze, sau orice altceva de genul ăsta? Nu era prea sigură.

Josh şi-l imagină pe Billy Jack ajutând-o pe Carly să coboare încet în braţele lui. Pentru că era limpede ce era în mintea lui atunci când o sfătuise să se aşeze ca o amazoană. Nu aşa se coboară de pe cal.

Aruncă la pământ ciocanul, scuipă cuiele care-i mai umpleau gura şi se apropie de cowboy şi de eleva lui.

— Mă ocup eu de Carly, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Vezi că unul din panourile de la şosea se cam clatină. Aş vrea să te duci să arunci o privire, băiete. Şi repede!

Billy Jack deschise gura să spună ceva, apoi o închise fără să zică nimic. Părea vexat, dezamăgit şi trist că fusese alungat astfel. Şi încă repede… Carly, la rândul ei, nu părea nici ea mai mulţumită.

— Billy Jack îmi dădea nişte explicaţii! protestă ea.

— Tocmai terminase, îi replică liniştit Josh. O să te ajut eu să cobori.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

Josh îşi încrucişă braţele pe piept. Un zâmbet sardonic îi apăruse în colţul gurii.

— Te deranjează dacă privesc?

Carly se surprinse înşirând în minte o serie întreagă de înjurături a căror existenţă nici n-o bănuise până acum. Cum naiba să coboare de pe patrupedul monstruos fără o intervenţie divină?

— Nu ţi se pare că este prea cald?

Carly clipi din cauza transpiraţiei care i se prelingea pe frunte. Cu un îngrozitor sentiment de frustrare, îşi scoase piciorul din scară. Şi mai departe? N-avea încotro, trebuia să accepte ajutorul lui Josh. Orgoliul însă o oprea. „Te rog, Lady Luck, nu te mişca. Te rog!” imploră ea în tăcere, sperând că există într-adevăr o telepatie între om şi animal.

Josh o privi. O vedea furioasă.

— Te voi prinde eu de mijloc, spuse el.

Şi fără să aştepte aprobarea ei, o făcu. Ea simţi cum îi iau foc obrajii. Ca să-l respingă, ar fi trebuit să dea drumul oblâncului şeii de care, de altfel, se cramponase ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta.

Josh continua s-o privească.

— Pune-ţi mâinile pe umerii mei.

Ea se strădui să analizeze calm situaţia. Cum ar fi fost cu putinţă, când mâinile acestui bărbat îi strângeau posesiv talia şi o făceau să se înfioare de plăcere?

El îi făcu cu ochiul.

— Haide, nu te teme. Te ţin bine.

Ea îi aruncă o privire glacială şi dispreţuitoare în acelaşi timp, ceea ce-l făcu să râdă. Ar fi putut s-o tragă în braţele lui cu uşurinţă fără să-i mai ceară părerea, dar se temea să nu se rănească zbătându-se.

— Îţi interzic să-ţi baţi joc de mine!

— Nu râd de tine, Carly, te asigur.

Ca s-o liniştească, îi mângâie talia. Ea reuşi să-şi

elibereze o mână pe care o puse pe umărul lui. Măcar dacă nu i-ar mai mângâia mijlocul! Aproape imediat îşi desprinse şi cealaltă mână de şa şi o puse pe celălalt umăr. Josh îi zâmbi încurajator.

— Acum, trece-ţi piciorul peste şa.

Dar Carly nu se gândise că făcând această mişcare îl va cuprinde pe Josh cu coapsele. Simţea că obrajii îi erau în flăcări.

Salvatorul ei îi lăsă însă timp să-şi tragă sufletul. Degeaba îşi spunea că nu trebuie să urmeze planul pe care-l pusese la cale Billy Jack, îşi dorea prea mult apropierea ei ca să renunţe. Se retrase totuşi un pas şi o lăsă să alunece pe lângă el până când Carly puse în sfârşit piciorul pe pământ. Dar nici atunci nu-i dădu drumul. N-avea de gând să flirteze cu ea; voia doar să aprecieze exact măsura propriei sale emoţii.

Până la urmă, Carly îl împinse, şi Josh îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Îi întâlni privirea înainte ca ea să se întoarcă. Ar fi vrut să-i explice că nu voia să profite de situaţie, dar înainte ca el să aibă timp să se justifice, ea deja plecase.

O privi îndepărtându-se cu un mers cam rigid, ţinându-se cu o mână de mijloc. Bănuia cât de mult o dureau muşchii şi cât de încordaţi erau, dar cel mai important lucru pentru ea era cu siguranţă acela că orgoliul ei avusese de suferit.

Josh se grăbi să ajungă la bungalou luând-o pe o scurtătură.

Când intră în salon, Carly auzi apa curgând în baia a cărei uşă era întredeschisă. Se apropie în vârful picioarelor.

— O baie caldă o să-ţi facă foarte bine, spuse Josh arătând spre cada aproape plină.

— Nu-ţi face griji pentru mine! replică ea vehement.

Răspunsul ei îl jigni.

— Pe cine ai prefera în acest rol? Pe Billy Jack? Nu crezi

că şi aşa i-ai făcut destul rău?

— Ce înseamnă asta?

— De parcă n-ai şti că îi placi!

— Greşeşti! exclamă Carly, indignată.

— Dacă-ţi spun că te soarbe din ochi! Dar tu, îl placi?

— Refuz să răspund la această întrebare!

Carly se gândea. Din punct de vedere fizic, nu se simţea deloc atrasă de Billy Jack, dar, privind lucrurile mai îndeaproape, gândul că Josh Spencer credea că tânărul cowboy o adora, o făcea să se simtă foarte bine.

— Billy Jack nu prea are experienţă cu femeile, zise Josh.

— Tu, în schimb, ai! replică ea, surprinsă de propria-i agresivitate.

— Într-adevăr, dacă ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci, sunt expert în domeniu… Te-ar tenta?

„Visezi!”, fu cât pe ce să răspundă Carly. Dar înainte să deschidă gura şi să spună ceva, Josh ieşise şi închisese uşa în urma lui.

„Visezi!” Ce tâmpenie! De parcă Josh ar fi avut vreo fărâmă de vis în privinţa ei!

Capitolul 5

După o jumătate de oră, Carly ieşi din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul ei. Zărindu-l pe Josh, tresări. Convinsă că el se întorsese la ocupaţiile lui, se îndrepta liniştită spre camera ei ca să se schimbe cu haine curate, şi iată că dă nas în nas cu gazda ei care o contempla cu o privire fierbinte.

De fapt, el fu la fel de surprins ca ea când o văzu în această ţinută, dar se strădui să ascundă lucrul acesta. Ghinion! Ea avea nişte picioare pe care era greu să le ignore.

— Nu… nu ştiam că mai eşti aici, bâigui ea.

Josh îşi drese glasul.

— M-am gândit că poate ai nevoie de un masaj.

El se gândise cu adevărat la asta pentru a-i mai uşura suferinţa şi a-i mai risipi oboseala! Necazul era că în prezenţa lui Carly, gândul acesta nu mai era deloc nevinovat. N-ar fi putut alege altceva mai bun dacă ar fi dorit să instaleze între ei o situaţie echivocă…

— Vrei să spui că…

Schiţă un gest spre el, şi hainele pe care le ţinuse pe braţ căzură pe covorul indian. Se aplecă să le adune dar, din păcate, Josh avusese aceeaşi idee şi se loviră cap în cap. Carly se simţi teribil de stânjenită. Se simţea ca o proastă, pe jumătate goală în faţa lui.

— Te-am lovit rău?

— Nicidecum!

Îşi ţinea cu o mână prosopul înfăşurat în jurul sânilor şi cu cealaltă îşi adună hainele.

— Îmbracă-te şi îţi voi masa spatele. Ai să vezi ce bine o să-ţi facă. Josh se străduia s-o privească drept în ochi în vreme ce privirea lui era atrasă în mod irezistibil în alte părţi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar…

Făcu un pas într-o parte şi continuă:

— … nu, nu vreau masaj.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi se duse să se încuie în camera ei. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce îşi căuta haine de schimb în valiza pusă pe pat. Cu nişte grimase de durere datorită efortului făcut, se îmbrăcă, apoi îşi prinse în grabă părul la ceafă. În blugi, o bluză largă şi în picioarele goale, se întoarse în salon, aproape sigură că-l va găsi pe Josh tot acolo. Era într-adevăr acolo, întins pe canapea, cu mâinile sub cap. Zărind-o, se ridică.

— Nu ai nimic mai bun de făcut? întrebă ea, un pic nervoasă.

Nu reuşea să-şi alunge din minte propunerea lui de a-i

face masaj.

Cunoştea deja efectul pe care-l avea asupra ei atingerea mâinilor lui. Şi doar gândindu-se la asta, se înfiora.

Josh ridică din umeri cu prefăcută indiferenţă.

— Nu.

Carly se gândi să se ducă şi să se aşeze pe treptele verandei. Un pic de aer curat i-ar mai „răcori” gândurile.

— Nu mai este nevoie de reparaţii pe nicăieri?

— Mă prefăceam că repar.

Carly rămase nemişcată, cu ochii măriţi de surprindere.

— Dar… de ce?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Ca să te privesc fără ca tu să observi.

— De ce mă priveai?

Ştia răspunsul. El voia să se amuze, să râdă de ea văzând-o căţărată pe uriaşa Lady Luck, să râdă pe săturate, atâta tot.

Din nou, Josh îşi dădu pe spate şuviţa ce-i căzuse pe frunte. Dacă-i mai rămăsese un dram de bun-simţ, îşi zise el, ar face bine s-o şteargă imediat de aici.

— Nu voiam să te las singură, de teamă să nu cazi de pe cal şi să te răneşti.

— Nu eram singură! Billy Jack era cu mine!

Oare chiar se temuse pentru ea? Carly se îndoia de asta.

— Bietul de el, abia reuşea să o ţină pe Lady Luck. Caii nu-i prea apreciază pe începători, să ştii.

Era singurul răspuns care-i trecuse prin minte. Nici el nu ştia de ce îşi dorise cu tărie s-o privească, dar aşa era.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc.

Carly chiar ar fi vrut să-l înţeleagă, dar el era într-adevăr o enigmă pentru ea.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, răspunse el ridicându-se. Vino şi întinde-te pe canapea, ca să-ţi pot face masaj. N-are rost să suferi astfel.

— Dar nu sufăr! Baia m-a ajutat să mă relaxez mult. Mă simt aproape refăcută.

Josh zâmbi.

— Nu-mi voi permite niciun gest deplasat, dacă de asta te temi.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva!

— Atunci, încetează să mai fii sclifosită.

— Nu sunt sclifosită! Doar că n-am nevoie de masaj.

— Dovedeşte-o.

— Cum?

— Apleacă-te şi atinge-ţi genunchii.

— Glumeşti!

— Ai fi în stare să execuţi mişcările pe care le făceai înainte să te sui pe Lady Luck? De altfel, chiar voiam să te întreb, la ce folosesc?

Lui Josh îi veni pentru o clipă în minte expresia uluită a lui Billy Jack observând acel ritual exotic.

— Erau nişte exerciţii de încălzire, replică ea sec.

Privirea lui insistentă o făcea să se simtă stânjenită.

— Chiar şi Lady Luck apreciază câteva exerciţii de kinetoterapie după antrenamente, spuse el.

— Mă compari cu un cal?

— Ferească Dumnezeu! Numai că mâine vei fi ţeapănă ca un stâlp, dacă nu mă laşi să-ţi uşurez contractura spatelui.

— Dar nu am nicio contractură, replică ea, aproape răstindu-se la el.

— Nu ştii deloc să minţi.

El îşi puse mâinile pe umerii ei. Carly tresări sub presiunea lor caldă.

— Şi acum, priveşte-mă în ochi şi spune-mi că n-ai nicio contractură, nicio durere.

— Bine, încuviinţă Carly, străduindu-se să-şi ascundă stânjeneala sub o indiferenţă prefăcută. Dacă ţii neapărat, haide, fă-mi un masaj.

El îi arătă canapeaua.

— Întinde-te.

Docilă, Carly se întinse pe burtă, cu faţa întoarsă spre speteaza canapelei. Se simţea ridicolă şi stângace. Josh îngenunche lângă ea şi-i dădu părul la o parte, nu înainte de a-i simţi textura mătăsoasă şi moale, parfumul subtil.

Simţindu-i degetele calde şi uşoare punându-i-se pe ceafă şi începând mişcări lente de rotaţie de-a lungul coloanei, Carly îşi pierdu răsuflarea.

— Eşti chiar mai încordată decât credeam, spuse Josh.

Carly se străduia cu toată fiinţa ei să rămână pasivă şi calmă. Numai că pulsul accelerat îi contrazicea toate aceste eforturi. Acum, mâinile lui Josh urcau spre umeri. În ciuda tulburării, simţi într-adevăr o reală relaxare.

Mâinile lui Josh întârziară pe omoplaţi. Nu se putu abţine să-şi amintească momentul acela când, din neatenţie, atinsese sânul lui Carly, şi imaginaţia i-o luă razna. De data aceasta era inutil să se mai teamă de un asemenea eveniment stângaci, braţele lui Carly păreau să fie sudate de corp. Josh îşi alungă deci aceste gânduri nepotrivite, cu atât mai mult cu cât acum trebuia să coboare mai jos de-a lungul coloanei, acolo unde cu siguranţă durerea era mai acută.

Când degetele lui ajunseră să-i atingă mijlocul, Carly se ridică dintr-un salt şi se aşeză.

— Ce te-a apucat? întrebă el.

— De parcă n-ai şti!

— Oh! făcu Josh. Nu încercam să profit de situaţie, te asigur.

Ea strânse din dinţi. Dacă ar fi în stare să-i provoace măcar un sfert din efectul pe care el îl avea asupra ei! Era nedrept, chiar nedrept!

— N-aş fi coborât mai jos.

Carly nu avu timp să se gândească prea mult că deja

mâna ei zbură spre obrazul lui Josh. Avu un şoc. Nu mai pălmuise niciodată un bărbat.

El îi prinse amândouă mâinile doar cu una de a sa. Fusese o palmă uşoară, nici măcar nu-i lăsase urme.

— Pălmuieşti degeaba un om care, probabil, trebuie să se prefacă, fireşte, că a şi meritat asta.

Josh nu părea deloc furios, deloc surprins. Dimpotrivă. Acest gest părea mai degrabă că l-a stimulat, chiar l-a excitat. Carly îl privea cu ochi mari. El îi susţinu privirea.

„Nu face asta, Spencer!” îi ordonă vocea raţiunii.

Carly ştia, ştia dinainte… Orice urmă de voinţă o părăsi. Nimic nu va putea împiedica ceea ce urma să se producă. Abia îşi puse Josh mâna liberă pe ceafa ei şi buzele lacome peste ale ei, că ea deja capitulase, pierdută.

Cum să se prefacă indiferentă când fiecare fibră a fiinţei ei reacţiona la mângâierile lui?

Tot corpul ei se oferea lui Josh, obrazul se lăsă cuprins de palma mare a mâinii lui bronzate şi totul în jurul ei dispăru.

Josh se gândise adesea la gura ei şi la modul în care o va săruta. Numai că, din clipa în care îi simţi căldura buzelor, ştiu că, oricât de mult ar fi dorit-o, va putea să-şi stăpânească nerăbdarea. Şi o sărută îndelung, tandru, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie o eternitate.

Deodată, Carly îşi dădu seama că îşi încolăcise mâinile după gâtul lui pentru a-i savura mai bine sărutul. Iar el, cu un braţ după mijlocul ei, tocmai o aşezase pe genunchi.

Josh o simţi crispându-se dintr-odată. Ea îşi desfăcu braţele, îşi îndreptă capul şi buzele li se desprinseră. Respirând precipitat, Carly se lăsă pe pernele canapelei. Avea senzaţia că bătăile inimii nu se vor mai linişti niciodată. Stânjeneala pe care o resimţea aproape o paralizase. Încercă să se ridice dar Josh continua s-o ţină lipită de el.

Când – cu mare greutate – îşi recăpătă şi el controlul, îşi

desprinse braţele. Nu-i venea să creadă că se purtase atât de prosteşte.

— Îmi pare rău, Carly. A fost o prostie.

— Sunt absolut de acord.

— Să uităm toate astea, zise el aranjându-şi cu o mână nervoasă şuviţele blonde rebele.

— Şi cu asta sunt de acord.

Carly rămânea în continuare buimăcită de senzaţiile pe care le resimţise. Oare aceasta era pasiunea despre care se vorbea în filme şi în romane?

— S-ar zice că ne-am lăsat antrenaţi într-un război al sexelor, spuse Josh.

„Orice ai spune, nu mai repeta ca un papagal „sunt de acord”, Carly, gândi în sinea lui.

— Absolut de acord, încuviinţă ea, însoţindu-şi de astă dată răspunsul cu o mişcare a capului.

Privirea i se fixă în mod deliberat la nivelul celui de al treilea nasture al cămăşii lui Josh. Nu voia să privească nici mai sus, nici mai jos.

— Doar dacă nu cumva este vorba despre ciocnirea a două personalităţi puternice, reluă el.

„Încetează cu filosofia, Spencer, pentru Dumnezeu! Ai sărutat-o, e absurd. Acum, las-o baltă!”

— Ciocnirea a doua personalităţi? repetă Carly.

Dar, înainte ca Josh să aibă timp să-i explice, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă el.

Uşa se deschise şi Carly văzu un bărbat pe care nu-l cunoştea. De vârstă mijlocie, chel şi corpolent, purta o cămaşă albă, un pantalon bleumarin, ochelari cu rame groase şi în mână ţinea o servietă-diplomat.

— Bună ziua, Jimmy. Nu ştiam dacă vei veni. Carly, ţi-l prezint pe Jimmy Blatts, contabilul.

Încercând să ia un aer cât mai degajat, ea se ridică şi-i

strânse mâna. Măcar de n-ar observa nou-venitul că tocmai fusese sărutată! Cum însă nu-şi dăduse cu ruj pe buze, n-avea de ce să-şi facă griji pentru eventuale pete. Doar că îşi simţea obrajii arzând şi sângele pulsându-i puternic în tâmple.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Jimmy.

— Bună ziua, domnule… vă aşteptam… cu nerăbdare reuşi să răspundă Carly cu o voce întretăiată, abia auzită.

— Să mergem în birou, sugeră Josh.

Nu se simţea în stare să lucreze dar, oricum, era mai bine decât să continue discuţia cu asociata lui.

Se îndreptară toţi trei către birou. Jimmy se aşeză la masa de lucru în timp ce Josh apropie două fotolii; împinse unul spre Carly înainte de a se aşeza şi el. Jimmy scoase nişte documente din servietă şi le puse pe birou.

— Presupun că ai aruncat deja o privire la toate instalaţiile de aici, îi spuse el tinerei.

— Le-am vizitat în grabă.

Contabilul îi întinse bilanţul. Carly privea cifrele de parcă ar fi fost total lipsite de semnificaţie. Pe de altă parte, chiar dacă nu pricepea o iotă din valul de explicaţii pe care-l revărsa asupra lor Jimmy Blatts, era în schimb extrem de conştientă de momentele în care Josh îşi dădea pe spate şuviţele blonde. Ceea ce se produse de vreo cinci ori, fără să mai pună la socoteală cele două masaje ale cefii care-i trădau nedumerirea.

Până la urmă, Josh hotărî să întrerupă interminabilul monolog al lui Jimmy Blatts.

— Carly a fost şi ea contabilă la New York. Dacă îi laşi documentele, sunt sigur că va fi încântată să le studieze pe îndelete. Poate să-ţi telefoneze dacă are vreo problemă.

— Contabilă! Dar este formidabil! Dacă o să vrei să te ocupi de facturi şi de registre, ar fi de-ajuns să vin de vreo două ori pe an, nu o dată pe lună cum fac acum. Ar fi o

economie neaşteptată pentru „Wild West Show”!

Chipul lui Carly se lumină. Cum ar fi putut să viseze o mai bună justificare a rolului ei de asociată?

— Bineînţeles, pot foarte bine să mă ocup de contabilitate, domnule Blatts.

— Îţi voi aduce toate documentele necesare până la sfârşitul săptămânii, apoi te voi ajuta să demarezi.

Jimmy Blatts scoase încă un teanc de hârtii din servietă, le puse pe birou şi se ridică, imitat imediat de clienţii săi.

— Cunosc drumul, pe curând, zise el îndreptându-se spre uşă.

De îndată ce rămaseră singuri, Carly se simţi teribil de stânjenită.

Îşi plimbă privirea prin încăpere şi observă că se schimbase ceva. Nu-şi dădu imediat seama ce anume, apoi remarcă faptul că dispăruse capul de cerb împăiat.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă ea fără să-l privească pe Josh în faţă.

— L-am dat jos în timp ce făceai duş şi l-am dus în dormitorul comun.

„Nu te mai tortura atât pentru ceea ce s-a petrecut adineauri, îşi zise el. Ai sărutat-o, bun, de acord. Dar şi ea ţi-a răspuns la sărut. Este genul de incidente care se pot produce între persoane de sex opus. N-ai de ce să faci din asta o dramă”.

— Drăguţ din partea ta, spuse Carly.

El o privi pe furiş, apoi îi zâmbi complice.

— Şi haina ta am agăţat-o în antreu.

Zâmbetul lui o mai ajută pe Carly să se relaxeze.

— Am avut impresia că nu-ţi plăceau deloc coarnele elanului unchiului Bob.

Ea încuviinţă zâmbind.

— Dar ţie?

— Aşa şi aşa. Gabby l-a agăţat în camera lui. Voia

neapărat să-l pună în sala de mese, dar i-am interzis categoric.

Carly percepu o licărire veselă şi uşor ironică în ochii lui Josh; dar acum ştia că ironia nu-i era adresată ei.

— Bună idee! N-aş fi putut lua o înghiţitură sub privirea acelui monstru.

— Apropo de mâncare, mie mi-e foame. Ţie nu?

— Ba da. Aş devora o vacă întreagă!

Carly nu prea reuşea să adopte cu uşurinţă un ton lipsit de orice constrângere.

— În mod normal, cum Gabby nu găteşte decât în zilele când avem spectacol, eu mănânc acasă lunea şi marţea. Am frigiderul plin!

— Şi ce o să găteşti? întrebă Carly în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— Sandvişuri cu şuncă şi friptură de curcan.

— Toate astea puse una peste alta?

Carly avea impresia că pentru Josh sărutul lor nici nu existase. La urma urmei, era normal. Nu-i spusese el că trebuie să uite amândoi ce s-a întâmplat? Poate că-i păstrase amintirea doar vreo câteva minute…

— Da, toate grămadă! Cu muştarul de o parte şi cu maioneza de cealaltă parte.

Ea făcu ochii mari.

— N-am văzut niciodată să fie folosite amândouă ingredientele în acelaşi timp!

Ajuns în bucătărie, Josh deschise frigiderul şi luă dinăuntru ce-i trebuia.

— O să le pregătesc acum şi apoi o să-mi spui cum ţi-au plăcut.

— Te ajut şi eu, dar nici vorbă să mănânc aşa ceva! zise Carly numai ca să-l tachineze.

— Ah, da? răspunse Josh înfruntându-i privirea.

— Da, afirmă ea pe un ton hotărât.

— Sunt primul bărbat pe care l-ai pălmuit?

Carly roşi, ceea ce n-o împiedică însă să mintă.

— Nu.

Josh ridică sceptic o sprânceană.

— Credeai cu adevărat că meritam acea palmă?

— În fiecare secundă, de când ne-am întâlnit…

Deodată, Josh se temu că o supărase iar. Nu dorea nimic altceva decât să continue să discute cu ea, să glumească amândoi. Scosese din frigider un platou cu carne ambalată în folie de aluminiu, şi Carly începu s-o desfacă. Apoi, el se duse să aducă pâinea, muştarul şi maioneza, şi puse pe masă un cuţit şi două farfurii.

— Nu pe aceeaşi felie de pâine! zise el brusc întrerupând gestul ei. Pune mai întâi friptura şi jambonul peste muştar, apoi a doua felie de pâine unsă cu maioneză.

— Mă rog… la urma urmei, tu eşti bucătarul.

Necazul era că Josh se afla acum periculos de aproape de ea. Când venise să-i corecteze confecţionarea sandvişului, îi atinsese umărul şi nu se mai îndepărtase. Măcar de nu i-ar fi răspuns cu atâta ardoare la sărut! Acum, cu siguranţă lui Josh i se părea comportamentul ei incorect.

Josh se gândea de fapt că nu mai întâlnise o persoană asemănătoare lui Carly. Uneori timidă şi vulnerabilă, gata să-ţi sară la gât în secunda următoare. Şi atât de îngrozitor de provocatoare când a sărutat-o, în ciuda aerului ei inocent.

— Vrei să guşti de la mine?

El glumea din nou.

— Ador experienţele periculoase. Îmi voi pregăti şi eu unul.

— Ce vrei să bei? întrebă Josh. Am bere în frigider, îţi place?

— Bineînţeles.

El scoase două sticle. Carly bea câte un pic de vin de

obicei, nu prea agreea berea.

— Eu nu-mi iau pahar, dar dacă tu vrei, găseşti în bufetul din dreapta chiuvetei.

Carly hotărî însă că aventuriera care devenise n-avea de ce să se încurce cu asemenea rafinamente.

— Berea n-o poţi aprecia bine decât dacă o bei din sticlă, decretă ea.

Josh zâmbi şi destupă sticlele.

— Este nostim, nu mi te imaginam bând bere direct din sticlă. Te vedeam mai degrabă cu un pahar de vin în mână.

El îşi aminti pata ei de pe fustă, în ziua când se dusese s-o ia de la aeroport. Şi apoi înfăţişarea ei caraghioasă în taiorul acela diform. Se întreba de ce nu-şi punea în valoare talia de top model, silueta aceasta încântătoare. Era o femeie enigmatică această Carly Gerard.

— Nu trebuie să te încrezi niciodată în aparenţe, răspunse ea, aranjând o ultimă felie de pâine peste un sandviş mai puţin uriaş decât cel al lui Josh.

El împinse o sticlă spre ea.

— Noroc! zise el ridicând sticla.

— Cin-cin, răspunse Carly.

Ea sorbi din sticlă o gură de bere şi nu-şi putu reţine o grimasă. Hotărât lucru, efervescenţa şi amăreala berii îi făceau greaţă. Josh o privi punând sticla pe masă şi muşcând apoi din sandviş. Părul ei, care de acum se uscase după duş, cădea în bucle pe ceafă. Se gândi la remarca ei în ceea ce priveşte aparenţele.

— Jimmy Blatts a fost foarte amabil când mi-a propus să mă ocup de contabilitate, spuse ea.

— Da.

Josh mai sorbi o gură de bere. N-avea niciun chef să înceapă acum o discuţie serioasă.

— Cum ţi se pare sandvişul?

— Hrănitor… foarte hrănitor.

Carly zâmbi, apoi continuă:

— Ştii ce cred eu? Firmei noastre îi lipseşte o bună campanie publicitară.

Chiar şi fără să fi studiat atent registrele de conturi, ea remarcase că bugetul pentru publicitate era aproape inexistent. Josh duse iarăşi sticla la gură şi rămase tăcut.

— Ştiu că publicitatea televizată costă scump, dar am putea încerca pentru o perioadă scurtă şi apoi să aşteptăm rezultatele… Ai mai folosit sistemul acesta?

Josh scutură din cap. Îşi termină sandvişul apoi mai bău puţină bere.

— Dar publicitatea prin ziarele din alte comitate ale Oklahomei? Dar în statele vecine?

Deşi voia să fie convingătoare, nu dorea să-l irite prea mult pe Josh.

— Regiunea este plină de terenuri libere. Dacă am reuşi să atragem un public mai larg, am putea să extindem parcul de distracţii. M-am gândit să deschidem pentru început un magazin cu suveniruri. Şi după aceea, de ce n-am putea să adăugăm un motel şi un restaurant?

— Carly.

Josh îi rosti numele pe un ton atât de tăios, încât tresări.

— Da?

— Eu sunt absolut fericit cu ceea ce am. Întreprinderea merge bine, le plătesc oamenilor salarii decente, nimeni nu se plânge. Ne vin destui turişti care sunt în drum spre Texas, spre New Mexico sau spre Arizona. Stabilimentul nostru este amplasat într-un loc ideal; cei mai mulţi dintre oamenii care tranzitează regiunea se opresc aici. Zău, nu văd de ce ne-am complica.

„Cu siguranţă, toate femeile sunt la fel”, îşi zise Josh. Nu se gândesc decât la bani.

Pe de altă parte, Carly se străduia să-i ascundă cât de mult o rănise refuzându-i sugestia.

— Fără îndoială, este prematur să facem proiecte; eu n-am văzut încă nimic. Dar îmi imaginez că nu întotdeauna asociaţii sunt de acord în toate privinţele... Tu şi cu unchiul meu împărtăşeaţi întotdeauna acelaşi punct de vedere?

— Întotdeauna şi în toate privinţele.

Tânăra nu mai ştia ce să spună.

— Adevărul, Carly, este că nu ţin deloc să modific ceva în mersul acestei întreprinderi. De ce nu mă laşi să-ţi cumpăr partea ta? Cu banii pe care i-ai lua, ai găsi o mulţime de afaceri de făcut.

— Eu vreau să-mi păstrez partea mea din această afacere, răspunse sec Carly, foarte sigură pe ea.

„Wild West Show” era o moştenire, unchiul ei dorise să i-o lase. Nicio altă afacere n-ar însemna atât pentru ea. În plus, era sigură că poate să se facă utilă în calitatea ei de expert contabil.

Josh se ridică. Ce să mai spună? Considera că discuţia era încheiată pentru moment. La urma urmei, nu se grăbea. Până la urmă, ea se va sătura de confruntările lor.

Carly ar fi vrut să mai adauge câteva argumente convingătoare dar nu găsi nimic care să-i justifice punctul de vedere. Josh ieşi, lăsând-o în faţa unui sandviş abia început şi a unei sticle de bere aproape plină.

Capitolul 6

— Mă duc s-o caut pe Carly, spuse foarte apăsat Billy Jack.

Toţi bărbaţii se aflau adunaţi în jurul mesei din sufrageria comună. Gabby tocmai terminase de pregătit mâncarea. Josh era pe punctul de a se duce chiar el s-o cheme, dar Billy Jack i-o luă înainte şi ieşi în fugă pe uşă.

Paulie zâmbi.

— Băiatul ăsta este agitat ca un purice. Cu siguranţă, tânăra i-a căzut cu tronc.

— Am remarcat şi eu, spuse Josh.

— Are ceva care l-ar îndemna pe orice cowboy să-i aşeze şaua pe cal şi s-o înveţe să călărească, zise visător Ben.

— Să nu îndrăznească vreunul din voi să-şi pună labele murdare pe ea, bombăni bătrânul bucătar. O să am eu o mică discuţie cu puştiul. Să vedeţi ce-o să-i zic!

— Este în ordine, Gabby. Nu spuneam nimic de rău, replică Ben.

— Pune-i şi tu cruce, băiete. Gândeşte-te doar că nu este potrivită nici pentru tine.

— Nu văd de ce n-ar fi.

Gabby agită ameninţător polonicul spre el. Cu un zâmbet ironic, Paulie se întoarse spre patronul său.

— Tu crezi că-i place de Billy Jack?

— De unde vrei să ştiu? ripostă Josh, morocănos.

Paulie schimbă o privire cu Ben.

— Noi ştim ce te macină, dar ăsta nu este un motiv să-ţi îndepărtezi prietenii.

— Ce-l macină? răcni Gabby.

Puse un castron mare cu chili pe masă.

— Nimic, răspunse Josh, luptându-se să-şi păstreze calmul. Nu mă macină nimic.

— Nimic, decât că nu-i place să-i fure cineva osul! glumi

Ben.

Josh zâmbi crispat şi luă o coastă de miel din castron.

Primul lucru pe care-l văzu Carly când intră în sala de mese împreună cu Billy Jack, fu zâmbetul lui Josh. Dar când se întoarse spre ea, avea deja o expresie indiferentă.

— Ai terminat să studiezi registrele? întrebă el.

Presupunea că asta făcuse toată după-amiaza, din moment ce n-o văzuse pe nicăieri. Era îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purtase dimineaţă când îi făcuse masaj, cu diferenţa că acum bluza ei albă era netezită şi vârâtă în pantaloni. Îşi legase părul cu o panglică în dungi roşii şi albe. Fără voia lui, şi-o aminti înfăşurată doar în prosop.

— Da, am terminat. Şi i-am telefonat lui Jimmy Blatts pentru câteva detalii.

Josh dădu uşor din cap. Billy Jack îi împinse un scaun. De data aceasta, era aşezată în faţa asociatului său şi alături de tânărul cowboy.

— Cum nu ştiam dacă îţi place mâncarea mexicană, ţi-am pregătit o friptură de miel, fetiţo, zise Gabby, în timp ce punea pe masă coşul de pâine din răchită, împletit chiar de el.

Impresionată de amabilitatea lui, Carly îi zâmbi.

— Te rog să nu mai pregăteşti niciodată mâncăruri speciale pentru mine.

Josh care-l vedea pe bătrânul Gabby, un dur de felul lui, răsfăţând-o pe Carly ca pe un bebeluş, îşi şi imagina confruntarea pe care o va avea cu el când îi va spune că are de gând să scape de ea, să-i răscumpere partea de moştenire.

Carly, la rândul ei, se întreba cum l-ar putea ajuta pe Gabby la treburile bucătăriei fără ca acesta să-şi facă probleme. Nu era prea pricepută în ale gătitului, dar putea să-i facă numeroase alte servicii.

— Gustă şi din chili dacă te tentează, dar eu tot cred că friptura este mai bună pentru tine.

Carly simţea arsura privirii lui Josh asupra ei, aşa că se întoarse repede spre Billy Jack.

— N-am avut încă ocazia să-ţi mulţumesc pentru lecţia de echitaţie.

— Te-ai descurcat foarte bine, chiar foarte bine.

— Nu prea cred, răspunse ea.

— Billy Jack n-a mai contenit cu elogiile la adresa ta, interveni Paulie. Nu-i o treabă uşoară să înveţi să urci pe un cal, să ştii.

— Eu nu ştiu cum aş proceda dacă ar trebui să mă apuc acum de învăţat, mai spuse şi Ben. Este mult mai uşor când eşti copil.

Carly îi răsplăti pe Billy Jack, pe Paulie şi pe Ben cu un zâmbet devastator. Apoi privirea ei ajunse la Josh, care tocmai lua o lingură de chili.

Chiar dacă nu-l văzuse niciodată în şa, nu se îndoia că era un călăreţ excelent. Şi cum venea şi el de la New York, cu siguranţă nu se născuse în şa.

— Tu când ai învăţat să călăreşti? îl întrebă ea.

— Când eram copil. Bunicii mei aveau o fermă în Rhode Island. Creşteau cai, vite şi păsări.

Gabby aduse o farfurie pe care se afla o friptură de miel bine făcută, cu garnitură de morcovi, fasole verde şi cartofi sote. O puse în faţa lui Carly.

— Preferi unt, sau smântână la legume?

— Unt, mulţumesc.

Carly zâmbi.

— Dacă reuşesc să mănânc tot ce-i aici, n-o să mai am loc pentru chili şi ţin neapărat să gust. Nici măcar n-am văzut vreodată chili.

Billy Jack înfipse furculiţa în farfuria cu fasole roşie foarte picantă şi o duse spre buzele lui Carly. Aceasta deschise

gura şi priviră cu toţii furculiţa strecurându-i-se printre buzele cărnoase şi ieşind apoi goală. Josh privi cu ură cana mare plină cu limonadă şi-şi spuse că ar putea-o răsturna foarte uşor cu cotul pe genunchii lui Billy Jack. Puştiul chiar avea nevoie de o răcoreală.

— Este delicios! exclamă Carly. Eşti un adevărat maestru, Gabby!

Cu faţa strălucind de mândrie mai mult chiar decât dacă i s-ar fi decernat o decoraţie, Gabby se aşează şi el la masă.

— Mănâncă până este cald, fetiţo!

Carly îşi tăie o bucată de friptură în timp ce bărbaţii îşi umpleau copios farfuriile cu fasole şi orez.

— Este excelentă, spuse ea.

La prânz nu-şi mâncase tot sandvişul, şi acum murea de foame; iar friptura asta era o adevărată minune.

— Ce aţi zice să dăm o raită diseară pe la „Mother’s”? sugeră Ben.

— Îmi convine, spuse Paulie.

Josh încuviinţă şi el. Gabby, care se culca întotdeauna devreme, nu răspunse.

— Ţi-ar plăcea, Carly? întrebă Billy Jack. „Mother’s „este singurul loc pe aici unde te poţi distra. Au muzică bună şi apoi mai au biliard şi tot felul de alte jocuri. Evident, nu este atât de şic cum sunt cluburile voastre newyorkeze.

Ea ezită; nu pentru că i-ar fi displăcut ideea de a ieşi undeva, dar se întreba dacă Josh ar aprecia prezenţa ei printre ceilalţi.

— Dacă rămâi aici o să te plictiseşti, insistă acesta. Şi apoi, încă n-ai văzut nimic din Poquotte Falls.

— Vino cu noi, Carly! mai spuse Ben.

— O să te învăţ să joci tragerea la ţintă cu săgeţi, adăugă Paulie.

Ea respiră adânc, apoi spuse:

— Foarte bine, vin cu voi.

În tot restul mesei, discuţia se purtă pe marginea unor subiecte banale privind sarcinile cotidiene de îndeplinit. Mai luară cu toţii chili şi Carly îşi termină friptura. Când Gabby se ridică, ea făcu la fel.

— Dă-mi voie să te ajut să strângi masa.

Bucătarul ridică din umeri.

— Este treaba mea, fetiţo. Du-te şi te pregăteşte. Ştiu că femeilor le trebuie mult timp să-şi facă toaleta!

Carly se întrebă cum să se îmbrace. Dat fiind că Billy Jack fusese primul care o invitase, i se adresă lui.

— Cu ce se îmbracă femeile când merg la „Mother's"? întrebă ea întorcându-se spre el.

Uluită, descoperi însă că nu mai era Billy Jack, ci Josh.

— Eşti foarte bine aşa răspunse el, măsurând-o cu privirea. Va trebui doar să-ţi mai iei o vestă. Blazerul tău bleumarin este foarte potrivit. L-am pus în dulapul de la intrare.

Carly îşi aminti cât de bine dispus fusese Josh când îi povestise că se debarasase de coarnele de cerb. Acum, nici măcar nu mai zâmbea.

— Mă duc să mă răcoresc un pic, spuse ea încet. Îmi acordaţi câteva minute?

— Ai timp suficient. Este încă prea devreme. Ne întâlnim în faţa bungaloului, pe la opt şi jumătate.

— Vrei să te conduc? îi propuse Billy Jack.

— Nu este nevoie.

Şi se grăbi să dispară, chiar dacă mai avea la dispoziţie mai bine de o oră.

Îşi pierdu timpul încercând mai multe coafuri, pentru ca până la urmă să-şi lege părul la spate ca de obicei. Era prea rebel pentru a-l purta desfăcut peste umeri. Ura coama asta bogată şi nedisciplinată, de un arămiu mătăsos, care atrăgea toate privirile. Şi l-ar fi vopsit de mult, dacă nu s-ar fi temut că-l va supăra pe tatăl ei. Şi mama ei era roşcată.

Bărbaţii erau deja în faţa casei când ieşi la ora stabilită. Stupefiată, îi descoperi aşezaţi în şir indian, fiecare pe o motocicletă. Josh era în frunte, Billy Jack după el, apoi Paulie şi Ben.

Carly nu se gândise la mijlocul de transport pe care-l vor folosi. Îşi amintea acum că Denny Robbins luase jeepul. Oricum, n-ar fi avut loc toţi cinci înăuntru.

Pe care motocicletă ar trebui ea să încalece? se întreba Carly. Era un pic speriată. Nu mai urcase niciodată pe un asemenea bolid.

Billy Jack coborî de pe motocicletă şi se apropie de ea, cu o cască în mână.

— Purtarea căştii este obligatorie, zise el întinzându-i-o.

Carly o luă şi şi-o puse pe cap cu convingere, spre ghinionul coafurii ei din care se desprinseră câteva agrafe. Era limpede că nu putea să-şi aleagă singură motocicleta pe care să urce. Îl căută cu privirea pe Josh şi remarcă faptul că şi de ghidonul lui era agăţată o a doua cască.

Billy Jack o conduse spre motocicleta lui.

— Urcă-te în spatele meu, spuse el încălecând.

Carly încă se mai resimţea după prestaţia ei ecvestră de dimineaţă. Noroc că apucase să-şi strecoare într-un buzunar al blugilor câteva bancnote pentru a nu-şi mai lua poşeta care nu ar fi făcut decât s-o incomodeze.

— Ridică genunchii şi agaţă-te de mine, îi spuse Billy Jack.

Carly se supuse şi demarară imediat cu un zgomot impresionant.

Se simţea atât de îngrozită încât câteva secunde uită să respire. În acelaşi timp însă, resimţea o emoţie ameţitoare. Cine şi-ar fi imaginat vreodată că ea, Carly Gerard, va face parte din „echipa sălbatică”! Când motocicliştii ieşiră de pe centură şi o luară pe şoseaua care ducea în oraş, Josh veni în dreptul lui Billy Jack şi-i strigă să încetinească. Una era să

ruleze cu viteză când erau doar ei, în gaşcă, şi când şoseaua era degajată, şi alta era astă-seară, când Carly se afla în spatele lui Billy Jack. Şi Josh ar fi putut jura că, pentru Carly, era vorba de „botezul motocicletei”.

Tânărul dădu din cap şi încetini. Josh nu înţelegea prea bine ce i se întâmpla, dar i-ar fi turtit cu plăcere mutra – extaziată probabil sub cască – a imprudentului Billy Jack.

Se însera când Billy jack, Carly şi Josh se opriră în faţă la „Mother’s”. Paulie şi Ben, care nu încetiniseră, îi aşteptau deja, aşezaţi pe motocicletele lor. Din restaurant răzbătea până afară muzică country. Firma luminoasă clipea cu o chemare în noaptea care se lăsa.

Cam ameţită, Carly coborî şi ea de pe bolid. Bărbaţii îşi parcară motocicletele. Ea nu-l auzi pe Josh când se strecură lângă ea, dar era aici şi, împreună cu Billy Jack, intrară în salon.

Înăuntru, trei muzicieni cântau la chitară şi cu vocea. Ben şi Paulie se îndreptară spre bar şi se instalară pe taburetele înalte. Paulie încercă să atragă atenţia unei chelneriţe făcându-i semn cu mâna.

— Ce bei? o întrebă el pe Carly.

— O bere. Prefer să fie uşoară.

Chiar foarte uşoară. Pentru că voia doar să fie şi ea în rândul lumii. Scoase cinci dolari din buzunar, sperând că vor fi suficienţi. Habar n-avea cât putea să coste o asemenea consumaţie.

— Tine-ţi banii acolo, urlă Paulie ca să poată fi auzit în hărmălaia din jur. Bărbaţii plătesc! Eu plătesc primul rând.

Carly vru să protesteze, dar Josh, cu un semn, îi dădu de înţeles că era inutil. Pentru o clipă, se blocă. Ea care la New York adeseori îi era greu să obţină măcar o întâlnire, era acum unica invitată a patru bărbaţi care se întreceau s-o răsfeţe!

— Ştii să dansezi two-step? o întrebă Ben.

— Nu.

Ea privi spre dansatorii de pe ring.

— Asta dansează ei?

În momentul acela, dansurile country şi western erau la modă la New York. Carly cunoştea câteva melodii şi chiar văzuse la televizor un spot publicitar care propunea o casetă şi un manual de curs de dansuri. Numai că, la vremea aceea, nu se gândise nici măcar o secundă că i-ar fi fost de folos într-o zi.

Vizibil iritat de tentativa lui Ben de a se apropia de Carly invitând-o la dans, Billy Jack contraatacă:

— Ţi-ar plăcea să înveţi să joci biliard, Carly?

Da, biliard ştia să joace! Fratele ei, Eddie, o învăţase câteva lovituri de fineţe în care excela. Chiar şi pe Eddie ajunsese să-l bată de fiecare dată încât acesta spunea oricui voia să-l asculte că ea ar fi fost în stare să provoace chiar şi un profesionist.

— Mi-ar plăcea.

I-ar fi plăcut de asemenea ca şi Josh să li se alăture. Ar fi o ocazie să-i arate de ce era în stare!

Fireşte că Josh, asemenea lui Paulie şi Ben, îi însoţiră.

Mesele de biliard se aflau într-o încăpere alăturată. Bărbaţii se duseră să ia tacurile din rastelul fixat la perete şi Billy Jack îi întinse unul lui Carly. Apoi îşi agăţară gecile de motociclişti într-un cuier şi Carly îşi scoase blazerul. Trebuiră să aştepte câteva clipe până se eliberă o masă.

— Ce-ar fi să jucaţi mai întâi voi patru şi eu să privesc? sugeră ea.

Însoţitorii ei pariară fiecare câte cinci dolari. Billy Jack câştigă împotriva lui Ben, şi Josh îl bătu pe Paulie. Josh era de departe cel mai bun. Totuşi, greşi o lovitură pe care Carly credea că ea ar fi reuşit-o.

— Eşti gata? întrebă acesta.

— Gata, răspunse ea cu nerăbdare.

Când se aplecă, şuviţele rebele îi căzură pe frunte.

— O să-ţi arăt cum se ţine tacul, zise Josh, împingându-l cu cotul pe Billy Jack care se pregătea s-o înveţe pe Carly noţiunile elementare ale acestui joc.

Preţ de o clipă, fu ispitită să mărturisească faptul că ea era o maestră la masa verde, dar până la urmă nu făcu nimic.

Josh îşi trecu braţul în jurul ei pentru a-i arăta cum se ţine tacul. Căldura trupului lui atât de aproape o tulbură într-atât pe Carly încât pentru o clipă i se tăie răsuflarea. Atingerea lui Josh o tulbura îngrozitor. Probabil la fel simţeau şi celelalte femei care se apropiau de el. Bănuia că era nevoie doar să pocnească o dată din degete pentru ca ele să dea năvală.

— Nu te mişca! îi recomandă Josh, retrăgându-se un pas. Păstrează mâinile în această poziţie, eu voi arunca bilele pentru tine. Încearcă să loveşti una, la întâmplare.

— De acord. Cât pariezi?

Josh zâmbi, superior.

— N-ai ajuns încă aici…

— Ar fi mai nostim, insistă ea străduindu-se să pară firească. Între voi pariaţi, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Josh se lărgi şi mai mult.

— Tu cât vrei să pariezi?

— Zece dolari.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Foarte discret, testă înclinarea tacului între degete şi o corectă imperceptibil. Josh îşi aţinti ochii albaştri asupra partenerei sale cu un aer ironic.

— O să am impresia că îţi fur banii, zise el eliberând bilele numerotate din triunghiul lor.

Carly le studia repartiţia pe postavul verde. În sfârşit, respiră adânc, şi expedie prima bilă direct în buzunarul

stâng, apoi lovi în continuare până când pe masă rămaseră doar jumătate din bile. Cei patru bărbaţi o priveau cu gura căscată.

Josh izbucni în râs.

— M-ai păcălit al naibii!

— Ţi-am întins o cursă, ar fi mai exact spus, explică ea cu un aer blazat.

Tot zâmbitor, Josh scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse.

— Ce-ai zice să urcăm miza la douăzeci de dolari? Tragem la sorţi să vedem cine începe primul.

— De acord, cowboy! Pe douăzeci de dolari.

Încântată şi surprinsă în acelaşi timp, Carly descoperea că are o doză bună de dezinvoltură şi de… lipsă de respect. Adversarul său continua să zâmbească şi scoase o monedă din buzunar.

— Ce parte alegi? Cap sau pajură?

— Cap.

Josh aruncă moneda în aer şi aceasta căzu pe pajură. Îi făcu cu ochiul, amuzat.

— Nu te lăsa intimidată, o sfătui Paulie. Eu pariez douăzeci de dolari pe tine.

Paulie căută cu privirea un partener.

— Şi eu pariez pe Carly, strigă Billy Jack.

Încercă să capteze atenţia tinerei, dar Josh şi cu ea se înfruntau aprig din priviri.

— Şi eu, se alătură şi Ben, pariez şi eu că-l va lăsa şi fără cămaşa de pe el.

— Vă mulţumesc, băieţi! exclamă Josh, fără să-şi ia ochii de la Carly, a cărei expresie de amazoană arogantă îl fascina.

— Ce să-i faci, Josh, zise Paulie. Carly are un stil atât de strălucit.

— Foarte bine…

Josh zâmbi. Şi lui îi plăcea stilul ei.

— Aşadar, sunteţi toţi patru împotriva mea.

— Ai onoarea să dai lovitura de începere, cowboy! spuse Carly fixându-şi privirea ochilor căprui în cea albastră profundă a lui Josh.

Fără să clipească în faţa privirii provocatoare a partenerei sale, îşi frecă grijuliu cu cretă vârful tacului. Femeia aceasta îl tulbura din punct de vedere fizic. Prin ce miracol această neînsemnată funcţionară, nici prea arătoasă pe deasupra, reuşise să-i facă sângele să fiarbă?

Carly îl privi pe Josh împrăştiind bilele. Calculă în minte traiectoriile pe care ar fi trebuit să le imprime bilelor ei, dar mintea nu-i era în totalitate la joc. Se întreba dacă el resimţise aceeaşi plăcere atunci când o sărutase.

Josh golise masa de jumătate din bile şi se pregătea pentru o nouă lovitură când îşi dădu seama brusc de un lucru: nu voia s-o bată; cel puţin, la acest joc.

— N-aş fi crezut niciodată că poţi rata o asemenea lovitură, spuse Carly când el se ridică, având o expresie necăjită pe faţă.

O clipă, ea se întrebă dacă lovise intenţionat greşit, dar alungă această idee pentru a se concentra asupra jocului.

— Asta numesc eu bani câştigaţi cu uşurinţă, îl ironiză Paulie pe Josh când îi luă acestuia banii după victoria feţei.

— Este drăguţ din partea ta să nu mai înfigi cuţitul în rană, răspunse învinsul râzând.

— Sper că nu m-ai lăsat intenţionat să câştig? spuse Carly, dintr-odată bănuitoare.

— Cu siguranţă că nu! Doar nu-ţi imaginezi că m-aş lăsa de bunăvoie jupuit de aceşti nemernici.

— Acum este rândul nostru? întrebă Billy Jack, strecurându-se între Carly şi Josh.

— De acord.

Privirea lui Carly o întâlni pe cea a lui Josh în timp ce Billy

Jack se îndepărtase puţin ca să arunce moneda.

Îl bătu pe tânăr, pierdu când jucă cu Paulie şi tocmai începea partida cu Ben când îl auzi pe Paulie spunându-i patronului său:

— Hei! Ia te uită cine soseşte.

Carly urmări direcţia privirii lui Josh şi văzu o brunetă frumoasă, cu părul lung şi neted şi cu un corp perfect. Era însoţită de un bărbat pe care-l părăsi îndată ce-i văzu. În timp ce se apropia de ei, Carly îşi dădu seama că pe Josh îl voia. Nu pe Billy Jack, pe Paulie sau pe Ben. Doar pe Josh.

— Bună seara, Alicia, spuse acesta calm când fata ajunse lângă el.

— Josh…

Privirea cenuşie a Alicei îl fixa într-un mod impresionant pe Josh.

— Este rândul tău, îi atrase atenţia Ben lui Carly.

Distrată, lovi o bilă şi rată. Era mult mai interesată de ceea ce se petrecea între Josh şi frumoasa brunetă decât de mersul partidei.

— Am venit însoţită, zise Alicia pe un ton rece.

Carly admira cu invidie părul lung şi drept al tinerei care se ondula graţios la cea mai mică mişcare.

— Am remarcat.

— Voiam să te sun şi să-ţi spun că între noi totul s-a sfârşit.

„Oh!” se revoltă în sinea ei Carly. Aşadar, fuseseră amanţi şi acum îl părăsea! Aici, în public! O ruptură este întotdeauna dureroasă, aşa că de unde îi venise feţei acesteia ideea s-o înteţească umilindu-l în faţa prietenilor lui şi a ei? Fata asta trebuie să fi avut o inimă de piatră ca să procedeze astfel.

Josh ridică din umeri.

— Ei bine, s-a rezolvat, ai economisit o convorbire.

Frumos exemplu de orgoliu masculin… Josh juca

desăvârşit detaşarea.

— Pe curând! răspunse Alicia, întorcându-se.

— De acord, scumpo.

— Ţi-am luat douăzeci de dolari, îi spuse Ben lui Carly.

Preţ de o clipă, se întrebă la ce făcea aluzie, apoi înţelese că Ben câştigase partida şi-i întinse douăzeci de dolari.

Josh se întinse.

— Voi faceţi ce vreţi, dar eu mă duc acasă. Sunt frânt de oboseală.

Carly îl privi luându-şi din cuier geaca de piele. Ben spunea să continue jocul în patru şi făcea deja echipele. Josh se îndrepta spre ieşire când, brusc, Carly îşi luă şi ea haina.

— Şi eu mă simt obosită. Plec cu Josh.

Nu voia să-l lase singur după această ruptură dureroasă. Poate simţea nevoia să vorbească cu cineva.

Când ieşi, îl văzu aşezat pe motocicletă, punându-şi casca. Alergă spre el şi sări pe şaua din spate. El îi aruncă o privire scurtă, apoi, fără un cuvânt, îi întinse cealaltă cască.

Carly şi-o puse şi cuprinse cu braţele mijlocul lui Josh. Avusese de gând să-i spună câteva cuvinte de consolare, dar el demară brusc, într-un urlet de motor.

Plăcerea pe care o resimţise Carly la venire era nimica toată pe lângă emoţia de a se afla lipită de Josh. Ar fi dorit ca această cursă nebună să nu se sfârşească niciodată. Curând însă, ajunseră în faţa bungaloului. Fără tragere de inimă, coborî de pe bolid şi îşi scoase casca.

— De ce n-ai stat să te întorci cu Billy Jack? o întrebă Josh.

— Voiam să-ţi vorbesc.

— În legătură cu ce?

— Păi… voiam să-ţi spun să nu suferi prea mult pentru Alicia. Ar fi o prostie să te chinui doar pentru atât. Poţi să ai orice fată îţi doreşti.

Josh zâmbi.

— Este adevărat? Chiar şi pe tine?

Ea ştia că glumeşte.

— Chiar şi pe mine… ca asociată, îi replică ea cu îndrăzneală. Josh îi făcu un semn cu ochiul.

— Nu-i rău, s-ar zice că eşti chiar deşteaptă.

— Mulţumesc.

Cu o ultimă privire strălucind provocator, Carly se îndreptă spre uşă. Ajunsă la prima treaptă, se opri şi se întoarse spre el.

— Te culci în dormitorul băieţilor, nu-i aşa?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Doar dacă nu-mi dai voie să dorm cu tine!

Capitolul 7

Crezând că aude paşi în salon, Carly trase cu urechea. Cum nu mai auzi nimic, se sculă şi se duse să verifice dacă nu cumva auzul îi jucase o festă. Deschise uşa dormitorului şi dădu nas în nas cu Josh.

— Aveam nevoie de o cămaşă curată, spuse el. Te-am trezit?

Ea scutură din cap.

— Nu adormisem încă.

El aprinse o veioză şi Carly îl surprinse privind-o fix cu ochii aceia albaştri.

— Aşadar, dormi în pijama…

— Da.

Carly îşi privi o clipă pijamaua în dungi verzi şi albe. Puteai să-ţi imaginezi ceva mai puţin sexy? în clipa aceea, regretă amarnic că nu purta unul din acele desuuri seducătoare din mătase şi dantelă, care să-i dezvăluie comorile ascunse.

— Ei bine, acum o să-mi caut cămaşa.

Pentru a intra în dormitor, Josh trebuia să se strecoare printre Carly şi tocul uşii. Dar când o atinse, rămase o clipă nemişcat. Ea nu-şi dădu seama cât timp stătură aşa, faţă-n faţă, cu privirile ţintuite una de alta. Ştia doar că îi era foarte cald, teribil de cald. Se gândi doar că părul ei ondulat, încă ud după duş, trebuie să fi arătat ca o coamă roşcată şi deasă pictată de Botticelli.

Ea fu prima care făcu pasul lipindu-se de el. Apoi îi întinse buzele. Lui Josh nu-i trebui decât o fracţiune de secundă pentru a-şi reveni din surpriză şi a răspunde cu înflăcărare sărutului ei.

O îmbrăţişă cu patimă şi, cu un gest voluptuos, îi cuprinse şoldurile în mâini. Buzele lui deveniră din ce în ce mai lacome, iar Carly era o parteneră docilă.

La un moment dat, se desprinse încet de ea.

— Săruţi fantastic, şopti el, respirând precipitat.

— Iar tu săruţi şi mai bine!

Deodată, Josh deveni grav.

— Să ştii că n-am vrut să ajungem aici.

Ea fu cât pe ce să strige” „Eu da!”, dar se abţinu la timp.

— Ştiu…

— Putem să ne oprim, spuse el fără să-i dea drumul.

— Nu! exclamă ea. Nu, te rog!

Nu-şi dădu seama când se prăbuşiră pe pat, ca într-un film rulat cu încetinitorul. Atingerea trupului lui o electriza. Şi apoi, el începu s-o sărute pe gât făcând ca dorinţele lui Carly să năvălească în valuri.

Josh se rostogoli pe o parte şi începu să-i descheie nasturii pijamalei. Ea îl lăsă, dar ridică instinctiv braţul pentru a se proteja de privirea lui. Se ştia foarte frumoasă… Totuşi, nu-şi putea alunga teama că bărbatul acesta cu trupul lui perfect o va vedea poate prea slabă, fără rotunjimi senzuale care probabil îi plăceau.

— Nu vrei să te privesc?

Ea întâlni privirea lui Josh, plină de dorinţă.

— Josh…

Nu voia să fugă din faţa acestei dorinţe, în niciun caz. Îşi dorea chiar s-o simtă abandonându-se întreagă în braţele sale. O mai reţinea doar teama că nu va fi la înălţimea pretenţiilor lui. Şi-o amintea prea bine pe Alicia şi corpul ei cu forme senzuale, cu sânii grei, cu şolduri rotunde.

— Nu voi face nimic fără consimţământul tău, şopti Josh cu o voce uşor răguşită. Vrei să-mi scot cămaşa?

— Aş vrea s-o fac eu în locul tău.

Îşi dorea atât de mult să-l dezbrace cu propriile mâini…

— Bineînţeles.

El îi zâmbi, şi în faţa acestui zâmbet irezistibil, Carly simţi că îşi pierde uzul raţiunii.

Începu foarte încet să descheie unul după altul nasturii de sidef. Curând, întâlni însă obstacolul format de cureaua pantalonilor. Josh îşi scoase cămaşa şi, cu privirea aţintită pe pieptul lui puternic, musculos, Carly descheie şi ultimul nasture.

Degetele lui Josh se strecurară în părul ei bogat. Lui Carly i se păru că-l aude murmurând că-i place s-o vadă cu el liber, dar nu era prea sigură. Îşi lipi buzele de pieptul lui şi-i simţi gustul pielii. Simţindu-l fremătând sub mângâierile ei, Carly simţi o imensă mândrie. Gândul că ea, Carly Gerard, putea să ofere plăcere unui asemenea bărbat o tulbura. Niciodată până acum nu fusese conştientă de puterea ei senzuală.

— Lasă-mă să te mângâi, Carly, te rog.

Vorbise cu o voce profundă, ca şi cum i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele. Dându-şi capul pe spate, ea i se oferi. Avea senzaţia că pluteşte într-un vis delicios; părea că se dedublase şi îşi vedea chipul tulburat de pasiune şi trupul arcuit sub efectul plăcerii.

Alunecarea fierbinte a buzelor lui Josh pe pielea ei aproape o făcu să ţipe când acesta ajunse pe sâni, oprindu-se pe sfârcurile tari. Dorinţa de a-i aparţine era atât de intensă, încât aproape îşi pierdu conştiinţa.

— Carly, cred că sunt îndrăgostit de tine. Te asigur că nu voiam să se întâmple asta... Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Eşti o vrăjitoare...

În culmea fericirii, ea îi zâmbi.

— Pentru că şi eu te iubesc, Josh. Te iubesc, te iubesc, te iubesc...

Carly deschise cu greu ochii. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că se afla în patul ei, cu lumina aprinsă. Revista pe care o citise înainte să adoarmă zăcea pe jos. Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că o să-i explodeze. Se uită la ceas. Trecuseră doar două ore de

când se întorseseră de la „Mother’s”. Cu o tânguire disperată, îşi ascunse faţa în pernă şi începu să plângă.

Când Carly se trezi de-a binelea, era aproape de prânz. Îi fusese cumplit de greu să adoarmă iar. Şi asta după ce băuse două pahare de lapte cald, remediul favorit al mamei sale împotriva insomniilor. Numai că această ultimă iniţiativă o înfrigurase şi, tremurând, a trebuit să se încălzească într-o baie caldă, chiar fierbinte. Apoi făcuse o şedinţă întreagă de yoga până când căzuse extenuată pe pat.

Gândul de a da ochii cu Josh o stânjenea îngrozitor, deşi, fireşte, el habar n-avea ce rol jucase în visele ei. Cu toate că ştia acum că fusese doar un vis, nu se putu abţine ca, amintindu-şi de el, să se înfioare din creştet până-n tălpi.

Îşi făcuse însă griji degeaba, pentru că bucătăria era pustie. Găsi doar un bileţel pe masă.

„Salut, iepuraşule! Oricare ar fi ora la care te vei trezi, lui Gabby o să-i facă o deosebită plăcere să-ţi pregătească un mic dejun copios. Pe curând. Josh!”

Bătrânul bucătar se agita pe lângă aragaz când Carla veni lângă el. Mâncase deja nişte sandvişuri şi băuse o cafea la bungalou. Era aproape ora unu.

— Ce mai faci, fetiţo? întrebă Gobby, fără să-şi întrerupă activitatea. Ţi-am păstrat puţin din salata mea cu macaroane; este în frigider. Serveşte-te şi poftă bună.

— Mulţumesc, am mâncat deja. Ce ne pregăteşti pentru prânz?

— Tocmai pregătesc un sos pentru friptura de pui şi antricoatele de porc. După spectacol, organizăm un grătar. Cu ocazia asta, o să mai cunoşti lume. Sper să-ţi placă ideea.

Ea dădu din cap, zâmbind.

— A fost ideea lui Josh?

— De fapt, Paulie s-a gândit la această mică petrecere.

Fără să ştie de ce, Carly se simţi dezamăgită.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea puţin mai târziu.

Refuza să rostească doar numele lui Josh.

— Paulie şi Josh se ocupă de cai. Ben şi Billy Jack curăţă porumbul pe care-l vor coace diseară. Denny s-a dus în oraş să cumpere carne. Ceilalţi se pregătesc pentru reprezentaţia de la matineu.

— Ce pot să fac să te ajut?

— Nimic, micuţo. Mai degrabă du-te şi-l caută pe Josh. Sunt sigur că i-ar plăcea să-ţi arate cum se derulează un spectacol.

Dar Carly nu se putu abţine să se gândească la faptul că probabil ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Josh ar fi s-o aibă prin preajmă. Apoi îşi aminti de amicala lor complicitate din ajun, la „Mother's". În sfârşit, îşi zise că îi era asociată, fie că Josh voia sau nu asta.

Trecu aproape o oră până când Carly îl găsi pe Josh. În clipa aceea, gradenele erau deja ocupate aproape trei sferturi. Îndelunga căutare a lui Josh îi permisese să-i cunoască pe cei mai mulţi dintre oamenii care lucrau la Wikd West Show şi peste tot fu bine primită.

Deodată, Carly îl zări pe Josh în spatele decorului care reprezenta un oraş-fantomă. Înainte să poată ajunge la el, un grup de „indieni" năvăliră pe scena principală. Cu ochii măriţi de uimire, Carly observă tribul de indieni plini de pene care începu să danseze, să bată în tobe, ca şi cum efectuau un ritual.

Dintr-un microfon se auzi o voce.

— Bine aţi venit la cel mai autentic Wild West Show din America! Să-l aplaudăm pe şeful de trib Big Horn şi dansul său numit al şarpelui cu clopoţei!

Un vuiet de aplauze ridică din public şi nu se potoli decât

atunci când Big Horn se desprinse din grupul de dansatori. Scoase dintr-un coş un şarpe a cărui coadă suna ameninţător şi-l ridică deasupra capului. Tobele îşi reluară melopeea tânguitoare, şi şeful de trib dansă cu şarpele încolăcit în jurul gâtului.

Fascinată în aceeaşi măsură ca şi publicul, Carly se pierdu în contemplarea diferitelor numere din program. Îi văzu pe aruncătorii de lasou şi pe călăreţii acrobaţi deosebit de îndrăzneţi. În sceneta cu Jesse James, Denny ataca o bancă şi fugea apoi în galop împreună cu complicii săi urmăriţi de o hoardă de justiţiari cu puşti. Fraţii Carp şi Doc Holliday înfruntară banda lui Ike Clanton, iar Buffalo Bill se întrecea la tras la ţintă cu Annie Oakley.

Spectatorii râdeau de şmecheriile pe care le folosea Annie, care câştigă până la urmă lăsându-l pe Bill foarte morocănos. Carly râdea cu ceilalţi spectatori. Dornică să nu piardă nimic din spectacol, se aşează alături de ceilalţi, pe o gradenă.

Încă fascinată şi zâmbitoare, îl auzi pe prezentator anunţând intrarea lui Butch Cassidy şi a lui Sundance Kid înconjuraţi de un grup de călăreţi printre care se afla şi Billy Jack. Paulie şi Billy inspectau o diligenţă din care coborâră patru cucoane în rochii de catifea cu jabouri de dantelă. Buch şi Sundance le uşurară de poşete şi de bijuterii, în timp ce glumeau scandalos cu ele în ovaţiile publicului. De îndată ce sceneta se sfârşi, se anunţă sosirea lui Calamity Jane însoţită de marea ei dragoste, Wild Bill Hickock.

Carly îşi ţinea răsuflarea. Deodată, într-un bubuit de copite de cal, diligenţa Poney Express traversă strada mare, condusă de Calamity Jane care îşi flutura biciul. Actriţa care o întruchipa pe Calamity Jane purta o bluză zdrenţuită şi pantaloni din piele cu franjuri.

Şi deodată, Carly îl recunoscu pe Josh în rolul lui Wild Bill Hickock, călare pe un armăsar negru nărăvaş. Nu-şi

putea desprinde privirea de la el. Cu acea pălărie Stetson impecabilă, cu costumul gri-perlă care era la modă pe la sfârşitul secolului XIX, cu cămaşa albă şi şnurul din piele prins de gât cu un ac de cravată din argint şi turcoaz, arăta într-adevăr extraordinar.

Carly nu ştia prea bine cărui fapt îşi datora celebritatea faimosul Wild Bill Hickock, dar dacă şi-o datora în parte farmecului şi eleganţei sale, atunci Josh era născut pentru a-l întruchipa!

Acesta sări cu uşurinţă de pe cal şi-i aruncă blondei Calamity o privire incendiară.

— Ai nevoie de o mână de ajutor ca să cobori din caleaşcă, frumoasă Calamity?

— Mă descurc şi singură, flăcăule, replică actriţa cu o expresie zeflemitoare! Numai că, vezi tu, nu întâlneşti în fiecare zi un tip din lumea bună, un gentleman pursânge!

Carly rămase cu privirea aţintită asupra lui Josh în timp ce acesta o prindea de mijloc pe Calamity şi o ridica de pe scaunul vizitiului ca s-o dea jos. Era exact gestul pe care-l făcuse atunci când o ajutase pe Carly să coboare de pe cal! remarcă totuşi că, de data asta, mâinile lui rămaseră cuminţi pe loc pe când cu ea le ridicase până aproape de sâni. Această amintire făcu să i se înfioare tot corpul.

— Aşadar, Calamity, ai omorât mulţi băieţi răi de-a lungul drumului? întrebă glumind Wild Bill.

Cu mâinile în şolduri, precupeaţa Vestului îşi îndreptă spatele. Carly o privi cu atenţie. Avea vreo treizeci de ani şi era o femeie înaltă şi frumoasă. A se compara cu ea însemna pentru Carly a ajunge la disperare pentru că, în ceea ce o priveşte, nu-şi vedea decât defectele. Îndeosebi pe acela că era chiar mai înaltă decât Calamity.

— Astăzi, doar vreo zece, se lăuda aventuriera. Am descărcat două pistoale, unul în fiecare mână.

— Unul în fiecare mână! repetă Wild Bill, întorcându-se

spre public cu un zâmbet larg.

— Încetează să mai râzi de mine, Wild Bill! Nu aşa se vorbeşte cu o lady.

— O lady!

Wild Bill izbucni într-un râs sonor.

— Tu nu semeni cu niciuna din femeile pe care le-am cunoscut!

— Eu pot să semăn cu orice fandosită de fiecare dată când am chef! replică actriţa, ofensată.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta!

Josh făcu un semn complice cu ochiul către spectatori. În acest timp, frumoasa blondă îşi scotea de pe ea bluza zdrenţuită rămânând într-un body roz care-i descoperea buricul. Apoi veni rândul pantalonilor slinoşi. Pe sub ei, femeia purta o fustă scurtă albă. Fandosindu-se în ţinuta ei seducătoare prin faţa lui Wild Bill şi a publicului, actriţa îşi desfăcu panglica din păr lăsându-l să se reverse liber peste umeri. Spectatorii izbucniră atunci în aplauze, strigăte, fluierături şi urale. Josh îi aduse în delir când îşi scoase haina făcându-şi apoi vânt cu ea pentru a-şi mai răcori înflăcărarea.

Sceneta era nostimă; Carly invidia naturaleţea cu care jucau actorii. Acum, Calamity Jane îşi ondula provocator şoldurile pe sub nasul lui Josh.

— Crezi că ai putea face din mine o femeie cinstită?

— Poate, într-o zi... Dar deocamdată, am alte idei în minte!

În clipa următoare, Josh îşi trecu braţul după umerii partenerei sale, o împinse în diligenţă şi sări şi el imediat. Pentru o clipă, dispărură înăuntrul trăsurii, apoi capul ciufulit al femeii apăru la fereastra portierei.

— Acum, ştiu de ce i se spune „sălbaticul”! strigă ea către mulţimea care râdea cu lacrimi.

Prezentatorul reveni la microfon.

— Vă mulţumim că aţi venit atât de numeroşi, dragi prieteni, şi pe curând, sper!

Indienii îşi luară tobele. Unul dintre ei urcă pe scaunul diligenţei Poney Express şi dispăru cu ea în trombă în spatele decorului. Un altul sări pe calul lui Josh şi o urmară cu strigăte războinice.

Când publicul se ridică şi cei mai mulţi dintre ei se îndreptară spre parcare, Carly se uită la ceas. Spectacolul începuse la două şi jumătate, iar acum era aproape cinci după-amiază.

Ar fi vrut să-i spună lui Josh cât de bine se amuzase, dar nu-l văzu nicăieri. De îndată ce şi ultima maşină părăsi parcarea, Gabby instală grătarul, Carly insistă să-l ajute şi, la rândul lor, Billy Jack, Ben, Paulie şi Denny li se alăturară. În decursul petrecerii care fu foarte veselă, nu găsi niciun moment potrivit pentru a se izola împreună cu Josh.

Acesta intră în bucătăria bungaloului comun tocmai când Carly termina de aranjat vesela. Era ora nouă seara. Ea fusese cea care insistase pe lângă Gabby s-o lase să se ocupe de ultimele treburi ce rămăseseră de făcut.

— Te conduc până acasă, îi spuse Josh. Vreau să-mi iau câteva haine.

— Te-am căutat toată seara ca să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut spectacolul!

Acum însă, se gândea mai puţin la Wild West Show decât la visul ei din noaptea precedentă.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Şi Josh era sincer, chiar dacă nu înţelese de ce părerea ei avea o asemenea importanţă pentru el.

— Cel mai mult mi-a plăcut sceneta ta cu Calamity, adăugă ea.

Noroc că ieşiseră deja din bucătărie şi afară era întuneric, altfel Josh ar fi văzut cum i se îmbujoraseră obrajii.

„Fii mai sobră, te rog!” se admonestă ea.

— Este adevărat că Betsy Sue joacă foarte bine, remarcă Josh.

— Şi este şi foarte frumoasă.

— Ceea ce o ajută foarte mult.

Ajunseră în faţa bungaloului.

— Pare fermecătoare, adăugă Carly.

Toată seara încercase să-i găsească vreun defect acesteia, dar se pare că n-avea niciunul. Era o fire caldă, prietenoasă, într-un cuvânt, delicioasă.

— Ai ieşit vreodată cu ea?

— Nu.

Josh urcă treptele şi deschise uşa. De data aceasta, nu mai catadicsi să-şi scoată cizmele şi Carly făcu la fel.

— Îmi imaginez că tu crezi că este periculos să amesteci munca şi plăcerea, zise ea în timp ce intrau împreună în salon.

— N-am avut niciodată asemenea scrupule, răspunse Josh pe un ton dezinvolt. M-aş teme mai degrabă ca soţul lui Betsy să nu-mi tragă un pumn în figură.

— Oh!

Nefiind în stare să suporte licărirea ironică din ochii lui, ea îşi feri privirea.

— Bun, acum mă duc să-mi caut câteva lucruri, zise Josh pe un ton ciudat de nervos.

Carly se simţea mai stânjenită ca niciodată. „Ce gafă am făcut, Dumnezeule, ce gafă! Dacă o să se oprească în faţa mea când va pleca, o să leşin”, îşi spuse ea.

În clipa aceea, sună telefonul şi Josh se duse să răspundă.

— Este mama ta, o anunţă el întinzându-i receptorul lui Carly.

Când ieşi din dormitor cu o grămadă de haine în braţe, Josh o găsi tocmai închizând telefonul.

— Totul este în ordine?

Carly zâmbi.

— Da. Doar că n-ar fi trebuit să-i povestesc niciodată că învăţ să călăresc. Probabil că mama o să-mi facă o listă cu toţi kinezi-terapeuţii din zonă. Nu m-a crezut când i-am spus că nu sunt în ghips din cap până-n picioare. Noroc că trebuia să-l sune pe tata, altfel aş fi şi acum agăţată la telefon!

Carly îşi ridică privirea spre cer ca pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu. Zâmbind, Josh îşi lăsă grămada de haine pe canapea.

— Vrei să-i telefonez eu şi s-o liniştesc?

— În niciun caz. I s-ar părea suspect! Şi de altfel, nimeni nu este în stare s-o convingă pe mama să nu-şi facă griji. Pentru că părinţii mei ştiu că sufăr de tulburări de echilibru, uneori.

— Mie mi se pare că, dimpotrivă, eşti foarte echilibrată!

— Spui asta pentru că nu mă cunoşti. Sunt îngrozitor de stângace.

Când aveam opt ani, mama m-a retras de la o şcoală de dans pentru că tot timpul greşeam paşii. Era convinsă că până la urmă o să-mi rup vreun os.

Josh simţi o dorinţă bruscă s-o strângă în braţe ca pe un copil.

— Ai fost foarte dezamăgită?

— Mai degrabă uşurată. Nu-mi păsa că mă împiedicam, la urma urmei nu eram singura… Nu, ceea ce mă deranja la aceste lecţii era faptul că trebuia să dansez ca un băiat. Eram singura fată care le depăşeam în înălţime pe toate colegele mele.

Deodată, în mintea lui Josh se născu o idee diabolică

— Ţi-ar plăcea să dansezi cu un tip mai înalt decât tine?

— Păi… bâigui Carly, descumpănită.

— Vino, am chef de dans.

Carly îşi drese vocea.

— Acum? Unde?

— Aici.

Îi adresă o privire dezarmantă. Carly avea senzaţia că i se moaie picioarele. Ar trebui oare să tragă concluzia – după această provocare – că-i face avansuri?

— Dar nu avem muzică!

Josh se duse şi deschise radioul, şi curând se auziră acordurile unei balade country.

— Acum este.

Carly respiră adânc

— Scoate-ţi vesta, o sfătui Josh, scoţându-şi-o la rândul lui pe a lui şi punând-o pe spateaza unui scaun.

Cu oarecare reţinere, Carly îşi scoase blazerul dar, în loc să-l pună peste haina lui Josh, se îndreptă spre dulapul din antreu şi, foarte încet, îl agăţă de un cuier.

Trebuia totuşi să se întoarcă spre Josh. Rămase însă la oarecare distanţă de el şi Josh trebui să se apropie ca s-o cuprindă în braţe. Carly se concentră din toate puterile să asculte muzica. Inima îi bătea cu atâta putere, încât pulsul pe care-l auzea în urechi o asurzea.

Josh făcu paşi spre dreapta, apoi spre stânga.

— Ar fi de preferat ca doar unul dintre noi să conducă.

— Şi acesta trebuie să fii tu, răspunse sec Carly.

Se simţea înţepenită, habar n-avea unde să pună picioarele. Afirmaţia pe care o făcuse spunând că suferă de tulburări de echilibru era un imens eufemism.

— Închide ochii şi pune-ţi capul pe umărul meu, îi sugeră Josh.

— De ce?

El zâmbi.

— Asta te va ajuta să te relaxezi.

A se apropia de el nu va face decât să fie şi mai tulburată, îşi zise Carly. Totuşi, ce pretext să invoce pentru a-l refuza? închise aşadar ochii şi-şi sprijini fruntea de

umărul lui. El îi cuprinsese mijlocul cu o mână, cu cealaltă ţinând-o pe a lui Carly, cu degetele înlănţuite. Nu o ţinea foarte aproape de el, trupurile lor abia atingându-se. Cu toate acestea, era mai mult decât suficient pentru a semăna confuzie în mintea ei deja tulbure.

— Acum este mai bine, îi şopti Josh la ureche. Spune-mi, eşti unicul copil la părinţi?

Josh se gândea la atmosfera superprotectoare cu care o înconjuraseră probabil părinţii ei.

— Am un frate mai mare cu trei ani decât mine, Eddie. El m-a învăţat să joc biliard. Părinţii mei amenajaseră o sală la subsol, când eram adolescenţi. Fratele meu nu mă lăsa să joc cu prietenii lui dar, împreună jucam foarte mult.

Carly simţea că vorbeşte prea mult şi prea repede. Dar debitul ei verbal era concordant cu bătăile repezi ale inimii.

— Nu mai jucasem de multă vreme, adăugă ea.

— O să joc eu cu tine, spuse Josh, strecurându-şi piciorul între genunchii ei pentru a o conduce mai bine.

Carly ar fi vrut să-i spună că acceptă propunerea cu plăcere, dar nu se putea gândi acum decât la acest picior lipit de al ei.

— Erai îndrăgostită de tipul acela pe care l-ai cunoscut în ascensor?

— De Stan?

Carly îşi ridică privirea.

— Aşadar, se numea Stan…

Încercă fără succes să-şi reamintească emoţiile pe care le simţise atunci.

— Semănam mult unul cu altul. Credeam că ne completăm perfect.

— Asta este concepţia ta despre dragoste?

Oare resimţise alături de Stan o emoţie comparabilă aceleia din visul său? Evident că nu.

— Acum, mi se pare că trebuie ceva mai mult decât

complementarietatea, pentru a folosi acest termen.

— Închide ochii, îi şopti Josh, văzând că se împleticeşte în paşii de dans.

El însuşi îi închisese, dar trebui să-i deschidă foarte repede din cauza imaginii care-i apăruse, aceea cu Carly înfăşurată într-un prosop de baie. Ea îşi puse iarăşi capul pe umărul lui şi încercă să se concentreze asupra ritmului de dans.

— Dacă vrei într-adevăr să înveţi să călăreşti, dă-mi voie să-ţi dau eu lecţii. Sunt un profesor mai bun decât Billy Jack.

Ea îşi cufundă privirea într-a lui.

— Totuşi, nu mi-a făcut impresia că ai vrea să mă înveţi ceva. Nici măcar nu vrei să-ţi fiu asociată.

— Asta n-are nimic de-a face.

Nu ştia de ce făcuse remarca aceasta, dar nici nu ţinea să aprofundeze problema.

— Bun, sunt de acord să-mi dai lecţii, zise Carly.

Tocmai realizase că atâta timp cât îi va da lecţii de călărie, nu va mai vorbi despre răscumpărarea părţii ei de moştenire. Şi până când va învăţa să călărească, va reuşi poate să-l readucă la sentimente mai bune în această privinţă.

— De fapt, ceea ce nu mi-a plăcut, a fost că n-ai ţinut cont de părerea mea.

Îşi dădea seama abia acum cât de mult îl iritase independenţa Carlei.

— Adevărat?

Carly îşi pierdu iarăşi concentrarea şi-l călcă pe picior.

— Îmi pare rău.

— Scuzele sunt pentru că nu mi te-ai adresat mie, sau pentru călcătura pe picior? întrebă Josh, zâmbind.

Fireşte că-i părea rău că-l călcase pe picior, şi el ştia asta. În aceeaşi măsură însă îi dădea dreptate. În clipa aceasta, ar fi acceptat tot ce i-ar fi cerut el.

Mâna lui Josh urcă de-a lungul spatelui până la eşarfa care-i lega părul. Fără măcar să se gândească la ce face, o desfăcu şi o aruncă jos. Apoi îi ciufuli părul strălucitor.

— Ar trebui să-l porţi liber.

Carly îşi ţinu respiraţia, atât de mult timp încât crezu că îi va exploda inima.

— Continuăm să dansăm? întrebă când reuşi să-şi recapete suflul.

Trupurile lor se unduiau ritmic, chiar dacă muzica încetase.

— Vrei să ne oprim?

— Nu.

Totul era perfect astfel. Aşa că să continue. Oricum, lui Carly nu-i rămăsese niciun strop de bun-simţ.

Josh îşi apropie mâna care o ţinea pe a ei de cealaltă, care continua să se joace cu părul.

„O să mă sărute!” gândi ea. Simţea asta după felul în care o privea. Niciun bărbat nu putea să privească astfel o femeie fără să plănuiască s-o sărute. Carly îşi întoarse uşor capul astfel încât să-şi poată apropia faţa de a lui. Era singurul lucru pe care-l putea încerca pentru a-l încuraja.

Josh murea de dorinţă s-o sărute. Şi ştia că şi Carly îşi dorea la fel de mult asta. Cu toate acestea, trebuia să se mai gândească. Era vorba doar de o simplă atracţie fizică? Trebuia să spere că aşa era pentru că nu-şi îngăduia un alt tip de emoţie.

Carly ar fi vrut să facă ea primul pas, ca în vis. Acum însă trăia o situaţie reală. Şi în viaţa reală, nici nu se punea problema să-i cadă în braţe.

Josh îşi retrase încet mâna din părul mătăsos răspândit pe umeri, apoi îşi desprinse degetele dintr-ale ei. Inima lui Carly parcă i-ar fi cântărit o tonă în piept. Cum să procedeze ca să-l facă să se răzgândească? Nu era cu putinţă pentru că, la fel ca şi la dans, el era cel ce

„conducea”!

— Ar fi mai bine să te las să te culci, zise el. Cred că eşti obosită. În orice caz, eu sunt.

Ar fi fost mai exact să spună că un vânt de panică îi cuprinsese mintea. Carly îl privi punându-şi haina.

— Aşadar, ne-am înţeles pentru lecţia de călărie de mâine? întrebă ea pentru a-şi ascunde dezamăgirea.

— Va trebui să te scoli devreme, mormăi el. Pe la ora şase.

Josh îi evită privirea. Nu mai avea decât un singur gând în minte: să fugă de aici cât mai repede. Dacă ar fi îndrăznit, şi-ar fi retras cu plăcere propunerea de a-i fi profesor.

— Voi fi în picioare, îl asigură Carly.

Cu inima frântă, îl privi cum bate în retragere. Abia după ce el închise uşa, Carly remarcă pe canapea hainele după care venise. Alergă după el.

— Ţi-ai uitat hainele! îi strigă ea.

Cu un oftat adânc, Josh se întoarse din drum.

Capitolul 8

Josh şi Carly stăteau faţă-n faţă.

— Încetează să mă mai chinui astfel, Carly, gemu Josh devorând-o cu privirea.

— Josh…

El o cuprinse de talie şi se îndreptă spre canapea, unde Carly se lăsă să cadă pe genunchii lui. Mai întâi, îi sărută uşor aluniţa din colţul gurii, care-l fascina de multă vreme. Apoi o sărută pătimaş.

Carly îşi trecu braţul după gâtul lui, iar mâna cealaltă o strecură prin deschizătura cămăşii pentru a-i putea mângâia pieptul. Jocul nonşalant al degetelor îl făcu pe Josh să scoată un geamăt surd care le întrerupse sărutul.

— Carly, nu voi putea niciodată să mă mulţumesc doar cu săruturi sau mângâieri. Înţelegi ce vreau să spun?

— Este foarte limpede, răspunse ea dintr-o răsuflare. Numai că eu am o singură dorinţă: să fac dragoste cu tine. Vrei să mă înveţi?

— Oh! Carly…

Îi cuprinse din nou buzele într-un sărut nebun.

— N-am mai simţit niciodată o emoţie atât de fabuloasă, murmură ea când el îi eliberă pentru o clipă buzele.

— Nici măcar cu Stan?

El începu să-i descheie nasturii bluzei.

— Cu nimeni. Pot să-ţi încredinţez un secret?

— Poţi să-mi spui totul.

— Mi-am dorit atât de intens să mă ţii astfel în braţele tale…

— Şi eu, mi-am dorit atât de mult încât simţeam că înnebunesc.

— Nu cumva eşti bolnav?

Josh deschise un ochi şi-l zări pe Paulie aplecat asupra lui cu un aer îngrijorat. Revenit instantaneu la realitate, Josh se

ridică dintr-un salt. Se afla în dormitorul comun, fără Carly.

Prietenul său aprinsese lumina.

— Gemeai în somn. Nu cumva ai febră?

— Nu, zise Josh, stânjenit.

Tot trupul îi ardea, dar soluţia nu era de a înghiţi pastile de aspirină.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Absolut.

— Îmi pare rău că te-am trezit, bătrâne.

— De fapt, mai degrabă mi-ai făcut un serviciu. Am nişte gânduri atât de bizare, atât de ridicole, încât încep să mă obsedeze de-a binelea.

— Ce fel de gânduri?

— Oh, chestii fără importanţă…

Josh îşi trecu mâna prin păr.

— Nimic grav, în orice caz.

— Nu cumva au legătură cu Carly?

— Carly? De ce te-ai gândit la ea?

— Parcă spuneai că te supără ideea de a te asocia cu ea, nu?

— Să mă supere?! Crede-mă, nu s-a născut femeia care să reuşească să-mi schimbe planurile!

Cu aceste cuvinte, se ridică din pat, îmbrăcă blugii şi ieşi din dormitor, sperând ca astfel să pună punct discuţiei. Numai că pe Paulie nu-l descuraja nimic şi-l urmă pe coridor. Josh se îndreptă spre frigider. N-avea niciun chef să bea o bere, dar era singurul pretext pe care-l găsise pentru a ieşi din cameră.

— Vrei şi tu una?

— Mulţumesc, eu mi-am făcut plinul la „Mother’s”, răspunse Paulie, întinzându-se înainte să se aşeze la masă.

Cu sticla de bere în mână, Josh întoarse un scaun şi se aşează călare.

— Nu văd de ce n-ar merge treaba între voi, continuă

prietenul lui frecându-şi barba aspră. Zilele trecute, l-am auzit pe Jimmy Blatts lăudând-o pe Carly. Se pare că a lucrat excelent contabilitatea. Tu care deteşti hârţoagele, ce ai putea să-ţi doreşti mai bun?

Josh destupă sticla.

— Şi să nu-mi spui că ea ar încerca să tragă cenuşa pe turta ei, continuă Paulie. Este o tipă formidabilă; mă întreb de ce n-o placi.

— Hei! îi faci aici un fan-club sau ce?

Luă apoi o gură de bere. Carly îl obseda. Asta nu-i plăcea la ea!

— Cunoşti multe femei care ar accepta, fără să strâmbe din nas, să ia furca şi să cureţe în grajd?

— Am pus-o eu cumva să facă asta? Nu. Atunci?

— Insinuezi că şi-a oferit ajutorul ştiind dinainte că vei refuza?

— Bineînţeles că nu. A fost dezamăgită că am trimis-o la plimbare.

Paulie dădu din cap.

— Ar fi trebuit să vii cu noi la „Mother's". Ben a dus-o pe Carly pe ring ca s-o înveţe two-step. După aceea, n-a mai fost chip s-o opreşti. A trebuit ca fiecare dintre noi să danseze cu ea. Ne-a făcut praf!

Deodată, Josh îşi dădu seama că nici Ben, nici Billy Jack, nici Denny nu erau aici. Erau oare tot la „Mother's", cu Carly? Aşteptă în zadar ca Paulie să-şi continue povestea. Trebuia să afle neapărat.

— Unde sunt ceilalţi?

— Au rămas acolo, dar eu am adus-o pe Carly. O să râzi… Tocmai voiam să-i comand o bere când m-a tras de mânecă şi m-a întrebat dacă ar fi prea şocant să ceară mai degrabă un pahar cu vin. Nu se dă în vânt după bere! Bea şi ea ca să fie în rând cu ceilalţi.

Josh dădu din cap. Fireşte, ştia că ea preferă vinul. O

cunoştea mai bine ca oricare dintre ei!

— A fost dezamăgită că n-ai venit şi tu.

— Adevărat? zise Josh pe un ton detaşat.

Mai sorbi o gură de bere. Cum prietenul său părea să fi epuizat acest subiect pasionant, se văzu nevoit să-l întrebe.

— Ţi-a spus ea?

— Nu, doar aşa mi s-a părut mie. Acum că mă gândesc mai bine, mi se pare că ai făcut un adevărat circ ca s-o eviţi…

— Este absurd! îi dau lecţii de echitaţie în fiecare dimineaţă, de trei săptămâni încoace. Aşa că, în ceea ce priveşte evitatul, las-o baltă…

— Într-una din zile, am văzut-o călare pe Lady Luck. Se descurcă nemaipomenit, nu-i aşa? Crezi că mai are nevoie de lecţii?

Tipul ăsta începea să-l deranjeze serios cu întrebările sale! Paulie îl privea într-un mod ciudat, cu capul aplecat spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Îi este încă teamă să nu cadă. N-o pot lăsa de capul ei atâta vreme cât n-are totală încredere în ea.

— Dacă vrei, pot să mă ocup eu în continuare. Poate că eu aş reuşi s-o fac să aibă încredere în ea. Ne înţelegem foarte bine amândoi.

— Mă ocup eu şi mai departe, replică sec Josh.

Paulie ridică din umeri.

— Cum vrei… Mă întorc la culcare. Tu ce faci?

— Mai târziu.

Josh avea presimţirea perfectă dar absolută că dacă va închide ochii, îşi va relua visul de unde îl întrerupsese şi…

— Eşti superbă, spuse Betsy Sue, ieşind împreună cu Carly din unicul salon de coafură din Poquotte Falls. Ţi-am spus că Ellie face minuni!

Carly îşi atinse cu vârful degetelor noua ei coafură. Părul ondulat continua să-i cadă pe umeri, cu deosebirea că o

tunsoare potrivită îl mai disciplinase.

De ani de zile, nu suporta să se atingă cineva de părul ei decât ca să-i tundă vârfurile. Păstra o amintire neplăcută despre coaforul din adolescenţa ei care, tunzându-i părul la trei centimetri de craniu, o forţase să rămână închisă în casă timp de trei luni.

— Eşti foarte drăguţă, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru că aproape că m-ai forţat s-o fac.

Îşi lăsase părul liber de când Josh îi mărturisise că îl preferă astfel. Din păcate, se mărginise doar să remarce acest lucru, fără să-i facă un compliment. Oricum, de ceva vreme, abia dacă mai vorbea cu ea din când în când.

— Diseară, când ajungem acasă, nici n-o să te recunoşti în oglindă, afirmă însoţitoarea ei.

Se îndreptară spre un mic restaurant unde trebuia să ia masa de prânz, înainte de a pleca spre Tulsa pentru o după-amiază de cumpărături.

— Aş vrea să te cred, oftă Carly.

— Problema ta este să-ţi găseşti un stil.

Carly făcu un gest fatalist.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Actriţa care jucase rolul Calamity împinse uşa restaurantului. Cum nimeni nu le veni în întâmpinare, se aşezară la o masă în apropierea unei ferestre cu o perdea în carouri alb-albastre asortată cu feţele de masă. În sală mai erau câţiva clienţi, în majoritate femei. Nu era genul de restaurant frecventat de cowboy.

— Trebuie să înveţi să-ţi pui în valoare înfăţişarea de Diana, zeiţa vânătorii, spuse Betsy Sue, salutând o chelneriţă care-i făcuse semn de bun venit. Cum ai vrea ca Josh să-ţi declare dragostea dacă tu nu-l împingi un pic?

— Josh? Ce te face să crezi că sunt interesată de el?

„Eşti lamentabilă, fetiţo!” gemu în sinea ei Carly. Dumnezeule, cât de prost sunase!

Chelneriţa, o fată vioaie cu părul ca mierea, se apropie de masa lor cu două meniuri şi un coş cu pâine în mână.

— Bună ziua, Maddie! Ţi-o prezint pe Carly Gerard. Carly, ea este Maddie Brooks. Suntem cunoştinţe vechi, prietene din copilărie.

— Bună ziua, Carly.

Zâmbetul chelneriţei era molipsitor.

— Unchiul tău Robert a fost un om excepţional, apreciat de noi toţi. Îţi place Wild West Show?

— Îl ador!

— Ia să văd, ghiceşti cine a sunat azi-dimineaţă? întrebă Maddie, întorcându-se spre Betsy Sue.

— Paulie, răspunse aceasta fără să ezite.

— Exact! Ai vorbit cu el?

Actriţa scutură din cap.

— Haide, povesteşte, Maddie! Ce ţi-a spus?

— Mi-a propus să mergem la cinematograf sâmbăta viitoare.

— Şi tu ce ai răspuns…

— Că… poate… m-ar interesa. Ochii căprui ai feţei sclipeau maliţioşi.

— I-am spus că îi dau răspunsul joi.

— Aşa, perpeleşte-l, încuviinţă Betsy Sue.

Fata puse coşul cu pâine pe masă şi le întinse meniurile.

— Mama lui Maddie găteşte, îi explică Betsy Sue lui Carly. Face o salată de pui extraordinară, cu sos de miere şi muştar.

— Să fie salată de pui atunci, spuse Carly fără să se mai uite pe meniu.

— Cafea vreţi? întrebă Maddie.

Cele două tinere acceptară.

— Despre ce vorbeam? întrebă Betsy Sue după plecarea chelneriţei.

Dar Carly nu ţinea deloc ca discuţia să revină asupra lui

Josh.

— Despre Paulie Mitchell?

— Exact! Singurul şi unicul Paulie Mitchell! Maddie şi cu el ies împreună de vreun an, dar ba se ceartă, ba se împacă din nou. Şi toate astea pentru că Paulie moare de teamă la gândul unui angajament serios. Numai că, în urmă cu vreo lună, Maddie i-a spus verde-n faţă să nu-i mai telefoneze până când nu-şi va limpezi intenţiile în ceea ce o priveşte.

Carly aruncă o privire către Maddie, care tocmai lua o comandă la o altă masă.

— Este fermecătoare şi amabilă, zise ea, iar Paulie este un băiat de aur. Ar face o pereche frumoasă. Îmi şi imaginez o căsătorie în decorul oraşului tip western. Ar fi nemaipomenit de romantic…

— Apropo de romantism, o întrerupse Betsy Sue, ce se întâmplă între tine şi Josh? Dacă îţi imaginezi că n-am remarcat cum te soarbe din ochi…

Carly dădu din cap. Remarca prietenei sale era total lipsită de un fundament real.

— Te înşeli. Abia dacă îmi aruncă o privire când suntem la lecţiile de călărie.

Îl revăzu în minte pe Josh căţărat pe bariera ţarcului în timp ce ea, călare pe Lady Luck, se străduia să-i atragă atenţia. Era greu de spus de altfel încotro privea, pentru că purta ochelari negri în permanenţă.

— Nici măcar nu ştiu dacă s-a obişnuit cu gândul că îi sunt asociată.

— Adevărat?

Carly oftă.

— Da. Încă din prima seară m-a avertizat că are de gând să-mi cumpere partea de moştenire.

— Îi înţeleg reacţia. De pe o zi pe alta, se trezeşte cu o fată despre care n-a auzit niciodată vorbindu-se şi căreia, pe deasupra, i se cuvine jumătate din afacere.

— Singurul meu defect este că sunt femeie! El refuză însăşi ideea de a se asocia cu… o creatură diavolească.

— Pun pariu că are nişte amintiri execrabile despre căsnicia lui.

— Ştii ceva despre asta? întrebă Carly, străduindu-se să-şi ascundă curiozitatea.

— Nu.

Betsy Sue, care îşi ungea cu unt o tartină, continuă pe un ton calm:

— Oricum ar fi, până acum trebuie să-şi fi dat seama că asocierea cu tine nu i-ar pune nicio problemă.

Zâmbi maliţios şi adăugă:

— Pot să pariez chiar că faptul că eşti femeie a devenit unul din atuurile tale majore!

— Habar n-ai ce sugestii stupide i-am făcut. Am crezut că o să mă sugrume. Aşa că, feminitatea…

— Ce i-ai sugerat?

— Că am putea investi în publicitate, pentru a dezvolta afacerea. Mă gândeam mai mult sau mai puţin conştient să transformăm parcul de distracţii într-un fel de Disney World. Uitasem însă că multe mici afaceri solide şi-au frânt gâtul pentru că au fost prea ambiţioase.

Actriţa ridică din umeri.

— Nu sunt prea pricepută în acest domeniu, este adevărat. Ştiu doar că înainte ca unchiul tău să se asocieze cu Josh, bietul Bob se pregătea să închidă totul. Spectacolul avea totuşi un mare succes, numai că unchiul tău cam ciugulea din bani ca să joace pocher şi ajunsese plin de datorii. Josh i-a fixat un buget de joc şi a vegheat ca Bob să nu-l depăşească. Şi apoi s-a asigurat că fondurile pe care le investea în afacere mergeau în bancă şi nu în tripourile din zonă. În timp de un an, a reuşit să restituie datoria băncii. Bob era în culmea fericirii că nu mai are acea sabie deasupra capului. Încă ceva. Tu trebuie să ştii că la

Poquotte Falls, Oklahoma, nu este tolerat un Disney World. Aici în Vest, lumea este mai demodată, înţelegi?

— Mie îmi place stilul de viaţă, spuse Carly

— Totuşi, când vii din New York, trebuie să fie teribil de greu să te adaptezi cu nişte provinciali ca noi, nu?

— Dimpotrivă! Niciodată n-am apreciat mai mult ca aici relaţiile interumane!

— Pentru mine, Poquotte Falls este locul ideal pentru întemeierea unei familii. Aici, economisim ban cu ban, Tom şi cu mine. Dacă va obţine o avansare, sperăm ca în sfârşit să avem primul nostru copil!

Carly îl întâlnise de mai multe ori pe Tom, soţul actriţei, şi i se păruse fermecător. Amândoi formau o pereche adorabilă de îndrăgostiţi.

Maddie aduse în sfârşit salatele.

— Ce-aţi zice să ieşim într-o seară, ca fetele? le sugeră ea.

— Bună idee, răspunse prietena ei din copilărie.

O întrebă din priviri pe Carly.

— Excelentă! spuse şi aceasta, încântată de oportunitatea de a-şi lărgi cercul de prieteni.

— Te sun eu şi punem totul la punct, îi spuse Betsy Sue lui Maddie.

Fata se îndepărtă către o masă unde era chemată. Restaurantul se umpluse deja.

— I-ai explicat lui Josh că te-ai răzgândit în legătură cu expansiunea la care te gândeai? întrebă Betsy Sue luându-şi furculiţa.

— Nu…

Carly turnă cu un aer absent sosul de miere şi muştar peste salată.

— … Va crede că inventez asta numai pentru a-i intra în graţii.

— Se mai gândeşte să-ţi cumpere partea?

— N-a mai vorbit despre asta în ultima vreme, dar numai pentru că îmi dă lecţii de călărie.

— Nu văd legătura.

— Păi… ei bine…

Carly încercă să-şi reamintească în ce stare de spirit era atunci când îi propusese s-o înveţe să călărească. Zadarnic. Singurul lucru pe care şi-l amintea erau bătăile dezordonate ale inimii când dansase cu el. În vreme ce dansul cu ceilalţi băieţi de aici o lăsase rece.

Betsy Sue înfipse furculiţa într-o felie de roşie.

— Eu persist în a crede că-i placi. La început, cu siguranţă nu intenţionase să se îndrăgostească de tine, dar era prea târziu. Şi tu eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Nicidecum! Fii serioasă!

Carly protestase cu atâta vehemenţă încât două femei care luau prânzul la o masă alăturată întoarseră deodată capetele spre ea. Stânjenită, Carly coborî tonul şi continuă:

— Săptămâna trecută, într-o seară trebuia să meargă împreună cu toată echipa la „Mother’s”. Când Paulie a propus să-i însoţesc şi eu, el s-a răzgândit şi n-a mai mers. Vezi bine că mă evită; nu este prima oară când remarc asta. Şi când mă ajută să cobor de pe Lady Luck, are grijă să nu ne atingem. Aşa că, vezi şi tu cât de mult îi plac.

— Chiar aşa? mormăi Betsy Sue.

Preţ de câteva minute, mâncă fără să mai spună nimic. Carly încercă să facă la fel, dar stomacul ei refuza mâncarea. Nu se putu abţine să-şi aducă în amintire, la întâmplare, cât de dezamăgită fusese când, după o lecţie deosebit de grea, nu-i mai propusese să-i facă masaj.

— Cu spusele tale îmi aduci apă la moară, spuse deodată Betsy Sue. Eu am constatat adeseori că bărbaţii, cu cât se luptă mai mult, cu atât mai dură este căderea. Greşeala ta este că-l laşi să fugă de tine.

— Şi, după părerea ta, ce ar trebui să fac?

Carly îşi muşcă buzele că o luase gura pe dinainte, dar era prea târziu. Întrebarea sa echivala cu o mărturisire. Prietena ei îi zâmbi cu subînţeles.

— Ascultă, obiectă Carly, chiar dacă îl plac, nu înseamnă că şi reciproca este valabilă!

— Înţelege, nu se vede cu nicio altă fată. Aici este un orăşel mic, aş şti dacă n-ar fi aşa. Iar povestea lui cu Alicia n-a contat absolut deloc pentru el.

— Poate foarte bine să aibă pe cineva la Tulsa.

Carly simţi o strângere de inimă la acest gând. Şi dacă, într-adevăr ieşea cu altcineva? Dacă se îndrăgostea de altcineva? Dumnezeule! Ar invita-o la nunta lui şi ea ar deveni „mătuşa Carly" pentru copiii lui…

— În orice caz, n-ai nimic de pierdut dacă îmi urmezi sfaturile. Dacă ai dreptate, nu se va întâmpla nimic, dacă te înşeli, măcar vei fi lămurită pentru totdeauna.

— Care este planul tău?

— Trebuie să te porţi mai provocator. Chiar foarte provocator, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Vrei să bat din gene şi să mă fandosesc atunci când vorbesc cu el? Nu-i de mine aşa ceva!

— Am o idee! exclamă actriţa, radioasă. Dacă eu m-aş preface bolnavă? Tu va trebui să mă înlocuieşti şi vei juca sceneta cu el.

— Eşti nebună! N-aş putea niciodată!

— Ba da. Te voi ajuta să înveţi rolul meu. Nu este greu de ţinut minte.

— Nici nu se pune problema!

— Costumul meu o să-ţi vină bine. Eşti un pic mai înaltă şi mai suplă decât mine, dar cu cizmele în picioare, n-o să observe nimeni că pantalonii sunt mai scurţi. Prindem fusta cu un ac de siguranţă în talie, şi gata! în felul acesta, vei avea un bun pretext să-i faci ochi dulci!

— Uiţi ceva.

— Ce?

— Publicul. N-aş îndrăzni niciodată să-l înfrunt.

— Este suficient să nu te gândeşti la asta. Crede-mă, dacă te concentrezi asupra a ceea ce ai de făcut, totul o să decurgă bine.

— Te asigur că o să leşin. Am trac… Chiar dacă te îmbolnăveşti de-adevăratelea, n-o să-ţi iau locul!

Dar Betsy Sue n-o mai asculta.

— Haide, grăbeşte-te, termină-ţi salata! mai avem încă o mulţime de cumpărături de făcut. Garderoba ta are nevoie serioasă de o înnoire! mai întâi, ai nevoie de nişte cizme western. Nu există nimic mai bun decât o pereche frumoasă de cizme şi o fustă foarte scurtă pentru a-i face pe bărbaţi să-şi piardă capul.

Carly ridică din umeri.

— Ţie ţi-ar părea sexy nişte picioare încălţate în cizme numărul patruzeci?!

Prietena ei zâmbi discret.

— Pun pariu că nu la cizmele tale se va uita Josh când îţi vei juca rolul.

— N-am s-o fac, Betsy Sue! Te rog, uită de asta!

— Cum vrei… răspunse Betsy Sue, care fusese însă prevăzătoare şi-şi încrucişase degetele sub masă înainte de a-i promite.

Capitolul 9

Betsy Sue se uită la Carly cu o privire mustrătoare.

— De ce nu porţi hainele noi?

În faţa chiuvetei din sala de mese, Carly spăla vasele de la micul dejun. Afară, Gabby îşi răsfăţa mica grădină cu plante aromatice.

Tânăra închise robinetul şi se întoarse spre prietena ei.

— Încă nu m-am hotărât ce să mai păstrez din garderoba mea. Şortul acela scurt până la… pe care m-ai îndemnat să-l cumpăr, de exemplu, ei bine, cred că-l voi da înapoi.

Betsy Sue zâmbi. Dar, cum în aceeaşi clipă Josh intră în încăpere, cu un gest lent îşi duse mâna la frunte.

— Oh! Josh. Tocmai îi spuneam lui Carly că nu sunt sigură că pot juca astă-seară.

Prea uluită ca să poată protesta, aceasta rămase nemişcată, fără glas, aproape paralizată.

— Ce te supără? întrebă Josh.

— Mă întreb dacă n-am luat o viroză de la Tom. Am impresia că am febră. Un guturai, fără îndoială…

Carly ridică privirea spre cer. Betsy Sue nu va îndrăzni totuşi să-i facă una ca asta!

— Atunci, nu mai pierde timpul pe aici. Te conduc eu acasă.

— Pot să mă duc şi singură, susură actriţa pe un ton tânguitor. Apoi, cu o voce mai fermă, adăugă:

— Te asigur că pot.

— Crezi?

Nu părea deloc convins.

— Zău. Sunt şi aşa destul de supărată că te pun în încurcătură. Până acum, n-am lipsit de la niciun spectacol.

— Nu te mai gândi. Du-te acasă şi îngrijeşte-te. Te sun mai târziu. Betsy Sue se îndreptă cu un mers de om suferind spre uşă.

Trecând pe lângă prietena ei, îi şopti foarte încet acesteia: „Curaj”. Din cauza privirii insistente a lui Josh, Carly trebui să-şi ascundă iritarea.

— Betsy Sue are o dublură, nu-i aşa? întrebă ea neliniştită de îndată ce rămaseră singuri.

Primul gând al lui Josh fusese acela de a anula pur şi simplu sceneta în care juca Betsy Sue, şi s-o înlocuiască cu acrobaţii ecvestre şi aruncări de lasouri. Acum însă, vedea situaţia dintr-un alt unghi.

— Costumul lui Betsy Sue ţi s-ar potrivi, spuse el.

Carly îşi stăpâni cu greu o replică disperată.

— Sunt prea înaltă…

— Nu cu prea mult decât Betsy Sue.

O măsură cu privirea.

— Cu siguranţă, există o mulţime de fete cărora le-ar veni mult mai bine costumul!

Tânăra simţi cum o cuprinde panica. Cum să-şi imagineze că ar putea rosti un singur cuvânt în faţa publicului care ar avea atenţia aţintită spre ea? Asta în afara faptului că ar trebui să se dezbrace, să-şi arate un decolteu ameţitor şi picioarele sub o fustă microscopică!

— Evident, ar fi trebuit să bănuiesc că vei refuza să-ţi asumi şi cel mai mic risc.

Necazul era că, atunci când se confruntau, Josh îi dădea în general impresia că este obtuză, inutilă, că nu ştie să facă nimic. Carly detesta ideea de a fi considerată fricoasă şi laşă de către Josh. În fond, avea dreptate să spună că ea nu-şi asuma niciun risc, nici partea de responsabilitate care-i revenea în cadrul asocierii lor, chiar dacă, în acest caz, complotul fusese urzit de Betsy Sue.

„Fă-o, Carly. Curaj…”

— Te înşeli. Sunt gata să încerc.

— Las-o baltă.

Aşadar, nu vorbise serios atunci când îi propusese să-şi

asume rolul. Vrusese doar s-o umilească.

— Dacă-ţi spun că pot s-o fac!

— Imposibil, replică Josh cu oarecare iritare.

El regreta că o provocase. Ar fi fost un eşec lamentabil. Carly se temea atât de tare de public, încât n-ar fi rezistat până la sfârşitul scenetei.

— Mori de frică, de timiditate.

Privirea tinerei strălucea acum de o determinare înverşunată.

— Nu m-aş fi oferit să joc nu m-aş fi simţit în stare s-o fac!

În acest moment, uşa se deschise şi Denny intră în sala de mese.

— V-am auzit certându-vă de dincolo de gard. Ce s-a întâmplat?

— Betsy Sue nu se simte bine răspunse Josh. Am trimis-o să se culce şi Carly vrea să joace rolul în locul ei.

— Şi care-i problema?

Josh oftă, exasperat.

— Problema este că ar fi imposibil!

— Dar pot s-o fac! ţipă ea.

— În acest caz, nu conta pe mine să-ţi dau replica! spuse Josh pe un ton glacial.

— Vreau eu să joc cu tine, Carly, afirmă Denny.

Carly şi Josh întoarseră capul spre el în aceeaşi clipă.

— De când comanzi tu aici? întrebă sec Josh.

— Voiam doar să…

Dar, sub privirea ameninţătoare a patronului, frumosul Denny nu-şi termină fraza. Josh o privi pe Carly cu un aer resemnat.

— Chiar vrei să încerci?

— Da, spuse ea cu hotărâre.

Dar simţea deja că moare de frică. Dacă n-ar fi fost vorba despre un război al sexelor – sau de un conflict între două

personalităţi puternice, nu contează cum s-ar numi acest diferend – ea ar fi renunţat uşor.

— Bun, ai câştigat.

Vrei să facem o repetiţie?

— Nu este nevoie. Cunosc textul.

În ceea ce o priveşte, a juca acest rol chiar şi o singură dată era deja mult.

Carly îşi puse bluza zdrenţuită a lui Calamity Jane. Betsy Sue mai lungise mânecile şi dăduse drumul la tiv pentru ca să-i vină perfect.

Apoi, veni rândul pantalonilor care se încheiau pe părţile laterale. Erau un pic cam scurţi, dar cu cizmele ei albe nou-nouţe nici n-o să se observe.

După aceea, exersă cum să şi-i scoată cât mai elegant cu putinţă. Repetă mişcarea de trei ori. În sfârşit, mulţumită de rezultat, îşi scoase pentru ultima oară bluza şi pantalonii. Era singură în cabina rezervată lui Betsy Sue de la etajul doi. Toţi membrii trupei ştiau că îşi face debutul pe scenă şi fiecare venise la ea să-i spună câte un cuvânt de încurajare.

Pe sub ţinuta de scenă, Carly purta lenjeria provocatoare din satin roz pe care şi-o cumpărase la Tulsa la sfaturile lui Betsy Sue. Nu trebuia însă s-o condamne doar pe prietena ei; trebuia să mărturisească faptul că aceasta nu trebuise să insiste prea mult, ba dimpotrivă, ea însăşi hotărâse să-şi cumpere două compleuri, unul din mătase neagră şi altul de culoarea vaniliei.

Se gândi că, nu de mult, încă îşi afirma gustul pentru lenjerie cuminte din bumbac…

Cu un nod în gât de emoţie, îşi puse fustiţa albă. Îşi pregătise şi un ac de siguranţă, dar observă că nu era nevoie. Fără îndoială, graţie efectelor conjugate ale aerului curat, a exerciţiilor fizice şi a mâncărurilor bune făcute de Gabby, vedea acum în oglindă o tânără cu forme mult mai pline decât la sosire. Încântată de proporţiile noii ei siluete,

începu să exerseze în oglindă diferite poze sugestive când cineva bătu la uşă.

— Pot să intru?

Era vocea lui Josh.

— Da, răspunse ea cu inima-n gât.

El deschise uşa, încremeni în prag şi trebui să-şi dreagă vocea cam mult până să poată spune ceva. Carly îl văzu măsurând-o cu privirea. Se gândise că s-ar putea ca Betsy Sue să aibă dreptate, fără ca totuşi să îndrăznească să creadă. Acum, se lămurise. Expresia de pe chipul lui Josh reflecta o extremă admiraţie.

— Ce zici?

Îi plăcu tonul vocii ei, care oscila între pudoare şi provocare.

— Nu-i rău, răspunse el, străduindu-se să-şi întoarcă privirea. Dumnezeule! dar costumul acesta era dinamită! Niciodată până acum nu remarcase cât este de sexy!

— Pantalonii sunt cam scurţi, zise ea umflându-şi un pic părul. Toată dimineaţa, Josh îi privise părul de fiecare dată când avusese ocazia. I se părea că arată altfel, fără să poată spune însă de ce. Ştia doar că îi plăcea la nebunie.

— Cu cizmele, nu cred că o să se observe prea tare, continuă ea. Josh îşi coborî privirea spre cizme, apoi urcă de-a lungul picioarelor dezgolite. Fir-ar să fie! Fusta asta fusese întotdeauna atât de scurtă?

— Hmm, făcu el, incapabil să emită un comentariu coerent.

— Este timpul să-mi pun costumul, zise ea cu un zâmbet larg. Curând este rândul nostru, nu?

El dădu din cap cu un aer neghiob. Îi trebui ceva timp să-şi recapete sângele-rece.

— Păi… pe curând.

Cu mâna pe clanţa uşii, se mai întoarse o dată. Ce se întâmplase cu bibliotecara asta ternă şi care era mereu

prost îmbrăcată?

Paulie şi Ben, în costumele lor de Butch Cassidy şi Sundance Kid, se plimbau prin culise, unde Josh şi Carly aşteptau să intre în scenă. Ea stătea foarte dreaptă pe scaunul diligenţei Poney Express. Josh înlocuise calul care trăgea de obicei cu Lady Luck ştiind că, în mod sigur, Carly se va simţi mai bine.

— E-n regulă? întrebă Josh.

El care se simţea atât de îngrijorat, rămase uimit de seninătatea noii sale partenere.

— Totul este în ordine.

Carly avea acum o certitudine reală: Josh o plăcea. Şi era singurul lucru care conta acum.

În timp ce prezentatorul anunţa numărul lor, Carly recunoscu fluierăturile de încurajare ale lui Ben şi Paulie.

— Şi iat-o pe Calamity Jane care ne aduce poşta! Dar cel care călăreşte în urma ei n-o fi chiar Wild Bill Hickock?

Ţinându-şi respiraţia, Carly trase uşor de hăţuri şi diligenţa se urni din loc. Atrasă pentru o clipă de vederea lui Josh care călărea lângă ea, fu cât pe ce să uite să oprească. Din fericire, nu se întâmplă nimic grav. Când în sfârşit opri, Josh sări cu uşurinţă de pe cal. Carly aştepta replica, dar el întârzie puţin. Într-adevăr, în loc să i se adreseze o privi drept în ochi şi ea citi în ochii lui o încurajare destinată doar ei!

Atunci, inima începu să-i bată cu putere şi, în sfârşit, îşi permise să respire normal.

— Ai nevoie de o mână de ajutor ca să cobori, frumoasă Calamity?

— Mă descurc singură…

Carly făcea tot ce-i stătea în putinţă să imite accentul şi vocea răguşită a lui Betsy Sue. „Uită că există publicul”, îşi zise în sinea ei.

— … numai că nu întâlneşti toată ziua pe drum un tip din

lumea bună! Aşa că, haide, băiete ajută-mă! Ha! Ha!

Josh îi cuprinse talia şi strângând-o ferm şi posesiv, o ridică şi o puse pe pământ.

— Ia zi, Calamity, ai secerat mulţi băieţi răi pe drum?

Cu mâinile în şolduri, Calamity îşi îndreptă bustul, gest care-i declanşă lui Josh o rafală de bătăi ale inimii.

— Numai astăzi am terminat vreo zece. A trebuit să mă folosesc de două pistoale, fiecare într-o mână.

— Unul în fiecare mână! repetă Josh, adresând publicului un zâmbet uşor crispat, de data asta.

Nu se putea abţine să se gândească la momentul când Carly urma să-şi scoată bluza şi pantalonii sub privirile mulţimii. Dar şi sub cele ale lui Paulie, Ben, Billy Jack şi Denny. Aruncă o privire spre culise. Erau toţi cu ochii aţintiţi asupra lor.

— Nu fi ironic, Wild Bill, replică ea cu aplomb. Nu aşa se vorbeşte cu o lady.

— O lady! reuşi să se sclifosească Josh. Tu nu semeni cu nicio damă dintre cele pe care le-am cunoscut eu!

— Pot să semăn cu orice fandosită atunci când am chef! replică ea cu o voce dogită.

Lui Josh îi trecu prin minte să întrerupă sceneta. Însă chiar dacă îşi chinui creierul să găsească o soluţie, nu găsi niciun pretext s-o facă. Fir-ar să fie! Carly îşi pierduse de tot minţile încât să nu-şi dea seama că se va ridiculiza? Cum va reacţiona la fluierăturile şi la glumele deocheate ale publicului? Tocmai ea, care roşea numai când un bărbat o privea mai insistent?

— Aş vrea s-o văd şi pe asta ca să te cred! spuse în sfârşit Josh.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Carly îşi scoase bluza şi pantalonul şi le aruncă dezinvolt pe scaunul diligenţei. Nu fu chiar atât de abilă cum fusese la repetiţii, dar nu observă nimeni.

Asistenţa izbucni în fluierături, râsete, aplauze şi diverse strigăte. Carly simţi cum se îmbujorează la faţă, o dublă şi echivocă mărturie a satisfacţiei de a-şi fi jucat bine rolul şi, pe de altă parte, a pudorii ei pusă la grea încercare.

Josh îşi scoase haina şi îşi făcu vânt cu ea. Nu avea prea multă nevoie să se prefacă. Se simţea într-adevăr gata să se sufoce.

Carly respiră adânc, strânse din dinţi şi începu să-şi unduiască lasciv şoldurile în faţa partenerului său. Mulţimea izbucni în aplauze. Ea nu-şi lua privirea de la Josh, un Josh literalmente hipnotizat de mişcările ei. Lui Carly îi trebuiră câteva clipe să-şi aducă aminte că avea de dat o replică. Şi apoi, brusc, în clipa când vru să deschidă gura, Josh îşi întinse haina spre ea şi i-o puse cu autoritate pe umeri. Această modificare survenită în scenetă îi produse o asemenea surpriză, încât îşi uită textul. Uluită, nu mai putu decât să-l privească pe Josh, fără grai.

Acestuia nu-i venea să creadă că se manifestase atât de stupid. Şi totuşi, asta făcuse; era imposibil să-şi mai anuleze gestul. Înfăşurată în haină, o trase pe Carly spre el şi-i şopti la ureche replica pe care ea o uitase.

— Crezi că ai putea vreodată să faci din mine o femeie cinstită? repetă ea ce-i şoptise el.

— Poate, cine ştie? recită Josh, uitând să facă obişnuitul semn cu ochiul publicului. Dar deocamdată, am alte gânduri în minte!

Carly simţi cum o împinge spre diligenţă. Supunându-se mecanic presiunii degetelor lui, se căţără pe scaun şi Josh sări lângă ea. Crezând că partenerul ei intervenise astfel pentru că jucase detestabil, rămase încremenită. Uitase că urma scena în care dispăreau amândoi înăuntrul diligenţei, feriţi de privirile publicului.

— Îmi pare rău, murmură Josh cu o voce încordată.

Carly se pregătea să ridice din umeri indiferentă când, cu

un brânci, el o forţă să se întindă pe podeaua diligenţei. Erau atât de aproape unul de altul, încât respiraţiile li se amestecau. Apoi foarte repede, o ajută să se ridice.

Recăpătându-şi prezenţa de spirit, ea strigă atunci peste umărul lui:

— Acum, ştiu de ce ţi se spune sălbaticul!

Un vuiet de aplauze îi întâmpină replica. Şi apoi, fluierături, strigăte, o autentică manifestare de bucurie a unei mulţimi în delir.

În sfârşit, vocea prezentatorului anunţă:

— Vă mulţumim că aţi venit astăzi atât de numeroşi, prieteni. Vorbiţi-le despre noi şi celor din jurul vostru şi reveniţi să ne vedeţi cât de curând!

Carly auzi răsunând tobele indiene, şi diligenţa porni. De îndată ce ieşiră, Josh coborî repede.

— Să te ajut să cobori, zise el evitându-i privirea.

Nu era prea mândru de el, mai rău chiar, se simţea vinovat şi stânjenit. Billy Jack, Paulie, Ben şi Denny îi aşteptau în culise. Înainte ca Josh să se mişte, Denny o ajută pe Carly să coboare. Pe faţă îi apăruse un zâmbet până la urechi.

— Ai fost formidabilă! exclamă el. Paulie este ocupat astă-seară, dar Billy Jack, Ben şi cu mine avem de gând să te ducem la „Mother's „să sărbătorim evenimentul!

Ea le mulţumi apoi, cu haina lui Josh încă pe umeri, se îndreptă spre cabina lui Betsy Sue. Abia apucase să închidă uşa că deja cineva bătea în ea.

— Trebuie să-ţi vorbesc, strigă Josh.

Se duse să-i deschidă, apoi îi spuse:

— Ştiu, nu trebuie să-mi spui, a fost un dezastru.

Cum ea rămăsese nemişcată în prag, împiedicându-l astfel să intre, Josh îşi dădu nervos pe spate şuviţa ce-i căzuse pe frunte.

— Dimpotrivă, mie mi s-a părut că ai fost foarte bine.

Chiar foarte bine.

Carly îl fulgeră cu privirea.

— Adevărat? Atunci, de ce ţi s-a părut necesar să-mi arunci haina ta pe umeri?

— Erai superbă, insistă Josh, şi mai nervos. Joci la perfecţie teatru.

— De ce ai făcut asta? Nu ocoli întrebarea.

Josh îşi muşcă buzele.

— Nu suportam gândul că toţi tipii aceia te măsoară din priviri. La urma urmei, nu eşti doar o actriţă, eşti şi patroana parcului de distracţii.

„Oh! Fir-ar să fie, ce scuză tâmpită!” îşi zise el. În ceea ce o priveşte, Carly trecuse într-o clipă de la cea mai crudă disperare la o adevărată încântare. N-o încântase remarca lui Josh privind postura ei de „patroană” Nu. Acum ştia sigur că doar ţeapa geloziei îl împinsese pe acest bărbat s-o sustragă privirilor spectatorilor exaltaţi!

Josh se întoarse brusc şi plecă. Dar de data asta, Carly îl privea îndepărtându-se cu un zâmbet euforic.

Carly fu dezamăgită să constate că Josh nu era împreună cu prietenii ei care veniseră s-o ia pentru a merge împreună la „Mother’s”. Denny fu acela care coborî de pe motocicletă şi veni spre ea, cu o cască în mână.

— Arăţi nemaipomenit, scumpo.

— Mulţumesc.

Carly avea o strângere de inimă. Se făcuse frumoasă pentru Josh, şi acum… îşi privi cu tristeţe tricoul alb pe sub cămaşa în carouri albe şi negre, descheiată şi înnodată neglijent în talie, la blugii negri şi la cizmele negre cu toc înalt.

Luă casca pe care i-o întinse Denny şi şi-o puse. Îi stătea pe buze să-l întrebe unde este Josh, dar nu îndrăznea. Nu-l mai văzuse de când plecase din faţa uşii cabinei lui Betsy Sue, pentru că ea nu se alăturase celorlalţi la cina de după

spectacol. Preferase să ia o gustare uşoară la bungalou şi profitase de faptul că era singură ca s-o sune pe Betsy Sue pentru a-i povesti evenimentele surprinzătoare din acea după-amiază. Astă-seară însă, recunoştea în sinea ei că se cam umflase în pene. Josh nu căzuse secerat de farmecul ei. Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi aflat aici în acest moment.

După ce îşi puse casca, îl urmă pe Denny până la motocicletă. Îi era necaz, dar n-o să-şi strice seara cu gânduri negre. Josh Spencer se poate duce dracului!

Din când în când, Josh îi răspundea monosilabic lui Gabby, care-i ţinea un adevărat discurs. Nu era atent pentru că se gândea la Carly. Carly care era la „Mother's", împreună cu Denny, Ben şi Billy Jack. Dar mai ales cu Denny.

Pe la ora zece seara, bătrânul bucătar fu cuprins de un căscat incoercibil.

— Cred că este timpul să-mi duc oasele bătrâne la culcare, băiete, zise el ridicându-se.

După zece minute, Josh încălecă pe motocicletă şi porni în viteză spre „Mother's".

Când Josh năvăli în salon, Carly dansa cu Danny. O reperă imediat, după culoarea aprinsă a părului.

Ben, cufundat într-o discuţie cu o frumoasă blondă la bar, se întrerupse când patronul său trecu pe lângă el.

— Până la urmă, te-ai hotărât să vii?

În loc de orice răspuns nu primi decât un semn afirmativ din cap. Josh îşi urmă drumul fără să se oprească. Când Carly îl văzu în spatele partenerului ei de dans, inima începu să-i bată cu putere şi avu senzaţia că i se moaie picioarele. Denny nu mai contenea să-i facă complimente când simţi brusc o bătaie pe umăr. Se întoarse, mirat.

— Este rândul meu, bătrâne, hotărî Josh.

Şi fără prea multe fasoane, o cuprinse în braţe pe Carly. Degeaba vru Denny să protesteze, că o privire glacială îl

dezarmă imediat. Se îndepărtă, înghiţindu-şi ranchiuna. Josh o strânse mai tare pe Carly în braţe. Ea, la rândul ei, îşi strecură o mână pe ceafa lui şi i se abandonă.

— Bună seara, îi şopti el la ureche.

— Bună seara, răspunse ea cu o voce alterată de emoţie.

— Dansai de mult cu Denny?

— Doar de vreo câteva minute. Dar mai înainte am jucat o partidă de biliard.

— Ai câştigat?

Carly simţi că se topeşte sub tandreţea zâmbetului lui Josh.

— Trei partide din patru.

Îi făcu poznaş cu ochiul.

— L-am lăsat să câştige prima partidă, când îşi imagina că mă învaţă să joc.

El izbucni în râs şi o strânse mai tare la piept. Cu un zâmbet senin, Carly îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii. Acum, nu mai era nevoie să se concentreze asupra paşilor de dans. În mod miraculos, trupul ei se unduia fără efort după mişcările lui Josh.

Când se termină slowul, urmă un altul. Josh luă mâna partenerei sale şi o puse lângă cealaltă pe gâtul lui, apoi îi cuprinse şoldurile, făcând-o să se înfioare.

— Mi-ai părut magnifică în rolul lui Calamity, murmură el.

— Adevărat?

— Adevărat.

După vreo trei slowuri, Josh o întrebă dacă n-ar vrea să iasă puţin la aer. Ea încuviinţă, şi plecară de la „Mother’s „fără să le pese de ceilalţi. Din instinct, Josh se îndepărtă de oraş. Nu avea nicio destinaţie precisă; ştia doar că nu vrea să se întoarcă acasă. Simţi cu plăcere vântul care-i biciuia faţa.

Îi fusese atât de cald când dansase cu ea… Cu orice altă femeie, n-ar fi întârziat să fie insistent, să sugereze un

sfârşit de petrecere mai… intim. Carly Gerard însă nu era orice femeie.

Zărind firma luminoasă de la motelul „Red Star”, Josh încetini şi trebui să facă apel la toate resursele lui de voinţă pentru a nu opri şi a pândi reacţia însoţitoarei lui.

Carly văzu luminile de la „Red Star” îndepărtându-se, şi avu o strângere de inimă. Preţ de o clipă, sperase nebuneşte că Josh va opri, şi intensitatea dezamăgirii ei o surprinse.

Ceva mai departe, Josh trase pe dreapta fără să oprească motorul. Când circulaţia îi permise, întoarse şi porni spre parcul de distracţii.

Tinerei nu-i convenea să creadă că asta fusese totul, şi când Josh opri în faţa bungaloului, se întrebă dacă va intra împreună cu ea. El îşi scoase casca şi o agăţă de ghidon. Cu inima bătându-i puternic, Carly şi-o scoase pe a ei şi i-o întinse. Apoi, ameţită, coborî din şa. În visele ei, era foarte puternică şi îndrăzneaţă când trebuia să-l cucerească, dar în viaţa reală era jalnică din acest punct de vedere, roasă de complexe şi de anxietate.

Rămăsese nemişcată, aşteptând ca bătăile inimii să i se potolească. Josh coborî de pe motocicletă. În lumina slabă a felinarului din dreptul uşii, ea abia dacă îi distingea trăsăturile.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus să n-ai scrupule când este vorba să amesteci afacerile cu plăcerea? Ei bine, era fals. Este un cocteil pe care eu nu-l suport. Dar absolut deloc, spuse el.

Carly tăcea, Josh dădu din cap, furios.

— Întoarce-te la New York, Carly. Crede-mă.

Ea vru să protesteze, dar în clipa aceea, Josh o trase cu brutalitate spre el. Înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, o îmbrăţişă cu putere şi o sărută. Fu un sărut pătimaş, fierbinte, dar prea scurt şi care o lăsă într-o stare de

confuzie.

— Şi acum, noapte bună, spuse Josh cu un aer trist. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Carly îl privi îndepărtându-se pe bolidul lui. Nu se îndrepta spre bungaloul comun, părăsea incinta parcului. Ea se gândi la sfatul lui de a se întoarce la New York, apoi îşi aminti deviza pe care i-o spusese Betsy Sue: „Cu cât luptă mai mult, cu atât căderea lor este mai dură!”

Se agăţă cu tot sufletul de acest pronostic.

Capitolul 10

Carly o opri pe Lady Luck şi aşteptă ca Josh să vină s-o ajute să coboare. Trecuse aproape o săptămână din seara când apăruse brusc la restaurant şi de atunci o evita. Sub pretextul străveziu că are foarte mult de lucru, amânase chiar şi lecţiile lor de călărie. Dar astăzi era luni, zi fără spectacol, şi nu reuşise să se fofileze.

Josh sări de pe bariera ţarcului pe care stătuse şi veni spre ea.

— Cred că eşti absolut capabilă să te dai jos singură, spuse el ridicându-şi ochelarii negri.

Avea sentimentul că atinsese paroxismul frustrării şi era gata să explodeze. În ultima vreme se străduise cu înverşunare să se eschiveze de la întâlnirile cu Carly…

— Nu mă simt încă pe deplin pregătită.

Ea întoarse capul, pentru a scăpa de privirea insistentă a lui Josh. De săptămâni de zile, reuşea să sară jos din şa fără dificultate – şi când nu erau martori – numai că dacă ar face asta acum, în faţa lui, ar însemna sfârşitul lecţiilor de echitaţie.

— Dacă nu te simţi încă în stare să faci asta, înseamnă că sunt sub orice critică în calitate de instructor. Ar fi mai bine să-i ceri lui Billy Jack să continue lecţiile cu tine.

Ce-l apucase să vorbească despre Billy Jack? Cu siguranţă, mintea i-o luase razna!

Strângând din dinţi, Carly puse piciorul pe pământ.

— Acum eşti mulţumit?

— Foarte mulţumit.

Josh luă frâul lui Lady Luck şi era gata s-o ducă la grajd.

— Eşti ocupat astăzi? întrebă ea nonşalant.

— Trebuie să plec în oraş; am de făcut nişte cumpărături pentru Gabby.

Carly gândea repede. Era una din calităţile ei.

— Am nişte treburi la Poquotte Falls. Pot să vin cu tine?

— Fă-mi o listă cu ce treburi ai de făcut şi mă ocup eu.

— Păi… trebuie să trec pe la farmacie, zise ea, prefăcându-se stânjenită.

Siretlicul ei funcţionă de minune.

— Când poţi fi gata?

— Peste o jumătate de oră.

— O să te aştept în faţa casei, oftă Josh, fără entuziasm.

„A mers!” se bucură Carly îndepărtându-se, foarte mulţumită de ea.

Când Josh opri jeepul în faţa uşii, pasagera lui îl aştepta deja. Îşi schimbase blugii jerpeliţi şi bluza pe care o purtase când o călărise pe Lady Luck cu nişte blugi negri mulaţi şi un tricou de culoarea piersicii care se oprea la câţiva centimetri deasupra centurii.

Când se aşeză lângă el, Josh îşi întoarse privirea pentru a nu fi ispitit să viseze la picioarele pe care le bănuia fără greutate sub pânza blugilor. Ea îşi puse centura de siguranţă şi se aşeză comod.

În timp ce se îndrepta spre şosea, Josh îşi storcea creierii să găsească un subiect de discuţie. Orice, nu avea importanţă, numai să-l ajute să nu se mai gândească la picioarele astea de o lungime fabuloasă şi la cei câţiva centimetri pătraţi de piele pe care ea şi-o expunea fără probleme.

— Unde ai ajuns cu controlul registrelor?

— Oh, am simplificat foarte multe lucruri. Dacă vrei, la întoarcere îţi voi arăta cât de simplu a devenit totul acum.

— Astăzi nu. Dar o să arunc o privire îndată ce am să pot.

— Văd că eşti foarte ocupat în momentul acesta. Poate te-aş putea ajuta…

— Ai făcut deja destule.

Dacă mai stătea o secundă lângă ea, era bun pentru vârât în cămaşa de forţă.

Ea remarcă maxilarele lui încleştate.

— Tot nu crezi în viitorul asocierii noastre, nu-i aşa?

Se priviră cu intensitate.

— Nu există niciun viitor, în această privinţă.

Carly îşi muşcă buzele.

— Dacă tu continui să crezi că avem păreri diferite în privinţa gestionării afacerii, te înşeli. După ce m-am gândit bine la această problemă, sunt de aceeaşi părere cu tine. Ar fi imprudent să ne gândim să dăm mai multă amploare întreprinderii noastre. Şi nu spun asta numai ca să-ţi fiu pe plac, ci pentru că acum sunt ferm convinsă.

— Nu aceasta este problema.

— Atunci, care este?

Deodată, Josh încetini şi trase pe dreapta. Se întoarse apoi spre Carly.

— Chiar vrei să ştii?

— Da, răspunse ea, susţinându-i privirea.

— Noi doi ne placem un pic cam mult, asta este problema.

Cu un gest scurt, Carly îşi desfăcu centura. În privire, îi sclipea o licărire provocatoare.

— Şi ce este atât de jenant că ne placem? murmură ea.

Cu aceste cuvinte, se aplecă şi-şi puse buzele peste cele ale lui Josh. Cu stângăcie, este adevărat, pentru că nu era obişnuită cu astfel de iniţiative.

Cum el nu reacţionă, Carly îl privi cu o mare atenţie.

— Refuzi această atracţie, aşa-i?

El nu răspunse. Cu obrajii în flăcări, Carly se făcu mică pe scaunul ei.

— Ascultă-mă, zise în sfârşit Josh, pe un ton încordat. Eu nu mai sunt în stare să iubesc niciodată. Trebuie să înţelegi că n-am putea avea o relaţie aşa cum meriţi.

Din păcate, ea nu-l putea obliga pe acest bărbat s-o iubească. Astfel de minuni nu erau la îndemână nimănui.

— Vrei să faci dragoste cu mine? întrebă el brusc.

— Poftim?

— Vrei să te culci cu mine? repetă Josh, la fel de tăios ca prima dată.

Furioasă, Carly întoarse capul.

— Trebuie să deduc că nu?

— Nu!

Cum ea schiţă gestul de a coborî din maşină, două mâini puternice o reţinură cu fermitate. O clipă mai târziu, se trezi pe genunchii lui Josh.

— Mica noastră conversaţie nu s-a terminat.

Ea încercă să se elibereze.

— Nu vreau să mai aud nimic!

Cu o mână, Josh i le prinse pe ale ei, iar cu cealaltă îi prinse ceafa şi o trase spre el. Sărutul care urmă exprima întreaga violenţă a dorinţei lui.

— Josh... gemu înfundat Carly.

El o sărută din nou, de data aceasta cu o imensă senzualitate. Carly nu putea să lupte cu îngrijorătoarea dorinţă de a fi sărutată, iar şi iar, mângâiată cu tandreţe. El îi eliberă mâinile şi ea le înnodă în jurul gâtului lui.

Deodată, un claxon prelung îi făcu să tresară. Încurcaţi, se despărţiră şi ea îşi ocupă repede locul pe scaun.

Josh dădu din cap.

— Mă port ca un puşti...

În glasul lui se ghicea o notă de veselie. Carly întoarse capul şi-l văzu zâmbind. Zâmbi şi ea, cu oarecare timiditate.

— ... doar că, fireşte, un puşti n-ar îndrăzni să se oprească pe marginea şoselei în plină zi şi să se sărute cu prietena lui.

— Crezi că ne-a recunoscut cineva? întrebă ea.

— Dat fiind că maşina are înscris pe ea cu litere mari numele spectacolului, după părerea mea, ne-au reperat.

Iată, tot doreai să ne facem publicitate, am reuşit!

Îşi zâmbiră complice şi Josh porni iar la drum.

— Nu se poate spune că am limpezit situaţia, nu-i aşa?

— Nu chiar, răspunse ea. Tot mai vrei să mă întorc la New York?

O parte din el îşi dorea asta, dar cealaltă…

— Să ştii, mie îmi place acest mic război dintre noi.

Josh zâmbi. În clipa aceea, îi apăru în faţa ochilor firma de la „Red Star Motel”.

— Pot să opresc aici pentru o nouă repriză de sărutări, îi sugeră el pe un ton deliberat dezinvolt.

Pentru că, ştiind că visele lui din fiecare noapte de îndată ce închidea ochii nu se vor îndeplini niciodată, nu glumea decât pe jumătate.

— Mai am şi eu câteva atuuri în mânecă, în stare să te dobor în public în plină zi, răspunse Carly pe acelaşi ton lejer.

Aştepta altceva de la el decât o simplă satisfacere a simţurilor; chiar dacă nu se gândea la asta când o săruta.

Josh îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— În pat, aş fi în totalitate supusul tău…

Noroc că intrarea în oraş îi obligă să schimbe subiectul. Roşeaţa din obrajiiei arăta clar că săgeata lui Josh îşi atinsese ţinta.

Acesta se simţea mai fericit decât fusese vreodată de multă vreme. Mai exact, din clipa în care Carly intrase în viaţa lui. Se simţea uşurat. Nu mai era nevoie să-şi ascundă atracţia faţă de ea; îi explicase limpede la ce se putea aştepta din partea lui. Acum, mingea era în terenul ei. Ea trebuia să decidă dacă va accepta să facă dragoste cu el… fără iubire.

Cum nu găsi loc să parcheze chiar în faţa farmaciei, opri în paralel cu o altă maşină.

— Întârzii mult la farmacie?

— Vreo jumătate de oră.

De fapt, Carly n-avea de cumpărat nimic deosebit din farmacie.

— Tu ai de făcut multe cumpărături?

— Doar câteva.

La drept vorbind, Gabby nu-i făcuse nicio listă de cumpărături lui Josh. Acesta hotărî să profite de acea jumătate de oră şi să se ducă la Durange, un magazin specializat în vânzarea hainelor tip western.

După ce ieşi din farmacie, Carly trebui să aştepte câteva minute întoarcerea lui Josh. Profitase de prezenţa ei acolo şi-şi cumpărase câteva produse de machiaj precum şi reviste care îşi propuneau să-i dezvăluie toate reţetele infailibile pentru a seduce un bărbat. Acum că ştia absolut sigur că Josh o dorea, nu mai tânjea decât să-i cucerească şi inima.

Se grăbi spre jeepul care tocmai oprise pe banda a doua. Ridicând privirea spre Josh, descoperi pe chipul acestuia o expresie ciudată. Apoi zări pe scaunul ei un pachet ambalat frumos.

— Este pentru tine, spuse el cu un aer misterios.

— Pentru mine?

— Hmm…

El îi zâmbi tandru, în faţa expresiei de surprindere şi încântare de pe chipul ei.

— Urcă. Aşa, o să-l poţi deschide!

Carly aruncă sacoşa cu cumpărături pe bancheta din spate şi puse pachetul pe genunchi.

— Pune-ţi centura, o sfătui el cu blândeţe în glas.

Ea se supuse. Inima îi bătea cu putere în timp ce privea pachetul încă nedesfăcut.

— O să te hotărăşti odată să-l deschizi? o întrebă el în sfârşit.

Carly desfăcu panglica şi îndepărtă hârtia în care era

ambalat pachetul.

— O pălărie Stetson! exclamă ea, încântată.

— Încearc-o!

Cu mâna tremurând, scoase pălăria din cutie. Era o pălărie neagră tivită cu o bandă din piele roşie. Şi-o puse direct peste buclele arămii. Chiar dacă nu ştia cum să interpreteze cadoul lui Josh, încerca o mare plăcere.

— Ţi se potriveşte? o întrebă el.

— Perfect!

— M-am gândit că bentiţa este în perfectă armonie cu nuanţa părului tău. Ţi-am mai spus ce mult îmi place să-l văd desfăcut.

— Adevărat?

— Adevărat.

Josh îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru pălărie, spuse Carly, aplecându-se spre el. Şi chiar dacă borul pălăriei o stânjeni un pic în manevra ei, reuşi totuşi să-l sărute pe obraz. Cu vârful degetelor, el mângâie locul unde îl sărutase.

— Mulţumesc pentru... mulţumire!

Ea se îndreptă şi încercă discret să-şi vadă imaginea în oglinda retrovizoare. Cu un zâmbet ironic, Josh o îndreptă spre ea.

— Acum că ai învăţat să călăreşti, va trebui să-ţi găsim o nouă provocare, sugeră Josh, a cărui inimă aproape se opri văzând-o cât este de frumoasă.

— Ai putea să mă înveţi să conduc jeepul...

— De acord! Când ajungem la fermă, îţi voi da prima lecţie.

Carly se sprijini de speteaza scaunului, triumfând în sinea ei că găsise atât de repede un nou pretext să se ocupe de ea.

În ceea ce-l priveşte, Josh conducea relaxat, satisfăcut şi el de această oportunitate nesperată de a-şi petrece mai

mult timp cu ea.

Când ajunseră la parcul de distracţii, îi găsiră pe Paulie, Ben, Billy Jack şi Denny ocupaţi să cureţe motocicletele. Paulie fu primul care admiră pălăria neagră a lui Carlie.

— Hei! ia priviţi cine ne vizitează! O adevărată cowgirl, pe cuvântul meu!

— Şi această cowgirl va învăţa acum să conducă jeepul! aruncă Josh cu un zâmbet radios.

— Măcar lasă-ne timp să ne adăpostim! glumi Ben.

— Mulţumesc pentru încredere! le strigă Carly.

Râzând, se strecură la volan de unde tocmai coborâse Josh. Acesta ocoli maşina ca să urce pe scaunul pasagerului. Cei patru bărbaţi îşi întrerupseră pentru moment activitatea pentru a observa scena.

Fata avea picioare atât de lungi încât nici nu fu nevoie să regleze poziţia scaunului. Privi către „pasagerul” său.

— Eşti gata să apeşi pe frână, la nevoie?

Josh îi prinse bărbia şi o sărută pe buze.

— Ca să-ţi poarte noroc!

Evident că nu acesta era adevăratul motiv al gestului său. De fapt, acţionând astfel în faţa celorlalţi, îşi afirma drepturile asupra ei. Şi oricare ar fi fost finalul poveştii lor, dorea ca nimeni, de acum încolo, să nu-şi revendice aceleaşi drepturi!

***

Câteva zile mai târziu, Carly culegea nişte rozmarin din grădina lui Gabby când auzi un zgomot de voci venind dinspre grajdul din apropiere. N-avea de gând să fie indiscretă, dar când îl auzi pe Paulie rostindu-i numele, nu se putu abţine să nu tragă cu urechea.

— Carly a plecat la Tusla cu Josh? întrebă el.

— Nu, răspunse Ben. Am auzit-o spunând că va trebui să

reexamineze nişte calcule înainte să vină Jimmy Blatte. Ai remarcat că ea şi cu Josh, de luni încoace, sunt ca degetele de la mână? adăugă el.

— Fireşte că am remarcat, şi asta nu-mi place decât pe jumătate.

— Credeam totuşi că te-ai împăcat cu Maddie.

— Bine, suntem din nou împreună… Numai că nu suport gândul că Josh o va face pe Carly să sufere.

Lady Luck necheză şi ea îl auzi pe Ben liniştind animalul.

— Cum vezi că se va termina povestea asta?

— Adevărul este că atitudinea lui Josh faţă de Carly mă dezgustă.

— Nu înţeleg.

— Ştii bine că îl înnebuneşte ideea de a avea asociat… o femeie!

— Bineînţeles.

— Ei bine, purtarea lui de acum nu este decât o păcăleală murdară pentru a o convinge să-i vândă partea ei.

— Vrei să spui că…

— Se preface că este îndrăgostit pentru a o face să moară după el până când i-ar îndeplini toate dorinţele.

— Eşti sigur de ceea ce spui? întrebă Ben cu vocea vibrând de furie.

— Este evident. Ceea ce îmi sfâşie inima, este faptul că nu găseşti o fată mai adorabilă… şi mai sexy.

— Este o scumpete, mai completă şi Ben.

Carly se îndreptă. Auzise destul. Lăsă jos buchetul de rozmarin şi alergă spre casă.

— Ce ziceai în legătură cu condiţiile de garanţie ale acestui model? întrebă Josh, care pierduse firul discuţiei cu vânzătorul. Mintea îi era mult prea plină de Carly încât să mai poată urmări vreo conversaţie.

— Îţi explicam că sunt într-adevăr avantajoase, spuse omul cu părul cărunt.

Îşi ridică ochelarii care-i alunecaseră pe nas.

— Are o garanţie de şase ani în loc de cinci, cum avea de obicei. Plus doi ani piese de schimb şi service gratuit.

— Pare interesant, încuviinţă Josh, dornic să termine mai repede cu achiziţionarea noii maşini de tuns iarba. Şi ce părţi slabe are modelul acesta?

— Este mai puţin puternică, dar nici n-o să simţi diferenţa.

Josh examină distrat unealta. Fără voia lui, un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Se gândea la Carly, care-i mărturisise ieri cât de îngrozită fusese prima oară când se urcase în jeep. Şi acum, îl conducea cu o siguranţă şi o îndemânare demnă de o fiică a Vestului!

— Ia încearcă scaunul, îi sugeră vânzătorul.

Fără să reuşească să se concentreze, Josh mângâie suprafaţa de piele moale a scaunului. Nu înţelegea de ce relaţia lor nu progresa când dorinţa lui de a merge mai departe îl obseda fără încetare. Uneori, se purta cu el foarte distant, alteori era de-a dreptul pudică. Mai rău chiar, părea adeseori nehotărâtă şi nervoasă. În acelaşi timp însă, nu încerca să-şi ascundă atracţia faţă de el. Era pur şi simplu o enigmă.

Josh se căţără pe scaun.

Numai nehotărârea lui Carly îl ţinea în şah, îşi zise el. Dorea să-i câştige încrederea în aceeaşi măsură în care o dorea şi din punct de vedere fizic. Voia să fie sigur că şi „după” va putea s-o privească în faţă.

Zâmbi involuntar.

„Te ramoleşti, băiete, te ramoleşti!”

Era încă devreme după-amiază când Josh opri jeepul în faţa casei. Se gândea că o va găsi pe Carly cu nasul în registrele contabile. Pe drumul spre casă, îşi propusese să iasă împreună la cină înainte de a se duce la cinematograf. Nu ieşiseră încă niciodată doar ei doi…

Hotărât lucru, îi era din ce în ce mai greu să-şi stăpânească emoţiile. Ba chiar îşi pierdea capul cu totul când îşi amintea chipul ei fermecător, părul ei, zâmbetul ei…

Inima începu să-i bată cu putere. Abia aştepta s-o revadă. De fapt, de o vreme încoace, simplul fapt de a fi în preajma ei, chiar şi în situaţiile cele mai banale ale vieţii de zi cu zi, îl pasiona, îl exalta, îl copleşea.

Primul lucru pe care-l zări când intră în salon, fură valizele. Apoi o văzu pe Carly din spate, în picioare în faţa ferestrei. Când îi percepu prezenţa, se întoarse şi-şi încrucişă braţele la piept. Privirea lui Josh se plimba de la valize la chipul ei.

— Tocmai mi-am dat seama că m-am săturat până peste cap de Vestul sălbatic, spuse ea ca răspuns la întrebarea lui nerostită.

Josh rămase câteva clipe fără nicio reacţie. Apoi, dintr-odată, furia luă locul uluirii.

— Ai putea să fii mai explicită?

— Nu văd necesitatea.

Buzele lui Carly tremurau, dar nu voia să plângă. Nu, nu-i va face această plăcere.

— Se întâmplă că eu văd necesitatea! ripostă el sec.

Ea îşi întoarse capul.

— Am aflat de şmecheriile tale.

— Şmecheriile mele?

— Să zicem că te scutesc de neplăcerea de a trata afaceri direct cu mine. Avocatul meu va lua legătura cu al tău pentru a pune la punct formalităţile.

Carly n-avea niciun avocat, dar n-avea importanţă, Se îndreptă spre uşă. Un taxi trebuia s-o ducă la aeroport.

Josh o prinse de braţ, destul de brutal.

— Vreau o explicaţie!

Ea încercă să scape.

— Ei bine, voiai să mă îndrăgostesc de tine făcându-mă să cred că mă iubeşti numai pentru a mă convinge să-ţi vând partea mea. Asta-i şmecheria!

Josh îşi trecu o mână nervoasă prin păr. Nu se gândise să-i mai ascundă faptul că dorea să facă dragoste cu ea. Îşi închipuise oare că o considera ca pe un trofeu oarecare adăugat pe lista lui de vânător?

— Ai rămâne dacă îţi promit că nu voi mai încerca să te seduc?

Doar gândul că ar putea pleca îl umplea pe Josh de o spaimă teribilă. Până în clipa aceasta nu-şi imaginase nicio secundă golul dureros pe care l-ar lăsa dacă ar părăsi această casă.

— Nu, n-aş rămâne.

De data aceasta, ochii ei se umplură de lacrimi.

— De ce? îţi place viaţa de aici şi meseria noastră. Ideea ta de a deschide un magazin de suveniruri este genială. Rămâi, Carly. Vei putea fi parte dintr-o adevărată asociere. Îţi jur!

Carly simţea un nod în gât care n-o lăsa să respire. Şi apoi deodată, ca şi cum un stăvilar ar fi cedat, obraji îi fură inundaţi de lacrimi.

Josh o strânse la piept.

— Rămâi… o imploră el în şoaptă.

— Imposibil, răspunse ea fără însă să i se desprindă din braţe.

— De ce?

El o strânse mai tare la piept. Carly îşi ridică ochii spre el. Tremura din tot corpul.

— Pentru că te iubesc, Josh

— Şi dacă ţi-aş spune că te iubesc şi eu?

Simţi sub buze gustul sărat al lacrimilor ei. Nu mai exista niciun „dacă”; cu o luciditate fulgerătoare, tocmai realizase natura reală a sentimentelor sale.

— Dar tu nu mă iubeşti, murmură Carly, stăpânindu-şi un suspin.

— Te înşeli.

Îi uscă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji cu o ploaie de sărutări.

— Ai jurat că nu vei mai iubi niciodată, îi reaminti ea.

— N-am ce să fac dacă tu ai reaprins flacăra, Carly.

— Josh, te implor. Nu te juca aşa cu mine…

Se agăţase de el cu atâta disperare, încât nu era sigură că i-ar putea da drumul fără să se prăbuşească imediat.

— Nu vrei să te iubesc? Nu-mi cere imposibilul!

Îi zâmbi, apoi o sărută pătimaş, cu înflăcărare, sperând ca sărutul lui s-o convingă de intensitatea sentimentelor sale. Când buzele li se desprinseră, Carly deschise încet ochii. Nu-i venea să creadă. Nu putea să creadă că Josh Spencer se îndrăgostise de Carly Gerard, o neînsemnată contabilă newyorkeză.

— Este, doar… începu ea.

— … o banală tentativă de seducţie? Nu! Am în cap un proiect şi mai fantastic, magnific.

— Care?

O privea cu o asemenea tandreţe, încât Carly îşi înnodă iarăşi braţele după gâtul lui şi-l strânse cu putere la piept.

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea cu o voce întretăiată de emoţie.

— Cam acesta ar fi gândul meu!

Carly îl sărută, şi în sărutul ei nu mai era nici urmă de incertitudine, de timiditate sau de nervozitate. Când buzele li se despărţiră, Josh întâlni o privire la fel de provocatoare ca cea a lui Calamity Jane.

— Te vei lăsa în seama mea cu adevărat în pat? întrebă ea cu o voce tărăgănată, în mod deliberat senzuală.

— N-o să ştii asta decât dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine.

— Atunci, da!

Din nou, ochii lui Carly se umplură de lacrimi. Dar de data aceasta erau lacrimi de fericire ale unei femei îndrăzneţe, capabile să călărească şi cai şi motociclete şi să conducă un jeep pe drumurile din Vestul sălbatic!

Erau lacrimile de fericire ale viitoarei soţii a unui autentic aventurier al Vestului. A unui cowboy îndrăgostit.

Sfârşit